

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«La bellesa és llum divina i raig del Cel,
que fa celestials també els objectes
en els quals resplendeix»
Pietro Metastasio

Any XXVI • Núm. 1.319 • 1,60 €

30 • desembre • 2004

25^e
Aniversari
1979 - 2004

Poblet afronta una nova etapa de restauracions

La Generalitat de Catalunya s'ha compromès a elaborar el calendari d'intervencions per a la restauració i millora del monestir cistercenc de Poblet, dins del període comprès entre el 2005 i el 2007. El president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, va presidir per primer cop la reunió del Patronat de Poblet, celebrada el dijous 9 de desembre, òrgan que està format per totes les administracions de l'antiga Corona d'Aragó.

Pàg. 23

Els joves caminen cap a Colònia

Encara falten vuit mesos per a la XX Jornada Mundial de la Joventut, que se celebrarà l'agost a Colònia (Alemanya), prou temps per preparar-se a fons per a aquesta trobada. El lema escollit és «Hem vingut a adorar-lo», en relació amb l'adoració dels mags al Nen. Joan Pau II, que ja ha confirmat la seva assistència a la jornada, ha escrit un missatge on anima els joves a apropar-se a aquest Déu fet home.

Pàg. 9

Mons. Lluís Martínez Sistach nomena nous vicaris episcopals i delegats diocesans

Barcelona, en quatre zones pastorals

La roda de premsa va tenir lloc el 21 de desembre.

Acompanyat de Mons. Joan Carrera i de Mn. Sergi Gordo, Mons. Lluís Martínez Sistach va donar a conèixer en roda de premsa l'estructuració de l'arxidiòcesi de Barcelona en quatre zones pastorals, amb un vicari episcopal al capdavant de cadascuna d'elles (Mn. Joan Galtés, Mn. Josep M. Turull, Mn. Salvador Bacardit i Mn. Segimon Garcia), i el nomenament de disset delegats diocesans. «Estic segur que

aquests nomenaments em prestaran una col·laboració eficaç i contribuïran abundantment a fer créixer la vida cristiana i la comunió fraterna a la nostra diòcesi», va dir l'arquebisbe de Barcelona, que també va explicar que el Consell Presbiteral quedarà constituït a mitjans de gener alhora que s'està treballant en l'elaboració del Consell Pastoral Diocesà.

Pàg. 17

en primer pla

Recuperar l'esperit cristià d'Europa

Des de fa segles Europa és un continent fonamentalment cristià, i aquesta ha estat la seva principal característica malgrat l'eterna fragmentació política. Avui, en canvi, la unitat europea és cada cop més una realitat, però al mateix temps la laïcització avança. En aquest marc la Unió Europea s'amplia cap a l'est i elabora una Constitució comuna per a tots els estats membres.

Recull aquesta Constitució les aspiracions dels ciutadans europeus, i en concret dels cristians? El text no esmenta Déu i tampoc no reconeix la importància de la religió cristiana a Europa. El text constitucional no ha estat elaborat pels ciutadans però el 20 de febrer proper sí que tenim la possibilitat de dir-hi la nostra en el referèndum que es farà a l'Estat espanyol.

Pàg. 3, 4 i 5

«Déu no té por», d'Andrea Riccardi

El 10 de desembre es va presentar a Barcelona el darrer llibre d'Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant Egidi. Editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, es titula *Déu no té por. La força de l'Evangeli en un món que canvia*. En les seves pàgines, Riccardi ofereix una visió optimista del futur de i des de la cristiandat. L'autor veu en el món secularitzat i globalitzat actual noves possibilitats per a les religions i per als cristians. Segons Andrea Riccardi, el cristianisme pot aprofitar l'oportunitat de presentar-se exclusivament amb la força de l'Evangeli i amb la proposta de l'amor i la proximitat als que pateixen.

Pàg. 30

Cloenda de les celebracions d'aniversari de «Catalunya Cristiana» i Ràdio Estel

Més de 200 assistents van participar a l'acte de cloenda de la commemoració del 25è aniversari de *Catalunya Cristiana* i del 10è de Ràdio Estel, que va tenir lloc el 14 de desembre a l'Aula Magna del Seminari de Barcelona. A més dels directors d'aquests dos mitjans de comunicació d'Església, també hi van ser presents a la taula presidencial Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i Mons.

Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona. El Dr. Sebastià Serrano, catedràtic del Departament de Lingüística de la Universitat de Barcelona, va impartir una conferència titulada *Comunicació i Religió*. Mons. Martínez Sistach va recordar que és important de «disposar de canals de comunicació de la Bona Notícia de Jesús».

Pàg. 29

«El diàleg amb el Govern no només és possible, sinó que ha de ser obligatori»

Cardenal Carlos Amigo Vallejo,
arquebisbe de Sevilla

Pàg. 20 i 21

Foto: Eduard Brufau

Sumari

Pàg. 7 Missatge del Papa per a la Jornada Mundial per la Pau

Pàg. 10 Una família missionera a Rússia

Pàg. 18 Barcelona: Càritas alerta sobre la precarietat laboral

Pàg. 22 Quatre jesuïtes reben el diaconat

Pàg. 24 Carta de Mons. Piris sobre la família

Editorial

Dejuni per Nadal

El 22 de desembre passat, un dia en què tot el país estava pendent del sorteig de la Loteria de Nadal, molts cristians d'arreu del món participaven en una jornada de dejuni i de pregària per a la reconciliació a Terra Santa entre jueus i palestins. Aquesta iniciativa partia dels bisbes catòlics als països àrabs conjuntament amb els del Nord d'Àfrica. També el bisbe luterà palestí Munib A. Younan convidava tota la Comunió Luterana a unir-se a aquesta proposta dels seus col·legues catòlics.

Parlar de dejuni per Nadal sembla una contradicció. Perquè almenys en la nostra cultura occidental aquestes festes nadalenques estan associades a grans dinars i sopars, on no reparam en despeses i on veiem moltes taules plenes de viandes exquisides, que ja ningú no menjarà perquè els comensals han quedat tan tips que ja no poden ingerir res més, encara que sigui un plat extraordinari.

Privar-nos de menjar algun d'aquests dies de Nadal, no ens farà cap mal a l'estómac, ja que ràpidament el tornarem a omplir en els propers àpats, però aquest gest, tot i que senzill, té molt valor ja que ens unim al patiment de moltes persones del món que com la Sagrada Família passen dificultats. Si aquest dejuni va acompanyat d'una aportació solidària envers els més desfavorits o cap a institucions molt concretes i de tota confiança com Càritas de Jerusalem, haurem fet un gest certament nadalenc i coherent amb el que celebrem aquests dies. Tampoc no podem oblidar la nostra pregària, perquè davant de la duresa de cors d'uns i altres, l'únic que pot posar una mica de seny davant de tanta manca de diàleg i d'entesa és el Totpoderós.

No oblidem que aquestes festes són dies de molt consum i de despeses extraordinàries; també és cert que tots estem especialment sensibles i col·laborem solidàriament amb moltes campanyes o institucions solidàries, però seria important que no oblidéssim

aquells que estan més lluny, i aquells dels quals potser ben pocs se'n recorden i, també, que no oblidéssim els que viuen en aquells paratges que ens agrada recordar als nostres bonics pessebres nadalencs.

Perquè encara que el Nadal és una festa d'alegria i d'il·lusió no podem oblidar, almenys els cristians, que hi ha moltes famílies al món que en aquestes dates passen gana, en molts casos d'aliments, però també gana de pau, d'amor o de reconciliació. Potser el lloc més emblemàtic és Terra Santa, perquè va ser allà precisament on va néixer el Redemptor. Jesús va néixer a Betlem, i en aquesta terra, juntament amb els seus pares Maria i Josep, van patir la manca d'acollida a les cases, i de mitjans materials per donar a llum un infant, i potser també gana d'aliments, almenys això és el que ens recorden algunes de les nades que cantem aquests dies i que ens diuen que Jesús va passar «gana i fred».

El conflicte entre palestins i jueus no tan sols és una gran contradicció a la terra on va néixer el Príncep de la Pau, sinó un drama per a moltes persones, especialment al territori palestí (i Betlem es troba en aquest territori), perquè la inseguretat ha espantat molts pelegrins a l'hora de visitar la terra de Jesús, cosa que, afegida al bloqueig israelià no només econòmic, sinó fins i tot físic, mur inclòs, ha sumit en la misèria i en la fam molts ciutadans humils que no tenen res a veure amb els grups terroristes o integristes islàmics.

Potser el dejuni no és l'única manera de sensibilitzar-nos per tot el que avui passen els habitants de Terra Santa, però, sens dubte, la nostra vista no pot estar posada només als pessebres de casa o de l'església, sinó també al Betlem autèntic, el del naixement de Jesús, i per extensió a tot el territori que va ser el país del Fill de Déu, on es va anunciar per primera vegada la Bona Notícia.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Merche Ginés i Marta Rosado, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Víctor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteiras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La bellesa és llum divina i raig del Cel, que fa celestials també els objectes en els quals resplendeix» (Pietro Metastasio. Poeta i dramaturg italià. 1698-1782)

Hi ha molts cànons de bellesa, segons les èpoques, les modes i la diversitat d'arts, perquè pel que fa a la bellesa plàstica i de qualsevol índole humana, el marc és amplíssim. Les obres d'art bel·les fruit del geni i la inspiració ens atrauen, ens subjuguem i ens commouen. Contemplant-les experimentem «una cosa sobrenatural». Però hi ha una altra «bellesa multiforme» que ens presideix des del bressol fins a la tomba i està immersa en la natura (prats i muntanyes, boscos, plantes, flors i fruits, fonts, rius i mars, crepuscles admirables, «la bellesa immensa terrestre i sideral»), que els artistes s'escarrassen per captar i reproduir

a les seves obres, de formes i maneres diferents. És la bellesa per excel·lència. Per als artistes és «tan sublim com inesgotable». Per als que tenen «arrel mística» aquesta bellesa suprema els familiaritza amb el Creador. I des de sempre, a tots els pobles els ha proporcionat «joia, pau, somnis dolços, meditacions íntimes i fascinació profunda». Aquesta bellesa és com «llum divina que fa celestials els objectes en els quals resplendeix». Si la freqüentem, tot i amb coneixements mínims, d'una o altra forma descobrirem Déu, que se'n revelarà a través d'ella, que és la seva obra, «amb effluvis entranyables d'amor».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

ELS POBLES SENSE ESTAT?...
PROVINCIALISMES
ANTIQUATS!

LA CULTURA? AIXÒ
ÉS UNA MINÚCIA
DE LLETRAHERITS.

DÉU? UNA ENTELÈQUIA
DE L'ÀMBIT INDIVIDUAL.

ELS TEMES COMERCIALS,
FINANCERS I ECONÒMICS,
SÍ QUE HAN QUEDAT
BEN LLIGATS.
ARA TINDREM UNA
BONA CONSTITUCIÓ!

en primer pla

Quina Europa volem?

■ L'Església alerta sobre la laïcització sense precedents del nostre continent

En un procés de creixement força ràpid, el mes de maig passat la Unió Europea va acollir deu estats nous i ja s'ha anunciat que d'aquí al 2010 se n'incorporaran tres més. La UE viu, per tant, un període de transformació, que inclou l'establiment d'una Constitució, que els ciutadans de l'Estat espanyol haurem de ratificar el 20 de febrer. L'Església catòlica havia mani-

festat per boca dels laics, dels bisbes i del mateix Papa la necessitat que el text constitucional recollís les arrels cristianes d'Europa i que fes referència a Déu. Però la Constitució, finalment, no se'n fa ressò. Altres mancances que se li han imputat és que hi preval massa l'economia, oblida la política social i insta els estats a participar en la cursa armamentística.

Un continent és una enorme extensió de terra limitada per l'oceà. Si agafem un mapamundi veurem que realment Àfrica és un continent ben definit, com també li passa a Amèrica. De seguida observarem que Europa, en canvi, des del punt de vista geogràfic, no és un continent pròpiament dit perquè no està limitat a banda i banda pels oceans. De fet, si ens hi fixem bé, ens adonarem que Europa és una mena d'apèndix occidental del gran continent asiàtic. Per tant, si aquest territori nostre que s'estén a l'oest dels Urals ostenta el rang de continent no és pas per raons geogràfiques, sinó per uns altres motius més profunds i inesborrables. La identitat europea existeix i és forta, cosa que no es pot afirmar respecte la identitat asiàtica o l'africana. Perquè, què tenen en comú un habitant del Marroc i un de Sud-àfrica? o un de l'Iran i un altre de Corea? Gairebé res, malgrat que els seus sí que són veritables continents geogràfics. Podríem dir que Europa, en canvi, és un continent cultural, espiritual, en el qual el cristianisme indubtablement ha estat la religió que li ha anat donant forma.

És per això que el papa Joan Pau II afirmava categòricament en l'exhortació apostòlica *Ecclesia in Europa* que de la concepció cristiana «Europa ha pres la millor part de la seva cultura humanista, ha trobat inspiració per a les seves creacions intel·lectuals i artístiques, ha elaborat normes de dret i, sobretot, ha promogut la dignitat de la persona, font de drets inalienables. D'aquesta manera, l'Església, com a dipositària de l'Evangeli, ha contribuït a difondre i a consolidar els valors que han fet universal la cultura europea»

La gènesi d'Europa

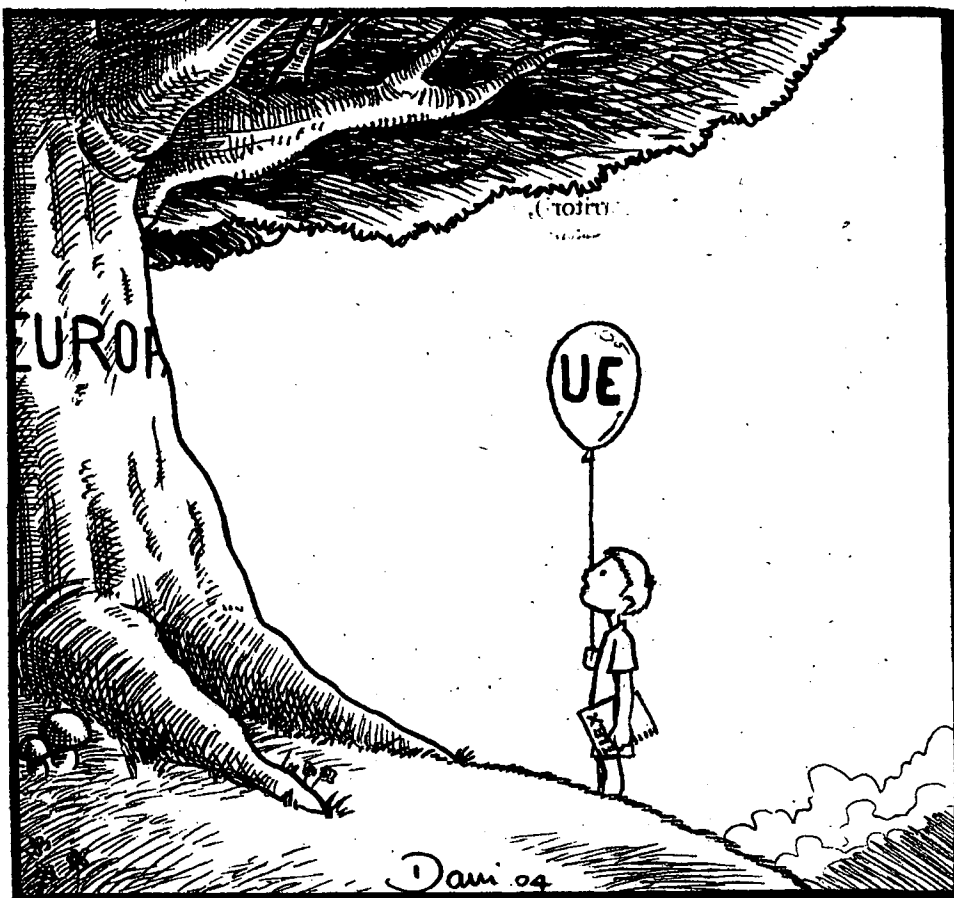
A partir del segle I el cristianisme es va escampar per l'imperi romà, i en van sorgir les primeres comunitats a les zones d'Europa ocupades per Roma, a l'oest del Rin i al sud del Danubi. Al final del segle IV l'imperi va adoptar oficialment el cristianisme com a religió oficial, però l'estructura política i econòmica de Roma feia temps que trontollava de manera que es va optar per partir l'imperi en dues parts, l'oriental —més grega i amb capital a Bizanci—, i l'occidental, —més llatina i amb capital a Roma— per tal d'ad-

ministrar més còmodament cada meitat. La unitat ja no es va refer mai més, i les diferències que ja existien entre la població grega d'orient i la llatina d'occident es van anar ampliant. Amb el pas dels segles també es van anar conformant paral·lelament l'Església ortodoxa a Orient i la catòlica a Occident, però tot i això

zona dels Balcans, el nord del Danubi i del mar Negre. En aquesta missió van destacar dos monjos grecs, els germans sant Ciril i sant Metodi, considerats els grans cristianitzadors de l'Europa eslava. Joan Pau II afirmava en el seu viatge apostòlic a Bulgària l'any 2002 que la missió d'aquests dos homes va ser «una contri-

d'Aquisgrà, va agafar una extensió prou important, ja que agafava aproximadament tot el que avui és França, gran part d'Alemanya, el nord d'Itàlia, i va establir una de les seves fronteres més importants a casa nostra, més o menys coincidint amb el riu Llobregat. L'intent de Carlemany, però, no va prosperar, i a la seva mort l'imperi que ell havia construït es va dividir entre els fills. D'altra banda, l'imperi bizantí, l'altre «candidat» natural per restablir la unitat política europea, tampoc no se'n va sortir i va entrar en un declivi que el portaria molt lentament a l'extinció l'any 1453.

Malgrat el fracàs de la unitat política d'Europa, religiosament el nostre continent des dels inicis de l'edat mitjana és majoritàriament cristià, des d'Irlanda fins a Grècia i des de Portugal fins al Volga. Mons. Lluís Martínez Sistach ho va expressar d'una manera molt gràfica en la

la religió cristiana va continuar sent el tret comú.

L'any 476 l'imperi romà d'occident sucumbia definitivament a la desfeta política i econòmica que arrossegava i el territori es va fragmentar en un seguit de regnes administrats cadascun amb més o menys traça per monarques germànics. Aquests cabdills tard o d'hora es van convertir al cristianisme, de manera que l'expansió de la paraula de Crist, encara que lentament, va continuar per tots els racons de l'Europa occidental, fins i tot més enllà d'on havien arribat els romans. Mentrestant, l'imperi d'orient, que a partir d'ara ja podem anomenar bizantí, mantenia la seva estructura i havia repel·lit amb èxit totes les invasions. Des de Bizanci, és clar, l'evangelització també va progressar, en aquest cas cap a la

bució eminent a la formació de les arrels cristianes comunes d'Europa», i afegia com a conseqüència natural que «qualsevol intent seriós de restablir d'una manera nova i actual la unitat del continent no pot prescindir d'aquestes arrels».

Bizanci, com a hereva política directa de l'imperi romà, sempre va tenir com a model l'antiga esplendor imperial, i no va renunciar mai a la idea de refer-la. Precisament, aquest mateix objectiu el trobem en l'intent de Carlemany de crear un gran imperi cristià a l'Europa occidental entre els segles VIII i IX. Aquesta empresa política anava de debò perquè va rebre la benedicció del Vaticà, i n'és un bon exemple el fet que Carlemany va ser coronat emperador pel Papa la nit de Nadal de l'any 800. L'imperi carolingi, amb seu a l'actual ciutat alemanya

«Europa no és un continent geogràfic, sinó espiritual»

seva ponència *Les Esglésies i les comunitats religioses en la futura Constitució europea*: «Per a la tradició i la cultura comunes d'Europa el senyal distintiu ha estat sempre, i ho continua essent, la creu damunt el campanar de l'església. Els campanars fan part de la història i del present dels nostres pobles. Europa, no tant com a expressió geogràfica, sinó com a maduració històrica, és impensable sense el cristianisme.»

La Unió Europea

Després dels intents fallits de Bizanci i Carlemany hem d'arribar al segle XX per trobar una plasmació realment efectiva de la unitat europea. Arran del cataclisme que va suposar per a tot el nostre continent la Segona Guerra Mundial, els països europeus occidentals van veure la necessitat d'establir unes bases de cooperació política i econòmica per enfortir els lligams entre els estats, oblidar les rivalitats funestes i garantir d'aquesta manera la pau a Europa. El primer a proposar aquesta integració europea va ser Robert Schuman, llavors ministre d'Assumptes Exteriors de França, l'any 1950. Per tal que tingués èxit era vital que s'hi sumés l'Alemanya occidental per tal de superar l'enemistat que les havia dut a enfrontar-se durant les dues guerres mundials. Schuman, Konrad Adenauer i Alcide De Gasperi van ser els grans artífexs.

fexs d'aquesta unitat europea. Així, l'any 1957 naixia la Comunitat Econòmica Europea (que més tard donaria pas a la Unió Europea) formada per sis estats.

L'aposta europeista va anar qual·lant, i amb els anys s'hi van afegir nous països, com l'Estat espanyol, que hi va entrar el 1986, o els deu països que hi van entrar el maig passat. Durant tot aquest temps s'han establert sobretot polítiques econòmiques com ara la desaparició dels aranzels duaners o la creació de la moneda única europea, l'euro. Avui la Unió Europea està formada per 25 països, i si mirem aquests gairebé 50 anys d'història podem afirmar que s'ha avançat molt i que s'ha complert l'objectiu d'estabilitat i pau volgut després de la Segona Guerra Mundial.

Llums i ombres

Paradoxalment, l'assoliment, després de molts segles, de la unitat d'Europa, ha coincidit amb una laïcització sense precedents, sobretot als estats de la part més occidental del continent. Per això Joan Pau II no s'ha estat d'afirmar que «de fet, Europa ha passat a formar part d'aquells llocs tradicionalment cristians en què, a més d'una nova evangelització, cal en certs casos una primera evangelització.» Aquesta pèrdua de la pràctica cristiana i fins i tot dels valors cristians és especialment greu, perquè, com ja hem dit, el cristianisme no és una característica més d'Europa, sinó la seva ànima. A això també s'hi ha d'afegir que, segons diverses veus dins i fora de l'Església, la UE dóna massa importància als aspectes econòmics i oblidat en canvi les polítiques més socials i culturals. Per això és important veure si la nova Constitució Europea reconeix la naturalesa cristiana d'Europa i la presència real de l'Església. També cal estudiar si el text constitucional que votarem el proper dia 20 de febrer va més enllà d'uns simples principis econòmics.

Durant la redacció de la Constitució el papa Joan Pau II ja es va adreçar als «redactors del tractat constitucional europeu perquè hi figuri una referència al patrimoni religiós i, especialment, cristià d'Europa. Respectant plenament el caràcter laic de les institucions, espero que es reconeguin, sobretot, tres elements complementaris: el dret de les Esglésies i de les comunitats religioses a organitzar-se lliurement, en conformitat amb els propis estatuts i conviccions; el respecte de la identitat específica de les confessions religioses, i la previsió d'un diàleg reglamentat entre la Unió Europea i les pròpies confessions; el respecte de l'estatut jurídic del qual ja gaudeixen les Esglésies i les institucions religioses en virtut de les legislacions dels Estats

membres de la Unió».

Per la seva banda, Mons. Martínez Sistach va proposar en la ponència citada més amunt el model de la Constitució polonesa, que diu que tant «els qui creuen en Déu, font de tota veritat, justícia, bé i bellesa, així com els qui no comparteixen aquesta fe i refereixen aquests valors universals a altres fonts (...), amb sentit de responsabilitat davant de Déu o davant la pròpia consciència, establím aquesta Constitució de la República Polonesa».

Cal dir que, malauradament, la Constitució que haurem de ratificar no cita Déu en cap moment ni reconeix la funció forjadora del cristianisme en la personalitat d'Europa. En aquest sentit la carta no respon a les crides de l'Església ni a les expectatives de molts cristians. Paradoxalment, doncs, quan per fi s'aconsegueix la unitat del continent, justament ara a la fe cristiana, que s'hi havia mantingut durant segles, no se li dóna un paper destacat en aquest procés actual.

Una altra crítica que s'ha fet, especialment des de Catalunya, al text constitucional és el poc reconeixement que ofereix a les nacions sense estat i a les llengües minoritzades. D'aquesta manera es consagraria l'Europa dels estats per sobre de l'Europa dels pobles, que quedaria definitivament arraconada.

Des de l'ONG Fundació per la Pau també s'han llançat objeccions força sòlides a la Constitució. Aquesta entitat pacifista afirma en un document recent dedicat exclusivament a la Constitució Europea que aquesta «de forma clara, associa seguretat a defensa militar. Així, bona part de la política de seguretat es

fonamenta en la lògica militarista i en l'impuls del cicle armamentístic». Fundació per la Pau també alerta que la carta europea reclama que «els estats membres es comprometin a millorar progressivament les seves capacitats militars». L'ONG també recorda que la despesa militar europea és excessivament elevada i que a l'Estat espanyol dedicarem l'any 2005 en despesa militar més de 40 milions d'euros... al dia! Òbviament en aquest aspecte la Constitució es contraposa a un dels objectius pels quals es va voler crear una unitat europea: assegurar la pau i l'estabilitat i evitar la guerra tan com fos possible.

Reflexió

Com a conclusió podríem dir que, encara que en general el continent europeu és una realitat que s'ha desenvolupat positivament en els darrers decennis, hi ha una sèrie de mancances que s'haurien de corregir. Així, si bé l'aspecte econòmic és fonamental, s'hauria d'evitar crear l'anomenada «Europa dels mercaders», i s'hauria de potenciar més la política social. Igualment, és moralment molt qüestionable que la UE participi en la cursa armamentística mundial fabricant i venent material bèl·lic que pot alimentar la guerra en qualsevol punt del planeta. Finalment, Europa, com totes les cultures, necessita un fonament espiritual fort. Aquesta base, que ara es posa en dubte, ha estat des de fa molts segles —i encara actualment— el cristianisme, per la qual cosa no es pot arraconar aquesta evidència. La Constitució, és clar, també es ressent d'aquestes mancances i per tant és millorable. Corregir aquests aspectes seria de debò encarar el camí cap a una Europa unida i espiritualment forta.

Reportatge: **Eduard Bufrau**

Alguns articles de la Constitució

ARTICLE I-2

Valors de la Unió

La Unió es fonamenta en els valors de respecte de la dignitat humana, la llibertat, la democràcia, la igualtat, l'Estat de dret i el respecte dels drets humans, incloent-hi els drets de les persones pertanyents a minories. Aquests valors són comuns als Estats membres en una societat caracteritzada pel pluralisme, la no-discriminació, la tolerància, la justícia, la solidaritat i la igualtat entre dones i homes.

ARTICLE I-3

Objectius de la Unió

1. La Unió té com a finalitat promoure la pau, els seus valors i el benestar dels seus pobles.
2. La Unió oferirà als seus ciutadans un espai de llibertat, seguretat i justícia sense fronteres interiors i un mercat interior en què la competència sigui lliure i no estigui falsejada.
3. La Unió obrarà en pro del desenvolupament sostenible d'Europa basat en un creixement econòmic equilibrat i en l'estabilitat dels preus, en una economia social de mercat altament competitiva, tendint a la plena ocupació i al progrés social, i en un nivell elevat de protecció i millora de la qualitat del medi ambient. Així mateix, promourà el progrés científic i tècnic. La Unió combatrà l'exclusió social i la discriminació i fomentarà la justícia i la protecció socials, la igualtat entre dones i homes, la solidaritat entre les generacions i la protecció dels drets de l'infant.

ARTICLE II-61

Dignitat humana

La dignitat humana és inviolable. Serà respectada i protegida.

ARTICLE II-70

Llibertat de pensament, de consciència i de religió

1. Tota persona té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió. Aquest dret implica la llibertat de canviar de religió o de conviccions, així com la llibertat de manifestar la seva religió o les seves conviccions individualment o col·lectivament, en públic o en privat, a través del culte, l'ensenyança, les pràctiques i l'observança dels ritus.

ARTICLE III-118

En la definició i l'execució de les polítiques i accions que preveu aquesta part, la Unió tractarà de lluitar contra qualsevol discriminació per raó de sexe, raça o origen ètnic, religió o conviccions, discapacitat, edat o orientació sexual.

POULAT ADVERTEIX QUE L'ESGLÉSIA NO HA DE SUBESTIMAR EL REPTE DE LA SOCIETAT CONTEMPORÀNIA

Émile Poulat és actualment un dels grans historiadors i sociòlegs europeus, i una de les ments més clarividents a l'hora d'analitzar la situació de l'Europa d'avui. És professor emèrit de l'Escola d'Alts Estudis en Ciències Socials (EHESS), i va ser igualment el fundador del Grup de sociologia de les religions. Ha deixat constància dels seus coneixements extensos i profunds sobre política, sociologia o religió en nombroses obres. Setmanes enrere Émile Poulat va ser convidat per la Fundació Joan Maragall en el marc del cicle de conferències «La laïcitat», tema que el sociòleg francès coneix a fons.

«La laïcització només té lloc a Europa, no pas als Estats Units»

—Laïcitat o laïcisme?

—La laïcitat, la separació d'Església i política, sempre és benvinguda. El laïcisme, en canvi, és una altra cosa, perquè vol la reclusió de la religió a l'espai privat. Per això estic a favor de la laïcitat, però no del laïcisme; com també estic a favor de la ciència, però contra el científisme, amb la història però contra l'historicisme i amb allò social però contra el socialisme.

—Com definiria la situació a Europa pel que fa a la pràctica religiosa?

—És evident que hi ha un procés de laïcització a Europa, tant en les institucions, en els costums, com en la societat en general. Aquest fet contrasta,

curiosament, amb la situació que viuen els Estats Units, on hi ha més pràctica religiosa que aquí. Aquesta divergència, però, no és tan sols actual, sinó que es remunta a la independència dels Estats Units.

M'explicò... A Europa la història recent dels diversos països ha estat marcada per un procés d'emancipació social respecte l'Església catòlica. La nostra laïcització és una conquesta de la societat sobre l'Església. En canvi, els Estats Units van ser fundats bàsicament per dissidents protestants —i alguns de catòlics, majoritaris a l'estat de Maryland, per exemple— oposats a la corona anglesa. Per tant, els EUA van néixer a partir de l'emancipació de les Esglésies respecte el poder polític. És a dir, just al contrari del que va passar al nostre con-

tinent. Per això la laïcització té lloc a Europa i no als Estats Units.

—I com veu el futur del catolicisme a Europa?

—L'Església catòlica no ho té fàcil, certament. Però això és força relatiu si pensem sobretot en desaparicions sonades com ara la de l'URSS, o si ens adonem que els sindicats i els partits polí-

tics trontollen... o sigui que ben mirat al capdavant constato que l'Església catòlica encara és la que sobreviu millor! Ara bé, la nostra època planteja uns problemes, i l'Església no ha de subestimar aquestes dificultats que se li presenten. Ha de copsar la mesura del desafiament.

D'altra banda, tampoc no cal oblidar que l'Església catòlica ha demostrat saber-se adaptar a les situacions noves quan, per exemple, va celebrar el Concili Vaticà II.

—Quins valors propis pot aportar Europa al món?

—Molt senzill: els nostres valors són bàsicament els del món occidental, sobretot els que estan recollits en la declaració dels drets humans.

—Com veu que la Constitució europea no mencioni les arrels cristianes del continent?

—Crec que la Constitució europea no ha de fer referència a la història, però si ho fa; evidentment, no pot passar per alt el cristianisme i ha de dir el que fa al cas.

Eduard Brufau

NINA ZU FÜRSTENBERG, AUTORA DE «LUMI DELL'ISLAM»

La periodista Nina zu Fürstenberg va néixer a Viena el 1960, i ha viscut a Alemanya i Àustria. Actualment viu entre Roma i Zuric. Està casada amb un conegut intel·lectual italià, té tres fills i escriu a la revista italiana de cultura *Reset*. Ha guanyat diversos premis cinematogràfics i és coneguda pel seu interès en el món musulmà. Acaba de publicar *Lumi dell'Islam* («Llums de l'islam»), a l'editorial italiana *Reset*. En aquest llibre entrevista nou intel·lectuals musulmans que parlen de llibertat. Entre ells, Tariq Ramadan, Dalil Boubakeur i Bassam Tibi.

«O Europa canvia l'islam, o l'islam canviarà Europa»

—Què l'ha motivada a entrevistar nou intel·lectuals musulmans que parlen de llibertat?

—El fet que més enllà del nou fonamentisme radical hi ha un pensament musulmà liberal, moderat, amb esperances i propostes. Aquests pensadors es comprometen al costat d'Occident en la lluita contra el nou integrisme. Pensen, escriuen i publiquen, però som poc els qui els escoltem i llegim.

Els «musulmans liberals» creuen en la democràcia, els drets humans, la tolerància, la llibertat per escollir, la laïcitat i el desenvolupament econòmic, i tenen l'esperança d'un futur comú pacífic. Tenen com a objectiu fer coincidir els valors liberals amb l'islam. Aquests escriptors, professors universitaris, periodistes, especialistes de llei internacional i al·corànica; estan d'acord en la necessitat de separar religió i estat.

—L'islam europeu està en sintonia amb la modernitat i els drets humans?

—L'islam europeu està en una fase molt fràgil. Als guetos o societats paral·leles hi ha sovint milers de musulmans socialment marginats, desorientats i pobres. I la naixent nova burgesia tampoc no se sent ben acceptada. És un terreny fàcil, doncs, per a l'odi, la frustració i el fonamentisme. Bassam Tibi, intel·lectual alemany d'origen sirí, diu que Europa podria ser el camp d'assaig per a la democràcia. Dialogar i ajudar a comprendre i ensenyar el millor de la cultura occidental, de la dignitat de l'home i dels seus drets, la llibertat per escollir i opinar... aquesta seria la nostra tasca.

Ens hem d'obrir als immigrants tolerants que tenen ganes d'integrar-se, en comptes d'enegar-nos per la por i tancar-los la porta. Els hem d'explicar el millor del nostre món,

i ser fermes quan infringeixen les nostres lleis o ofenen els nostres valors. Això implica encara més comprendre la seva cultura. Bassam Tibi ens posa en guàrdia: o Europa canvia l'islam, o l'islam canviarà Europa.

—L'islam liberal és un pensament minoritari?

—L'islam liberal no és un pensament de masses, com tampoc no ho és el fonamentisme islàmic modern. De totes maneres, és molt important sostenir la minoria liberal, per tal que pugui esdevenir una opció real. Khaled Fuoad Allam, italià

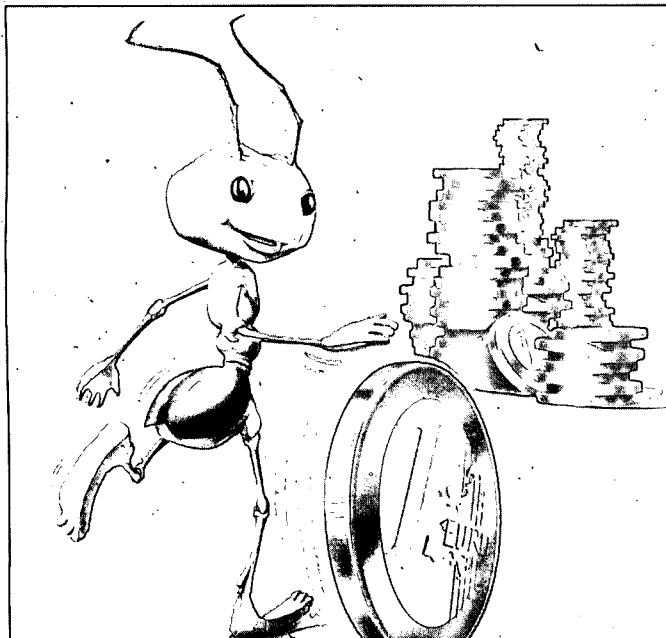
d'origen algerià, ens explica que el món musulmà està en forta ebullició, i diu que viu amb una cama dins la modernitat i amb una altra en l'edat mitjana, i per tant, haurà de trobar per força una manera de sortir d'aquesta esquizofrènia. Navid Kermani sosté que no es l'islam qui frena el desenvolupament vers la democràcia, sinó el problema econòmic del segon i tercer món.

—Com es desfà la tesi del xoc de civilitzacions?

—Primer hem d'entendre que «civilització musulmana» és un terme molt ampli. És molt difícil parlar d'una sola civilització musulmana, perquè el musulmà del Senegal és molt diferent del d'Indonèsia, el del Marroc o el que viu a França. Tenen en comú l'Alcorà. Per tant, és molt important entendre que no existeix una sola civilització musulmana, i per tant la idea d'un xoc de civilitzacions és abstracta.

A l'islam no hi ha una Església. Cada musulmà és responsable amb la seva actitud, interpretació i relació amb la religió. I allà on la política estén la mà sufocant al voltant de la religió, allí és on comencen els problemes perquè la utilitza i la manipula.

Miriam Díez i Bosch

Plans de pensions
Caixa de Girona

Prepari's un futur segur

40% + 6% TAE
garantit (TAE 2,73%) a 30-7-17 (1)
d'entrada a 31-3-05 (2)

Caixa de Girona
www.caixagirona.es

(1) Rendibilitat garantida per Caixa de Girona. Pla de pensions CaixaGirona Plus 40 integrat a "Estalvida Fons de Pensions 13" gestionat per Estalvida, SA.

(2) Regal d'un 2% nominal de les aportacions fins al 31/12/04 d'un mínim de 2.000 €, que s'abonarà el 31-03-05 aplicant la normativa fiscal vigent, amb un màxim de 500 € per titular. Per una aportació feta el 27-11-04 representa una TAE del 6%. Per a altres dates, la TAE oscil·larà entre 5,46% (15-11-04) i 8,36% (31-12-04). TAE calculada per a aportacions fins a 25.000 €.

Aquest Nadal desitjo regalar una subscripció a *Catalunya Cristiana* en ☐ **català** ☐ **castellà** al preu promocional de **64,00 euros** (Preu normal: **80,60 euros**) a:

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

CP: _____ Població: _____ Telèfon: _____

Forma de pagament:

☐ Xec nominatiu (64,00 euros)

☐ Domiciliació bancària, amb:

☐ un sol càrrec de

64,00 euros (anual)

☐ dos càrrecs de

32,00 euros (semestral)

☐ quatre càrrecs de

16,00 euros (trimestral)

els càrrecs es poden presentar a:

☐ ☐ ☐ ☐

☐ ☐ ☐ ☐

☐ ☐

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

Entitat

Oficina

D C

Compte

Vaticà

església en el món

Joan Pau II proposa vèncer el mal promovent el bé

■ En el missatge per a la Jornada Mundial per la Pau 2005

CIUTAT DEL VATICÀ.— El camí de la pau consisteix a vèncer el mal amb el bé. És el fil conductor del missatge que Joan Pau II ha llançat per a la propera Jornada Mundial de la Pau, que se celebra a tot el món el dia 1 de gener. El Papa constata que «la pau és un bé que es promou amb el bé» i recorda que hi ha una «gramàtica de la llei moral universal que imposa comprometre's sempre per tal que la vida de les persones i dels pobles es respecti i es promogui».

El missatge del Papa fa una crida a una «mobilització moral i econòmica» i demana una millor distribució de les riqueses econòmiques del món. L'escrit de Joan Pau II posa en relleu la situació difícil d'Àfrica i també anomena concretament Palestina i l'Iraq. Així, afirma que «cal un camí radicalment nou per a Àfrica» i de-

mana concretament donar vida a «noves formes de solidaritat, bilaterals i multilaterals».

El Papa escriu que «per aconseguir la pau cal prendre consciència de la interdependència entre països rics i pobres» i demana al cristià que conreï «una esperança indòmita» que l'ajudi a promoure la

justícia i la pau (per aquest ordre). Després de recordar «les manifestacions socials i polítiques del mal», com desordres, anarquia, guerres o injustícies, el Pontífex demana esforços: «Cap home ni cap dona de bona voluntat poden eximir-se de l'esforç de lluitar per vèncer el mal amb el bé.»

El mal no és un fet abstracte, adverteix el Bisbe de Roma: «El mal sempre té un rostre i un nom: el rostre i el nom d'homes i dones que escullen lliurament.» Com a alternativa, el Papa proposa «promoure una gran obra educativa de les consciències», insistint en les noves generacions per tal d'obrir-les «a l'horitzó de l'humanisme integral i solidari».

Miriam Díez i Bosch

Congrés de fires i circs

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa s'ha reunit amb una delegació de participants al VII Congrés Internacional de la Pastoral per als Immigrants i Itinerants que enguany s'ha dedicat al món del circ i de les fires, i els ha dit que «vosaltres podeu oferir un singular exemple d'Església en camí que conrea la fraternitat». Per a Joan Pau II, les persones que operen en el món itinerant poden «dur alegria i festa» als altres i els poden recordar que «hi ha valors no materials que són necessaris per viure, com la fraternitat i la gratuïtat». Finalment, el Pontífex els va dir que en el seu àmbit poden ser «un petit laboratori de pastoral, ecumenisme i encontre amb altres religions» i els va encoratjar a «comprometre's per construir una fraternitat universal». (M.D.B.)

Creada una fundació vaticana contra la sida

CIUTAT DEL VATICÀ.— Es diu El Bon Samarità i la seva finalitat és sostenir econòmicament els malalts més necessitats, especialment els afectats per la sida. El cardenal Javier Lozano Barragán, president del Consell Pontifici per a la Pastoral de la Salut, ha presentat la nova fundació amb el desig que sigui un nou granet de sorra per part eclesial en la lluita contra el que ell mateix anomena «la pandèmia del nostre segle». El cardenal va explicar que «el Sant Pare convida els homes de bona voluntat a contribuir a les finalitats d'aquesta fundació» i va recordar que ja han mort més de 22 milions de persones a causa de la sida. El prelat va explicar que cal anar més enllà de l'assistència concreta —en referència a qui sosté que donant preservatius es pot aturar la pandèmia— i va recordar que «l'Església sempre ha aportat la seva contribució per prevenir la transmissió del virus i per ajudar els malalts i les seves famílies mitjançant ajut mèdic, social, espiritual i pastoral». Una quarta part dels centres per guarir la sida al món són catòlics. (M.D.B.)

El Papa saluda la cúria romana i li demana unitat

CIUTAT DEL VATICÀ.— Unitat de l'Església i unitat del gènere humà. És la preocupació que el Papa ha compartit amb la cúria romana en la tradicional festa de Nadal que aplega els col·laboradors del Pontífex. Joan Pau II ha demanat als seus assistents que promoguin la unitat a tots nivells. Unitat. És la prioritat del Papa. Unitat a l'Església i entre la humanitat sencera. Segons Joan Pau II, aquesta «aspiració a la unitat» la veu en cada rostre dels pelegrins que s'acosten al Vaticà.

El Papa es va trobar amb els treballadors dels dicasteris i oficines vaticanes i va demanar a cardenals, bisbes, sacerdots, religioses i religiosos i laics que prenguin consciència que «la comunió amb Déu i la unitat entre tots els homes és el nostre compromís prioritari».

El Papa es va adreçar a la cúria vaticana.

Joan Pau II els va instar a treballar per «reconstruir la comunió plena entre els cristians» i els va explicar que aquest és l'objectiu de l'Any de l'Eucaristia, que vol fer present aquesta «set d'unitat». Segons el Pontífex, és gratificant comprovar com l'esforç ecumènic «s'intensifica». Així, va esmentar alguns moments significatius en el camí ecumènic, com la visita del patriarca Bartomeu I o l'encontre amb una delegació ecumènica de Finlàndia. El Papa va fer un ràpid balanç del 2004 assenyalant com a moments clau la trobada amb joves catòlics a Suïssa i la reunió d'Acció Catòlica a Loreto durant les beatificacions d'alguns membres d'aquest moviment. Joan Pau II va felicitar el Nadal als seus assistents i va dirigir una petita pregària al nen Jesús. (M.D.B.)

NOVA ZELANDA

Primera trobada per a la vida consagrada

WELLINGTON.— Els religiosos i religioses de Nova Zelanda es reuniran a Kilbirnie el gener del 2005 per al primer congrés dedicat a la vida consagrada en aquest país de l'oceà Pacífic. A la trobada, on s'esperen més de 330 delegats de les congregacions religioses, també participaran representants d'Austràlia, de les illes Fiji i Tonga. Començarà el 20 de gener i es desenvoluparà al llarg de quatre jornades d'estudi, reflexió i pregària. L'objectiu de la trobada, ha dit sor Josephine Caulton, secretària del comitè organitzatiu, és «donar-nos suport recíprocament i trobar noves vies per viure la vida consagrada avui, al tercer mil·lenni, a Oceania». (Fides)

R. D. CONGO

Clam del president de l'episcopat congolès

KINSHASA.— És responsabilitat del govern de Kinshasa, amb l'ajuda de la comunitat internacional, afrontar i resoldre «tots els pretextos que són causa d'agressions contra el nostre país», alerta el president de l'episcopat de la República Democràtica del Congo, Mons. Laurent Monsengwo Pasinya. El prelat ha escrit un missatge titulat *La nació està en perill. Poble congolès, mobilitza't*, on fa un balanç de la situació que afronta el país africà i l'actual risc de guerra que es presenta. «Des de fa temps informacions cada vegada més nombroses i dignes de confiança assenyalen un cop més la presència de tropes estrangeres al territori congolès. La represa dels combats provoca moviments de poblacions ja extremament provades, i creen així una nova i greu crisi humanitària», denuncia.

A més, la crisi que ha explotat a l'est del Congo pot «comprometre perillosament» el procés de transició que hauria de dur el

país a eleccions democràtiques. «Constatem amb indignació que cada vegada que el Congo avança cap a la pau, forces visibles i invisibles miren d'aturar el camí de creixement cap a un Estat fort i pròsper», diu el missatge. A la comunitat internacional li demana que «assumeixi les seves pròpies responsabilitats sancionant de manera exemplar el qui sembla el terror i viola deliberadament els acords internacionals que garanteixen la coexistència pacífica entre els pobles». Al govern congolès li recomana «que formi ràpidament un nou govern capaç de gestionar amb competència i eficàcia la crisi que amenaça la integritat territorial del país i que podria comprometre la nació». Als congoleseos el prelat els demana que es mantinguin «vigilants i solidaris i no es deixin atrapar per l'odi. Identifiquen qui cerca bloquejar la transició. No cediu mai al desànim. El Congo tornarà a aixecar-se!», conclou. (Zenit)

La Lliga Antidifamació visita el Papa

CIUTAT DEL VATICÀ.— La Lliga Antidifamació, un grup de defensa del poble jueu, ha visitat el Papa aprofitant que Roma celebrava un gran congrés d'antisemitisme. Joan Pau II va rebre 18 membres d'aquesta entitat amb seu a Nova York i els va dir que «l'Església i el poble jueu segueixen gaudint d'estrets llaços d'amistat», i els va assegurar la pregària per tal que homes i dones treballin junts per eradicar qualsevol forma de racisme. El desig del Papa és que la humanitat treballi conjuntament per promoure «la veritat, la justícia, l'amor i la pau». El Papa es va acomiadar de la Lliga Antidifamació amb un afectuós shalom. (M.D.B.)

Vaticà

Llibertat religiosa i dignitat humana

■ Congrés a la Gregoriana organitzat per l'ambaixada dels EUA davant la Santa Seu

ROMA.— L'Aula Magna de la Universitat Pontifícia Gregoriana es va omplir de diplomàtics i estudiants el 3 de desembre en una jornada dedicada a la necessitat de defensar la llibertat religiosa. Per part vaticana va intervenir-hi l'arquebisbe Giovanni Lajolo, secretari per a les Relacions amb els Estats, que va explicar com «la llibertat religiosa és la pedra angular de la dignitat humana».

Per a Lajolo és clar que «la diplomàcia de la Santa Seu no determina les seves prioritats d'acord amb interessos econòmics o polítics, ni té ambicions geopolítiques», i va especificar que les «prioritats estratègiques» són «garantir i promoure les condicions favorables per a la llibertat de culte, de jurisdicció i d'associació de l'Església». Aquest arquebisbe italià va explicar que els criteris que inspiren els concordats o acords de la Santa Seu amb els països concrets responen a la voluntat de garantir la llibertat de culte i d'«obrir espais de cooperació entre l'Església catòlica i les autoritats civils, especialment en educació i caritat». Des del 1965 fins avui s'han signat més de 115 concordats, va fer saber.

El professor Paolo Carozza, de la Notre Dame Law School dels Estats Units va afirmar que «les dificultats entre la religió i l'ordre internacional són ja antigues» i

va dir que «només una memòria atrofiada del passat ens pot fer presumir que el fenomen és nou».

Durant l'acte es va repartir l'informe que el Departament de Democràcia i Drets Humans de la Secretaria d'Estat Nord-americana elabora cada any. En aquest informe s'especifiquen els països en què la llibertat religiosa no és practicable, com Laos, Corea del Nord, el Vietnam, el Sudan, la Xina i Rússia. L'informe distingeix clarament entre situacions en què hi ha una barrera a la llibertat religiosa i unes accions totalitàries per controlar les creences i pràctiques religioses, com a Cuba o la Xina, i les situacions d'hostilitat vers les minories o les religions no oficials, com a l'Iran o l'Àrabia Saudita. També inclou un tercer sector que serien els casos en què l'estat discrimina o persegueix les minories religioses. Aquí hi hauria Bangla Desh, Guatemala, Geòrgia o

Egipte, entre d'altres. Un altre bloc correspon a legislacions discriminatòries envers certes religions, com a Brunei o a Malàisia, i, finalment, un apartat està destinat a casos en què l'afiliació religiosa s'associa a cultes o sectes. La part positiva de l'informe fa referència a països que han avançat en llibertat religiosa, on s'inclou Turquia, el Turkmenistan o l'Índia. A l'acte va intervenir el director d'Ajuda a l'Església Necessitada a Itàlia, Attilio Tamburrini, que també elabora cada any un informe sobre la llibertat religiosa.

A l'acte hi van intervenir el degà de la Facultat de Teologia de la Gregoriana, Kevin L. Flannery, l'ambaixador dels Estats Units davant la Santa Seu, Jim Nicholson, i professors com Dan Madigan, s.j., director de l'Institut per a l'Estudi de Religions i Cultures de la Gregoriana; Kevin J. Hasson, fundador i president de la Becket Fund for Religious Liberty; l'ambaixador John V. Hanford III, ambaixador dels EUA per la Llibertat Religiosa, i David-Maria Jaeger, o.f.m., de l'Ateneu Antonianum de Roma, entre d'altres.

Miriam Díez i Bosch

I Trobada Internacional per a la Pastoral dels Nens del Carrer

CIUTAT DEL VATICÀ.— Més consciència sobre la gravetat del fenomen i un compromís més sistemàtic per afrontar-lo, també dins l'àmbit eclesial; passar de la pastoral de l'espera a la pastoral de la trobada, actuant amb fantasia, creativitat i ànim per arribar fins als nens en els seus nous llocs de reunió; despertar en la comunitat cristiana la mateixa vocació al servei i a la missió. Són algunes de les recomanacions del document final de la I Trobada Internacional per a la Pastoral dels Nens del Carrer, que ha estat publicat recentment.

En el document conclusiu se subratlla que els nens del carrer constitueixen un dels reptes més compromesos i inque-

tants del nostre segle per a l'Església i per a la societat civil i política. També es destaca que hi ha més preocupació per la protecció personal davant del perill que constitueixen els nens del carrer, que per ajudar-los, i costa que sorgeixi el sentit humanitari i solidari sobre el problema, i encara més el sentit cristià.

Els nens del carrer no tenen un lligam d'unió amb el seu nucli familiar d'origen, i han fet del carrer casa seva, obligats sovint fins i tot a dormir-hi. Són nombroses les causes que es troben a la base d'aquest fenomen social de dimensions cada cop més alarmants, entre les quals destaquen: disgregació creixent de les famílies; emigració; pobresa i misèria; drogoaddicció i alcoholisme; prostitució i indústria del sexe; guerres i desordres socials; la difusió, sobretot a Europa, d'una «cultura de confusió i transgressió», i manca de valors de referència.

Entre els desitjos formulats al final dels dies de treball destaquen: la creació de comunitats i grups on els joves tinguin la possibilitat de conèixer i viure l'Evangeli amb radicalitat; la institució d'escoles de pregària que donin un nou impuls a la dimensió contemplativa i missionera dels diferents grups; la formació d'equips

L'Església vol estar més a prop dels nens del carrer.

d'evangelització i de nens «missioners» que portin l'abraçada de Crist ressuscitat; la formació de joves preparats professionalment que sàpiguin fer confluïr els seus talents artístics i musicals en la creació de nous espectacles capaços d'incidir significativament en la prevenció i arribar a milers de joves amb missatges evangèlics; la creació de centres de formació per a l'evangelització del carrer, i fer servir els mitjans de comunicació per «proclamar per les teulades» l'Evangeli. (Fides)

TXAD

Missatge de Nadal dels bisbes

N'DJAMENA.— «Déu estima la terra del Txad i manifesta aquest amor per mitjà dels nombrosos recursos naturals donats al país: corrents d'aigua i peixos en abundància, terra i gran varietat de fruits, pastures i bestiar, una selva amb bona salut, petroli i altres productes del subsòl.» És el que escriuen els bisbes del Txad en el missatge de Nadal d'enguany. «Déu estima els txadians», afirmen, però destaquen que els recursos del país no s'han posat al servei dels seus habitants. I llancen un crit d'alarma sobre la situació social: «Ara constatem que les riqueses han esdevingut causa de divisió, conflicte i guerra entre els fills i filles del Txad, perquè uns quants volen acaparar-ho tot i excloure'n la resta.»

Davant d'aquesta situació, reafirmen el seu compromís per la pau i el diàleg al país. «No està tot perdut. Som un poble d'esperança i volem dissenyar els signes d'una alba nova», asseguren els prelatos. «Diferents ciutadans, en el silenci i arriscant la vida, miren de demostrar que és possible viure plegats per sobre de les barreres humanes.» De manera particular, ressalten l'activitat de les comissions diocesanes Justícia i Pau i de les associacions per als drets humans, que «per mitjà d'accions concretes, afavoreixen l'acord entre les comunitats humanes, religioses o culturals». També les ràdios comunitàries catòliques tenen un paper important perquè «ofereixen als joves espais d'expressió i una pedagogia que els permet entrar en la cultura de l'altre». (Fides)

TUNÍSIA

Africanitat i universalitat de sant Agustí

TUNIS.— La basílica de Sant Lluís a Tunis acull fins al 10 de gener una exposició sobre sant Agustí, amb motiu del 1.650 aniversari del seu naixement. El tema de la mostra és «Africanitat i universalitat», la part didàctica de la qual ha estat preparada per la universitat de Friburg, i l'artística pel Ministeri de Cultura de Tunísia, que ha posat a disposició magnífiques restes arqueològiques. A la instal·lació de l'exhibició hi han participat l'arxidiòcesi de Tunis i l'ambaixada suïssa. «L'exposició sobre sant Agustí revela el passat cristià de Tunísia, on el sant va tenir un paper important, a cavall entre l'època romana i la invasió dels vàndals, als quals van succeir els bizantins i els àrabs», diu el vicari general de l'arxidiòcesi de Tunis, Mons. Dominique Rézeau. «Esperem que aquesta exposició ajudi els visitants a descobrir la gran figura de sant Agustí, que pot ser anomenat, com més tard ho va ser sant Tomàs More, "un home per a totes les estacions"». (Fides)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Espanya

Escalfant motors per a la Jornada Mundial de la Joventut

■ Joan Pau II ha confirmat la seva presència a Colònia

MADRID.— De l'11 al 21 d'agost se celebrarà a Colònia (Alemanya) la XX Jornada Mundial de la Joventut, amb el lema «Hem vingut a adorar-lo». En declaracions a *Catalunya Cristiana*, el di-

rector del Departament de Joventut de la Conferència Episcopal Espanyola, Víctor Cortizo, calcula que a la trobada assistirà un milió de joves, dels quals entre 40.000 i 50.000 seran espanyols.

Segons Cortizo, «a l'Estat espanyol portem temps escalfant motors perquè des del pelegrinatge Europeu de Joves a Santiago, aquest estiu passat, ja estem preparant aquesta trobada a Alemanya».

Joan Pau II té previst arribar a la ciutat alemanya de Colònia el 18 d'agost per participar a les Jornades Mundials de la Joventut (JMJ). Així ho ha explicat l'encarregat de l'organització dels viatges del Papa, el bisbe Renato Boccardo: «El viatge del Papa a Colònia és de moment l'únic confirmat per a l'any 2005.» Malgrat el seu delicat estat de salut, Joan Pau II no es vol perdre una nova oportunitat d'estar amb els seus «estimats joves», com ell sempre els anomena.

La JMJ d'enguany continua la línia de les edicions anteriors, a base de catequesi, tallers, activitats i les trobades amb Joan Pau II.

Això no obstant, aquest any presenta unes quantes novetats, com revela Víctor Cortizo: «Hi haurà temps de servei solidari, una cosa que mai no s'ha fet. Seran serveis molt senzills, però força interessants. També és el primer cop que el Papa fa una invitació a joves no creients o d'altres religions a participar en aquesta

El Papa està desitjós de trobar-se novament amb els joves.

JMJ. El Papa ha pensat en tots els joves del món per compartir amb ells aquesta trobada.»

El lema triat per Joan Pau II per a la XX JMJ, «Hem vingut a adorar-lo», remet a l'adoració dels mags a l'Infant i sobre aquest tema tracta el missatge del Papa. «El lema i el fet que se celebri a Colònia, on es venera la tomba dels reis mags, és força significatiu. El missatge papal suscita una reflexió molt profunda i seriosa», considera Cortizo. I afegeix: «Ens porta a la trobada de Jesús. Ja des del seu naixement, Déu vol estar a prop dels més allunyats. En aquest sentit, els reis mags representen els més allunyats del poble d'Israel.»

Per al director del Departament de Joventut, «l'estel que va guiar els mags és un signe de Déu, que ens crida a seguir-lo. El Papa ens encoratja a fer aquest viatge envers Jesús, també als joves més allunyats». En paraules de Cortizo, «als joves espanyols els resultarà més proper i ho entendran més bé per la tradició que tenim aquí dels reis mags. Els joves es poden sentir tocats per aquesta experiència viscuda en la infància de cadascú».

Construir Europa

Aquesta jornada de la joventut és la primera del segle XXI. Hi serà molt present el sentit de la construcció europea. No debades, continuen surant en l'ambient els records del pelegrinatge Europeu de Joves a Santiago, l'agost del 2004, on els joves van elaborar un manifest en el qual assenyalaven quina Europa volien i com estan disposats a treballar per aconseguir-la.

De fet, el pelegrinatge de joves es va enfocar amb vista a la JMJ del 2005. Per això, ens comenta Víctor Cortizo, els joves estan molt motivats per anar a Colònia. El dia de l'Epifania del Senyor, el 6 de gener, la pàgina web www.colonia2005.org oferirà un material per preparar aquesta jornada. «Es

tracta de material de tipus catequesi, pregàries... tot molt senzill però que ajudarà a preparar en profunditat la JMJ.»

Participar en una Jornada Mundial de la Joventut és una experiència única per a un jove. Ho sap ben bé Víctor Cortizo, que ja ha participat en unes quantes jornades i que ha estat testimoni de la «química» que s'estableix entre Joan Pau II i els joves: «La JMJ

suposa un moment únic en la vida d'un jove, sobretot si és la seva primera jornada. Sempre els queden ganes de repetir. És

una experiència de comunió eclesial on el jove adquireix un compromís que el marca. És un moment excepcional en el creixement espiritual del jove, que veu madurar la seva fe.»

La JMJ no tan sols és un moment important perquè els joves convisquin entre ells: «A més de poder relacionar-se amb joves d'altres països i que visquin la fe de maneres diferents, tenen la possibilitat de conèixer en persona bisbes, de dialogar amb ells. En aquestes jornades els bisbes esdevenen un jove més. En aquestes jornades, el Papa esdevé un jove més.»

Qui vulgui rebre més informació sobre la Jornada Mundial de la Joventut de Colònia es pot posar en contacte amb la Delegació de Joventut de la seva diòcesi corresponent.

Rosa María Jané Chueca

Ressons de Santiago

Els joves europeus que van participar al pelegrinatge Europeu de Joves es van comprometre amb l'Europa de l'esperança com a testimonis de Crist. En el manifest que van redactar, publicat recentment, recullen el testimoni de donar ànima a la integració europea, perquè volen una Europa acollidora, solidària, respectuosa, comprensiva i capaç d'integrar, que treballi per la pau i la llibertat, i que sigui conscient del seu passat. Els joves busquen una Europa fonamentada sobre valors de generositat i de lliurament d'ells mateixos, d'interioritat i de recerca sincera de la veritat.

Els joves es preparen per afrontar els reptes del futur, concretats en diferents aspectes: mobilitat i diàleg intercultural, educació, formació i feina, família, ciutadania i participació, pau i desenvolupament i informació.

«Sabem que els altres continents miren Europa i els seus joves tot esperant una resposta valenta als reptes que el tercer mil·lenni planteja a la humanitat. Sabem que, amb l'ajuda de Déu, aconseguirem construir l'Europa de l'esperança, responent a la crida de Crist amb el mateix entusiasme de l'apòstol Santiago: "Som capaços de fer-ho!"»

CAPELLA DE LA SANTA FAÇ

EXPOSICIÓ MAJOR DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT:

Feiners de dilluns a divendres de 10.30 a 13.30 i de 16 a 19 h.

Dimarts i dijous,
Santa Missa a les 19 h.

Jonqueres, 15, pral. 1ª B
08003 Barcelona

Espanya

La missió, compartida en família

■ El matrimoni Piquer-Sales fa quatre anys que viu a Rússia

CASTELLÓ.— Per Nadal a tot arreu s'evoca aquest temps de retrobament familiar. Però hi ha moltes persones que, responent a una crida missionera, passen aquestes festes lluny de casa. Els missioners reconeixen que no sempre és fàcil, però que, malgrat tot, la crida de Déu és més forta.

Aquest és el cas de la família Piquer-Sales, membres d'una missió parroquial a Rússia des de fa quatre anys amb les comunitats del Camí Neocatecumenal. Aquest any tenen la sort de passar el Nadal a casa perquè, per exigències administratives, han hagut de tornar: han de renovar el visat que només es concedeix amb validesa d'un any. Agustí i Eva diuen que «aquí hi ha la família i que es viu més bé que a la missió de Volgograd», que a Rússia es mouen en un ambient molt reduït, que les celebracions es limiten a la parròquia i al nucli familiar, però de seguida afegeixen que hi han anat «per Jesucrist i que Déu dona la gràcia per viure-ho i estar contents».

Estan convençuts de la necessitat «d'evangelitzar a temps i a contratemps en una època en què l'avortament, l'eutanàsia i el divorci desisteixen de la família». Eva Sales explicava que «ser una família unida i nombrosa—tenen set fills a la terra i quatre al cel—no és el més corrent, però a pesar de tot, el món ha de saber que la

família cristiana és possible perquè Déu els sosté».

Vocació missionera

El matrimoni Piquer-Sales explica que el principal motiu per marxar de missió és l'agraïment a Déu pel que ha fet en la seva vida. Agustí explica com de jove no se sentia interpel·lat per la pràctica religiosa fins que va escoltar en una comunitat cristiana l'anunci del querigma, o missatge fonamental de la vida cristiana: Déu t'estima, i ha enviat el seu Fill únic que va morir i ressuscitar per tu per salvar-te.

«Pensava que la felicitat es trobava en el fet de fruit de la vida i tenir diners», confessa, fins que, malgrat tot, va sentir una profunda insatisfacció i manca de sentit. Si l'única alternativa era el buit del món no pagava la pena viure. «I Déu es va manifestar mostrant-me com m'estimava fins i tot quan no feia les coses bé.»

Durant el primer any que festejaven

Agustí i Eva es van convèncer que sols es podien estimar amb Jesucrist i en l'Església. Aleshores, en un rampell de radicalitat, van decidir casar-se sense les seguretats que normalment es volen: feina, casa... L'experiència els va demostrar que podien confiar plenament en Déu. «Jesús fa que ens estimem i estiguem junts», declaren. Van guanyar l'aposta i en resposta agraïda han servit com a missioners al Perú i ara a Rússia.

Comells, hi ha moltes altres famílies arreu del món que se senten enviades a donar testimoni allà on els valors cristians estan destruïts. Precisament, a l'antiga Unió Soviètica la família no existeix tal com la coneixem al nostre país. Agustí explicava que el més normal és que les dones tinguin un fill sense saber qui és el pare. En aquestes circumstàncies, la missió consisteix, en primer lloc, a fer present la família cristiana. La catequesi d'adults i altres activitats pastorals resulten secundàries davant del testimoni de vida donat en la vida corrent. Agustí i Eva expliquen que persones grans els manifesten la seva alegria per veure que els matrimonis segueixen oberts a la vida.

En definitiva, es tracta de viure el «misteri de la Família de Natzaret»: «Donar l'esperança que el cel existeix, que és possible tenir fills i donar la vida per ells. Jesucrist ha nascut en la pobresa, petit; era Fill de Déu en la humilitat i sense pretensions. Això és la

La família Piquer-Sales amb el bisbe de Volgograd.

família missió», conclouen.

Com Josep, Maria i Jesús que van haver de fugir a Egipte, també hi ha moments en què se senten «com fora de lloc», sobretot durant el Nadal perquè segons la tradició ortodoxa la Nativitat se celebra al mateix temps que l'Epifania, el 6 de gener. El 25 de desembre s'ha d'anar a escola i és dia laboral. En definitiva, tant a Volgograd com a Castelló, com a qualsevol part del món, Nadal és descobrir i anunciar que «allò fonamental és portar la notícia que Jesucrist ha mort i ressuscitat per nosaltres». Davant d'aquesta certesa les diferències culturals i de confessió entre cristians són secundàries, i Agustí, Eva, i els seus set fills estan desitjosos de tornar a Rússia. És la joia de ser enviat i que només coneixen els que ho experimenten.

Guillem Farré

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

· Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Publicades les orientacions pastorals per a la iniciació cristiana

MADRID.— Els bisbes espanyols han publicat les *Orientacions pastorals per a la iniciació cristiana de nens no batejats en la seva infància*. En el document els prelatos exhorten els pares a batejar els fills poc després de néixer i expliquen que aquest sagrament demana «per part de l'home resposta i conversió». Per això subratllen la funció dels pares en l'educació de la fe dels seus fills i el testimoni de vida dels pares.

Tenint en compte que «l'Església iniciarà en la fe una persona amb ús de raó i amb la capacitat, pròpia de la seva edat, de donar resposta personal a la crida de Déu», diu el text, el catecumenat de nens es desenvoluparà segons «una dinàmica dialo-gal» pròpia del d'adults.

El document analitza també «la mediació maternal de l'Església en el catecumenat de nens» i destaca la figura del sacerdot, «com a catequista de catequistes». Tanmateix, constata que «la petició de

Baptisme haurà de comptar sempre amb el consentiment dels pares i la disposició per ajudar els nens a la preparació per al Baptisme en el que depengui d'ells. (...) Serà recomanable i desitjable que els pares coneguin i participin en el procés de fe i de preparació als sagraments d'iniciació que els fills estan vivint i es vagin obrint espais en la família a la pregària assídua i a l'escolta de la Paraula de Déu».

Sobre l'aprenentatge i exercici de la vida cristiana recomana les relacions fonamentades en el manament nou, amor als pares i germans, perdó d'amics i enemics, solidaritat amb el necessitat, agraïment dels dons rebuts, amor i respecte a la vida i a la creació com a obra de Déu, desig sincer de veritat, justícia i pau. «Haurà de descobrir les responsabilitats i compromisos en la comunitat, així com professar públicament la fe i donar testimoni de l'Evangeli.» Finalment, el document descriu «l'estructura de l'itinerari de la iniciació cristiana de nens». (C.C.)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

La carta als Reis

La nit de Reis per a molts infants és una nit màgica. Per als seus pares és una nit meravellosa. Són els «reis» que fan possible que els fills assoleixin les seves il·lusions. És el que els pares voldrien poder fer sempre a mesura que els fills van creixent. Les il·lusions dels infants d'aquella nit les trobem expressades en poques paraules, amb estil directe i sincer, a la «carta als Reis». Tanmateix, en el cor d'aquests infants hi ha moltes altres il·lusions, més importants i més estimades per ells, encara que no sempre les sàpiguem expressar.

La il·lusió més gran per a ells és que el pare i la mare s'estimin molt i sempre. És la «joguina» que prefereixen a totes les altres. Ho expressen els ulls tristos dels infants que no la tenen. Ells han nascut i han crescut en el si d'una família i volen que aquesta mateixa família es mantingui unida, podent donar sempre una mà al pare i l'altra a la mare, i així, amb el somriure als llavis, caminar, córrer, avançar, créixer, madurar... Aquesta és la juguina més

preuada que els «reis» poden portar als seus fills.

Els pares cristians, portant els seus fills a l'església per celebrar el sagrament del baptisme, propicien que esdevinguin fills de Déu. I els fills, a mesura que van creixent, desitgen un altre obsequi. Ho manifesten d'una manera indirecta, fent preguntes amb paraules senzilles sobre qüestions transcendents: pregunten sobre Déu, sobre la vida, sobre la mort, sobre el mal, etc. Indirectament estan manifestant una altra il·lusió, la de ser catequizats. I els pares els fan el regal contestant aquestes reiterades preguntes i iniciant els fills ja des de petits en la pregària i en la celebració de la fe en la comunitat cristiana. Les joguines es fan malbé o potser es conserven anys i més anys com un record entranyable de la nostra infantesa plena de sinceritat i d'innocència. Però la catequesi que els infants reben a casa i a la parròquia esdevé una brúixola, sempre necessària en el nostre peregrinar pel món.

A la «carta als Reis» els infants sovint demanen les joguines que estan de moda, que veuen a la televisió i que els encisen fàcilment. Tanmateix, estic segur que aquests infants porten en el cor, i fins potser ho han escrit a la «carta als Reis», una gran il·lusió que es pot definir amb aquestes paraules: amor, pau, justícia, germanor, solidaritat, sentit autèntic de la vida... O, si es vol, també amb aquestes paraules menys corrents: compromís, fidelitat, austeritat, sinceritat, comprensió, perdó, acolliment... Sense aquestes actituds no s'assoleix aquella gran il·lusió.

Tot això succeeix la nit de Reis, que recorda i celebra l'adoració dels mags a Déu fet infant a Betlem. Déu es fa infant per fer-nos a tots fills de Déu i, per tant, germans tots els membres de la humanitat. Les il·lusions que brollen del cor dels infants de tot el món escriuen una gran «carta als Reis» que pot transformar el nostre món.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'estrella d'Orient

Jesucrist és la llum que il·lumina tots els pobles. I perquè això fos ben palès, Déu va voler la presència, en el seu naixement, d'uns personatges rellevants, vinguts de terres llunyanes: els reis mags d'Orient. Narra l'evangeli que aquests homes savis, arribats a Jerusalem, preguntaven: «On és el rei dels jueus que ha nascut? Hem vist a l'orient la seva estrella, i hem vingut a fer-li homenatge.»

Sovint es compara l'estrella d'Orient amb la vocació personal. Déu té un disseny concret per a cada persona. A poc a poc, o a voltes sobtadament, s'encén en el nostre cor una llum, una resplendor que ens convida a cercar la veritat que dóna sentit a la nostra existència. És la vocació personal, amb la qual Déu il·lumina i guia la nostra vida.

En veure l'estrella, els Mags van emprendre un llarg

viatge. No ignoraven les dificultats que trobarien, però un cop van veure aquella resplendor la van seguir fins al final, sense cedir a les vacil·lacions, perquè van copsar el suggeriment de Déu, que parla silenciosament, com amb la tènue llum d'una estrella.

Aquesta actitud és exemple per a nosaltres, homes i dones d'ara. Tant de bo que cadascú s'esforci per conèixer la voluntat de Déu en ell i es decideixi a seguir-la amb perseverança. Els obstacles externs no són els més temibles. Més dificultat trobem en la manca de resolució per acceptar la voluntat divina. Sovint la considerem com una mera possibilitat entre altres. Fins i tot ens pot semblar que, en certa manera, el disseny de Déu s'oposa als nostres plans. No acabem de considerar que ell és el nostre Creador, que coneix perfectament el que és millor per a cada criatura. I a més és Pare, que ens estima

infinítament. Així, com podem considerar la voluntat de Déu com a antagonista? Ben al contrari, cal comprendre que el millor que pot passar a la nostra vida és que s'acompleixi la seva voluntat. Amb l'arribada dels Mags es produeix una gran commoció a Jerusalem. Certament és comprensible. No és normal que uns personatges estrangers preguntin al rei d'un país on ha nascut el Rei per fer-li homenatge. I Herodes es va espantar, perquè va creure que perillava la seva autoritat.

També ara el compromís personal de portar una vida cristiana pot aixecar suspicàcies i fins i tot oposició. Però, a imitació dels Mags, cal que seguim fermes el nostre camí. Ells van continuar endavant i, guiats per l'estrella, van arribar a la meta desitjada: van trobar Déu. Infant amb la seva Mare, i, com diu el text evangèlic, van tenir una alegria immensa.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Llucià Pou i Sabaté
Historiador i teòleg

Com tenir sentiments positius

Conta una història oriental que un deixeble i el mestre passegen pel bosc. Llavors, el deixeble li diu al mestre: «He passat gran part del dia pensant en coses que no havia de pensar, desitjant coses que no havia de desitjar, fent plans que no havia de fer...»

El mestre assenyala una planta al deixeble i li pregunta si sap què és: «Belladona» —diu el deixeble. «Pot ser mortal per a qui en mengi les fulles.»

«Però no pot matar a qui simplement les contempli» —respon el mestre. «Així totes les emocions i sensacions i sentiments no ens poden causar cap mal si no ens en deixem seduir.»

Els sentiments negatius no ens han de vèncer, sinó advertir-nos que tenim encara molt treball per esporgar les males herbes del nostre interior, conrear les bones obres.

Moltes coses que ens fan patir es deuen a una visió negativa del món, una malaltissa visió deformada de la realitat, que ens fa pensar que som dolents, o que els altres són dolents, o que el món és dolent. Es tracta del vell «dualisme» de donar al mal una categoria que no té, com si fos un semidéu que ens persegueix. És veritat que al món hi ha maldat, però aquesta no és més que l'absència de bé, el mal en si mateix no té consistència, és el negatiu de la bondat, la seva absència. Així la supèrbia, l'avarícia, la luxúria, la gola, la ira, l'enveja i la mandra no són més que expressions de l'egoisme, de l'absència de l'amor. El mal genera sentiments negatius, i l'amor, positius. El mal produeix un desordre interior, i el bé una harmonia que dona pau i felicitat.

La cultura grecoromana posava l'ideal del savi en l'absència de sentiments (*apatheia*). Aquesta «apatia» no és més que una caricatura de l'ideal de la persona, perquè els sentiments són part important del nostre ésser: no són dolentes les passions com no és dolent el cos, sinó que tot ha de ser

canalitzat en un dinamisme de l'amor. El nostre ideal no és un «nirvana» d'absència de sentir, sinó un amorós sentir, que també passa pel dolor. L'ideal budista, basat sí en la benevolència i misericòrdia universal, però que rebutja tot apassionament, precisament per això no és veritablement humà: la serenitat autèntica ve d'aquest amor apassionat, que no és un sentiment, sinó la forma més alta d'afectivitat del cor. Parlo d'aquest cor que és nucli íntim de l'home, on aquest pren les seves decisions. La categoria d'una persona, la seva realització personal, la seva plenitud, depèn de tenir bon cor, que es manifesta en la solidaritat, la fraternitat, etc. En canvi, les frustracions, els ressentiments i tot tipus d'amargors són causats per l'absència d'aquest amor de cor, orientat cap a Déu i els altres.

Les passions incontrolades desencadenen pulsions instintives i dependències (com l'alcohol, el sexe, les drogues). Cal educar tota passió perquè —integrant-la en la interioritat— ens ajudi a tenir un cor bo, a base d'accions bones que es converteixen en virtuts. Així, les tendències cap al bé, la veritat i la bellesa van dominant tot el que fem, va creixent en nosaltres un anhel de sublimitat, de coses grans, i el desig bàsic d'estimar i ser estimats va purificant d'adherències egoïstes que fan mal. La nostàlgia de no tenir-ho

encara tot es va transformant en plenitud de tenir-ho tot en l'esperança. La pena causada per la limitació de la realitat (limitacions físiques o psicològiques, mals propis de la natura i maldat humana) es torna entrega, servei, i la certesa que tot mal no seria permès per Déu si no fos perquè d'això pot treure —per camins a nosaltres desconeguts encara— un bé més alt: sorgeix d'aquí una confiança molt gran en la vida, que posem no en les nostres forces o en el destí, sinó en alguna cosa molt més alta, que és l'amor de Déu i la confiança que ens salvarà.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Associació d'idees

He llegit, en la revista dominical d'un diari, l'article d'una periodista. Hi afirma que, fins que va sorgir la figura de l'antiheroi, s'acomplia d'una manera quasi imparable aquesta premissa: «Els lletjos eren els dolents; i els macos, els bondadosos.» L'escriptora ho diu així: «Un estudi recent revela que les persones físicament poc agraciades tenen menys possibilitats de trobar un lloc de treball. Els grassos, els lletjos i tots els qui tenen algun defecte que els resti bellesa són sistemàticament refusats, no per raons de vàlua professional, sinó pel simple fet de ser lletjos.»

Encara la periodista recorda, apel·lant a la cultura popular i als contes infantils, que la bellesa s'associa amb la bondat, mentre que la lletjor remet a la foscor, al malvat. És cert, tots hem sentit narracions de dolents lletjos i de formoses princeses bones. Les coses han sofert un cert canvi en el fet d'haver nascut els antiherois.

Aquest article m'ha fet reviure en la memòria una persona que tenia la gent dividida en dos grups: els bons i els dolents. La cosa curiosa era que anomenava bons els que li eren simpàtics i dolents els antipàtics. Aquesta manera de judicar provocava una avaluació no sols injusta, sinó errada i fatal.

Tant l'escrit de la periodista com l'anècdota recordada revelen la simplicitat, en el pitjor sentit, i la superficialitat que,

moltes vegades, condueixen els nostres criteris. Solen fer una certa basarda els qui, apassionadament, afirmen que parlen amb tota objectivitat. Molts no solen adonar-se que la seva objectivitat no és sinó subjectivitat, que judiquen els altres segons la seva manera de sentir l'exterioritat. Una actitud dolenta. Un acte injust. Amb manca de criteri. I, essent molt positiu, potser per incapacitat intel·lectual. De vegades som tan poca cosa!

Algú em preguntarà per què escric això en aquests dies de Nadal. Sí, tenia pensada una altra reflexió, però per associació d'idees, per culpa de l'article periodístic, ha estat enduda, quasi bé contra la meua voluntat, a un record tipus observat fa molts anys. Una de les primeres vegades que m'impressionà una reacció tan poc racional.

Com que en aquestes festes tots ens posem a la boca la paraula *amor*, podríem aprofitar aquests dies per pensar com és la nostra caritat o amor. El Noi del pessebre va néixer per a tots. Quan serà més gran dirà als seus deixebles, en una muntanya de la dolça Galilea, que siguin perfectes com el Pare celestial que fa sortir el sol sobre bons i dolents; i que fa ploure tant als camps dels justos com en els dels injustos. El Verb de Déu fet home ha nascut a Betlem per a la salvació de tots. Quina lliçó tan magnífica! Déu dona oportunitats a tothom. Als lletjos i als macos!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanya (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Nadal

Diu la tradició que quan Josep i Maria van arribar a Betlem i van trobar un raconet per descansar en la intimitat, l'espòs va sortir a la recerca d'alguna bona dona experta en parts. Ell hi entenia ben poc, d'aquestes coses, i Maria deia que, segons li havien explicat, quan sentís allò que sentia, era senyal que havia arribat l'hora de donar a llum. Va anar a consultar entre la parentela, i va tornar acompanyat d'una llevadora. Aleshores es van trobar amb la sorpresa que l'Infant ja havia nascut. La jove mare cansada i feliç, necessitava descans, però Josep li va dir a cau d'orella abans de fer-ho: «Recorda que es dirà Jesús.» Ella va somriure. No oblidava que a l'anunci de l'àngel calia afegir tot el que li havia explicat Isabel i es va completar amb el que es va revelar en somnis a Josep. Sí, el seu Fill seria salvador, socorrista, redemptor. Dins seu tenia un neguit, perquè no coneixia gaire bé el significat de tot el que havia sentit. Ser confident de Déu no és entendre'l. Tenir fe no vol dir tenir les idees clares. Els teòlegs diuen que la fe és essencialment obscura, ella en tenia molta i no per la quantitat ho tenia més fàcil. El seu Fill venia a salvar, i punt. Ella l'hauria d'ajudar en aquesta tasca, era l'única cosa que tenia clara. Comptava amb la col·laboració de Josep que estaria sempre al seu costat. Jesús, *Yehosúa* és com ho pronunciava ella, dormia. Aleshores va pensar posar-lo en un pessebre que hi havia al costat. Podem pensar que algú havia preparat aquella palla, perquè l'Infant hi dormís i perquè la seva mare hi pogués descansar.

La bona dona li va aconsellar que dormís i ella ho va intentar. Es va despertar ben aviat, va mirar al seu voltant i va dir: «Josep, he tingut un somni...» «Com el meu?», va dir ell. «No, amb mi no ha estat cap àngel, era la nostra mare Eva la que estava al meu costat. M'abraçava com una germana mentre em deia: «Has de tenir ànim i coratge, has de ser valenta. No facis com jo, ja saps les conseqüències que va tenir. Allà a dalt tots estem il·lusionats, tots et mirem i esperem veure tot el que faràs.» Em fa vergonya sentir-ho. Tots em miren...»

«Sembla mentida que d'una cosa tan senzilla i breu, feta en una cambra qualsevol, en surti una cosa com aquesta. El misteri de qualsevol infant és que la seva mirada es perd en l'infinit etern», va dir la llevadora.

«Però, és que amb aquest Infant no ha estat així», va dir Josep. «Jo no hi he intervingut. És cosa del Senyor i d'ella, la meua esposa. Fins i tot, m'avergonyeixo d'haver estat l'elegit per a aquesta gesta i d'estar al seu costat i protegir-la. Amb tots els projectes que Déu té per a aquest infant!»

«Cada infant que neix és senyal que Déu encara estima el món», va dir la dona. «I si aquest infant és com dius, demostra que el seu amor encara és més gran.»

«No ho dubtis. T'estem molt agraïts. Déu t'ho pagarà, nosaltres no tenim diners per recompensar-te», li va dir Maria.

«Però, si jo no vull cobrar. M'heu fet més feliç que si aquest fill hagués estat l'infant que jo no vaig poder tenir mai.»

Aquella nit eren tan feliços, que es van quedar adormits sense sopar...

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Centre Obert Rialles

El XII Premis Ciutat de Santa Coloma, de periodicitat bianual, van ser atorgats el 15 de desembre passat al Teatre Josep Maria de Segarra. L'estatueta de la deessa Tanit, divinitat de la mitologia feniciopúnica, va ser concedida al Centre Obert Rialles en la persona del seu director, José Antonio Molina. El jurat cívic, format per 15 membres i presidit per Bartomeu Muñoz, batlle de la ciutat, va valorar la contribució educativa d'aquest centre educatiu, situat al barri Singuerlín. Càritas i l'Institut dels Germans Maristes van crear l'any 2000 aquesta entitat per atendre els infants i els joves amb risc social que pertanyen a famílies amb pocs recursos econòmics o amb problemàtiques específiques que requereixen un seguiment individualitzat.

El centre funciona a la tarda, després que els nens i els joves, de 3 a 16 anys, han acabat el seu horari escolar. El projecte educatiu és ambiciós i concret. Es combinen activitats lúdiques i de reforç educatiu sense descuidar la higiene i l'alimentació. Dos maristes i tres seglars constitueixen el grup estable d'educadors, als quals cal sumar unes 65 persones que col·laboren com a voluntaris de manera gratuïta i desinteressada. Les parròquies es mostren molt actives en aquest projecte dirigit pels maristes. Hi ha entitats i fundacions que col·laboren econòmicament a sostenir aquest projecte.

La cerimònia em va agradar. El lliurament de premis, només honorífics, va ser seguit per l'actuació del Ballet de Santa Coloma David Camps. Dues coses em van cridar l'atenció. En primer lloc, la dimensió humana dels guardonats, ja fossin persones o entitats. Va ser un acte festiu però no superficial. Esforç, afanys polítics i democràtics, lluita per la millora social i

per la igualtat d'oportunitats, compromís a favor dels altres, projecció ciutadana... van ser actituds molt valorades en la concessió dels premis als guardonats. En situacions similars, hi ha el perill d'endogàmia i el risc de clientelisme, però per sort aquest no va ser el cas.

En segon lloc, la concessió d'un premi a una entitat d'Església, de manera independent i justa. Vaig veure la cara de sorpresa del responsable del projecte quan se li va comunicar la concessió del premi. La feina quotidiana, senzilla i constant, no pensa en aquests reconeixements ni els cerca. Per això, sorprèn quan arriben i s'accepten perquè el projecte que es té a les mans val la pena i perquè s'està convençut de la tasca que s'hi desenvolupa. Que l'obra sigui eclesial no significa que els destinataris només siguin cristians. Es mira la persona segons la seva necessitat personal i social, no del seu credo religiós. Hi ha horitzons amplis i obertura al pluralisme, cada vegada més present a la ciutat. La gent de Santa Coloma sap que els sacerdots i els cristians, que les parròquies i les entitats religioses, han estat sempre al seu costat, i s'han esforçat per col·laborar amb les autoritats civils i els organismes socials a favor del bé comú. Concedir un premi significa donar suport a una línia d'acció i de compromís, reconèixer una problemàtica social en aquest cas i contribuir a donar solucions. Aquest fet constitueix un signe de salut que, malauradament, no sempre es troba en altres llocs ni estaments. Moltes entitats eclesials treballen a favor dels més necessitats fora de l'abast dels focus mediàtics perquè prefereixen la discreció, però d'altra banda, els que tenen la propietat o l'ús dels mitjans sovint s'obstinen a silenciar-les o ignorar-les. Aquest no és el cas de Santa Coloma.

Zoom

Eduard Brufau

El pessebre que cada Nadal l'Ajuntament de Barcelona fa a la plaça de Sant Jaume ha aixecat opinions de tota mena entre els ciutadans, des dels que el veuen original i adaptat a la realitat fins als que el troben irreverent i lleig. Per sort no hi falten les figures centrals de la Sagrada Família —una gran fotografia d'un naixement procedent del Museu etnològic— però el conjunt està mancat de l'escalf dels pessebres tradicionals i queda una mica desangelat.

Notes insignificants

Germà Adrià

Una llista per al 2005

Senyor, aviat estrenarem un any nou, el 2005 per a nosaltres. Significa alguna cosa en la teva eternitat?

Sé, Senyor, que el món és a les teves mans, que estem instal·lats al teu cor de Déu.

Però... t'agrada, vols que et demanem coses... I jo vull demanar-te uns quants disbarats. Una llista de coses que si algú les llegeix, potser somriurà:

- Que ens conservis la vida, aquesta vida d'aquí. Saps?, encara que grans, n'hi ha que voldríem acabar també el 2005.
 - Que ens donis bona salut. Com a mínim, que no hàgim de molestar ningú.
 - Que en aquest món nostre, s'estimi més les persones que els bidons de petroli.
 - Que els governants coneguin una mica millor els seus governats.
 - Que no hi hagi més guerres. No podries transformar les bales en caramels i els tancs en cases ben instal·lades?
 - Que el sol llui sempre, hivern i estiu, per als vagabunds.
 - Que els amos de les multinacionals arribin a saber que val més un sol home que tota la seva producció mundial.
 - Que els sacerdots, com són gairebé tots, siguin sempre com Crist els va «fabricar».
 - Que quan passi un pobre famolenc davant d'una botiga, els aliments volin cap a les seves mans i no els hagi de robar.
 - Que mai més no mori de fam cap infant. Has llegit a la premsa, Senyor, tots els que moren de fam cada any?
 - Que tots sapiguem alguna cosa dels nostres veïns, i si veiem que ens necessiten, ens avancem a servir-los.
 - Que no hi hagi més dones apallissades; ni tampoc més homes.
 - Que els convents siguin més acollidors amb els pobres, encara que n'hi ha molts que ja ho són una mica.
 - Que les constructores facin pisos assequibles a tothom i si no ho volen, intenta enderrocar les gàbies a mesura que les construeixin.
 - Que no hi hagi més esclaus, que hagin de treballar al capritx de qui els paga.
 - Que els pares sàpiguen i vulguin educar els seus fills.
 - Que els fills siguin més dòcils als seus pares i mestres.
 - Que els mestres no es desanimin mai, encara que els alumnes els amenacin.
 - Que tothom pugui dormir en un llit.
 - Que les misses siguin més concorregudes, i Tu puguis compartir la teva paraula i el teu cos amb molts més.
 - Que els capellans sàpiguen celebrar la teva missa, sense convertir-la en una rutina avorrida.
 - Que alliberis molts presos, si no els volen alliberar els jutges. Que les portes automàtiques ja no es tanquin més.
 - Que els presos es puguin rehabilitar al carrer. I que nosaltres, els bons que els tanquem, també ens rehabilitem.
 - Que em perdonis i perdonis tothom, perquè no sabem estimar-nos com Tu ens estimes.
 - Que ja no hi hagi d'haver més emigrants, i que tots es puguin convertir en turistes.
 - Que... bé, ja continuaré en un altre full.
- Perdona, Senyor, la meua tabarrà.

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural,
sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

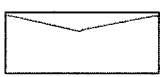
Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFAER)
e-mail RENAFAER: fertilidad@renafer.org
web RENAFAER: www.renafer.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

CARTES DEL LECTOR

De la suavitat del temps que passa

Cal viure mansament, fent transcórrer les hores, delectant-nos-hi, en els nostres quefers quotidians: els projectats i d'altres de no tan desitjats.

Viure amb profunditat tot el nostre temps. De manera que tots els retalls de temps malbaratats es fixin en l'entramat del temps global comunitari i serveixin per a una altra cosa. Ja no hem de sentir ansietat, ni angoixa davant del temps que passa. En la nostra navegació vital, cercarem un bon Patró que ens asseguri un bon recorregut, amb arribada a port felicitat. I fins i tot de vegades pot ser que haguem vist un temps «transformat» on-en uns segons recobrava la salut una malalta prostrada. També obra del Patró, naturalment. I dels seus ajudants! Sí, Crist nostre, Cap en tot.

CONCEPCIÓ MARTÍNEZ
Barcelona

Sense comentaris

Apareix assassinada una noia de 20 anys en una capital catalana.

Una família destrossada que intenta conformar-se amb una missa funeral, en la qual el pare de la interfecta va efectuar una intervenció en finalitzar la celebració. La premsa va escriure el següent: «Un dels moments més emotius va ser quan el seu pare es va adreçar als assistents i va dir: "Com estava, pobreta! Jo, que la vaig deixar viva... No ploreu, jo ja he plorat molt. El que hem de fer els cristians és renovar la nostra fe; és el més important."»

És tan impressionant que qualsevol comentari seria completament innecessari.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

El pessebre de la plaça de Sant Jaume

Per no fer judicis sense conèixer-lo, he volgut veure'l personalment i després valorar-lo. La meua idea sobre el pessebre de la plaça de Sant Jaume és que no em sembla irreverent ni traumàtic. És, senzillament, un pessebre sense ànima.

Les figures dels passejants no es dirigeixen a la Mare de Déu i a sant

Josep, que, per cert, són els menys agraïats de totes les fotografies. Ningú no sembla interessat a adorar l'Infant ni són a prop seu en posició d'acompanyar-lo i d'observar el miracle més gran de la creació.

Anomenar pessebre a aquesta convivència humana d'una part de la societat és senzillament confondre la realitat d'un esdeveniment que va succeir fa 2.000 anys i que als creients ens fa sentir la profunditat de Déu fet home. M'entristeix aquesta confusió.

M. COLOMER
Barcelona

Valors transmesos

No ens adonem de la formació que transmetem als nostres fills i de vegades ens sorprenen, fins i tot favorablement. Els valors perquè arrelin en la persona els han hagut de viure a través de l'exemple, del seu entorn. Aprenem més pels ulls que per les orelles.

Valors com l'amistat, el compromís, la bondat, la sinceritat, l'entrega, la lleialtat, el patiment... el dia a dia no ens permet descobrir-los, però els tenen i sorgeixen quan són necessaris.

La formació que estan rebent de la família o del col·legi es descobreix en els moments difícils demostrant que davall d'aquestes nenes, de vegades mandroses, de vegades contestaires i de vegades tan complicades, hi ha unes futures dones educades, responsables, afectuoses, que saben dedicar el temps i l'afecte a una amiga quan ho necessita; que pateixen amb ella, que ploren i que amb el seu comportament demostren els valors que tenen dins seu.

PILAR FUSTÉ
Barcelona

Arrel de l'Any de l'Eucaristia

Com a persona creient voldria expressar la meua gratitud al papa Joan Pau II per haver proclamat aquest Any Eucarístic Mundial. Crec que ens ajudarà a tots, sobretot als cristians, a aprofundir molt més en aquest santíssim sagrament. No ens hi podem acostumar, Jesús ens espera amagat sota les espèci-

es del pa i del vi. Els sentits ens enganyen. No el veiem, però Jesús és aquí realment, amb el seu Cos, Sang, Ànima i Divinitat. Només amb els ulls de la fe ho podem descobrir.

La lectura de l'Evangeli ens ha de ser de gran ajuda enguany. En moments de dubte i de confusió, ens farà dir com sant Pere: «Senyor, a qui anirem? Només Tu tens paraules de vida eterna.»

Cada comunió ens ha de donar forces per viure de ple la nostra vida de cada dia amb els peus a terra, però amb la mirada posada cap al cel.

M'agradaria que aquest esdeveniment ens servís per donar testimoni de la presència de «Déu» al món. També, tal com fa referència el Sant Pare en la seva carta apostòlica *Mane nobiscum Domine*, que fos motiu per promoure al nostre món una cultura de diàleg, de respecte als altres i d'ajuda als més febles. Animats amb la força de l'Esperit, que sapiguem dir-li al Senyor, com els deixebles, d'Emaús: «Senyor, queda't amb nosaltres.»

M. ÀNGELS PAGÈS i CALVET
Ventalló

Un gran testimoni

Fa uns dies va morir Lluís G. Sens dubte, un gran professional; un bon amic, un exemplar pare de família i especialment, potser per tot l'anterior, un bon cristià.

En l'homilia de la missa exequial, el rector va explicar com n'havia quedat, d'impressionat, el dia que li va administrar el sagrament de la Unció dels Malalts, sagrament que Lluís havia demanat sabent que la seva mort podia estar a prop. «Mai no oblidaré aquest moment», comentava el prevere.

No escric això per exaltar la figura d'en Lluís, ja que estic convençut que no ho necessita, sinó perquè els que quedem ens adonem que encara hi ha homes que no tenen por de la vida ni de la mort i que per a ells la transcendència és un fet. En sortir, un company em deia: «Certament, és difícil trobar homes així, en la societat laïcista en la qual estem immersos.» «Sí, és difícil», li vaig respondre. Penso que amb la seva vida normal, corrent, i amb la seva mort, esperant el més enllà, en Lluís ens va donar un gran testimoni.

MIQUEL CANALS i GUDAYOL
Arbúcies

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Filiació divina

—Són tots els homes fills de Déu, com sento a dir sovint? En aquest cas, què aporta el sagrament del Baptisme? N'hi ha prou d'estar batejat?

—En aquests dies de Nadal en què commemorem l'Encarnació del Fill de Déu és molt oportú recordar que el gran do de la vinguda de Jesucrist és la manifestació i realització de la Paterinitat de Déu i la filiació. Un antic pare de l'Església afirmava que Déu s'ha fet home perquè l'home pugui arribar a ser Déu. Ho cantem també en la litúrgia amb les expressions d'«admirable intercanvi» i de «recreació» del món. De fet, segons consta en la Revelació, el disseny originari de Déu és fer-nos fills en el Fill pel qual i per al qual van ser creades totes les coses. Aquests dies m'agrada meditar un text bíblic pel qual sento especial predilecció. M'agrada tant que, si m'hagués de retirar en una illa deserta i només m'hi pogués emportar una pàgina de la Bíblia, triaria aquesta. Es tracta del pròleg de l'Evangeli segons sant Joan. No és per casualitat que l'Església, durant segles, l'ha proclamat al final de cada missa. I seria bonic recuperar aquesta tradició. En aquest pròleg llegim: «Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els ha concedit poder ser fills de Déu.» Tots som criatures de Déu i la creaturitat no requereix el nostre consentiment. Però Déu vol ser a més el nostre Pare i ens crida a ser fills seus en Crist per l'Esperit Sant. Entrem en una relació interpersonal. No n'hi ha prou que Déu vulgui ser Pare, cal que nosaltres vulguem ser-ne fills. Es fan Fills de Déu els qui reben Crist en la fe i en la caritat. És un do, una gràcia. I una gràcia mai no és exigible.

El Baptisme, en la seva plena expressió, que és el baptisme d'un adult, implica la conversió i la fe i l'acceptació de Crist. Efectivament, comunica la filiació. En el cas del baptisme d'un infant, també, però cal en el seu moment una conversió i acceptació personals insubstituïbles. Fa poc, Joan el Baptista exhortava a no viure confiats dient: «Som fills d'Abraham.» Avui ens diria: «No visqueu confiats pensant que esteu batejats.» Cal acollir Crist. Com Maria i també Josep. Li demano al Senyor que aquests dies sants siguin per a tots nosaltres un moment intens d'acollida de Crist en les nostres vides i recordeu que la filiació comporta igualment la fraternitat. Desitjo a tots els meus lectors unes festes nadalenques plenes de llum i de pau, també per a tots els dies del pròxim 2005.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@iber.net - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Protegir els fills de la televisió

El clam és unànime per protegir la infància dels continguts perniciosos de la televisió. Ho trobo lògic, ja que el problema és important.

Això no obstant, el que em sembla una incongruència és que molts pares estiguin reclamant programes adients dins de l'horari infantil, quan els seus fills tenen televisor i ordinador amb Internet a l'habitació i, per tant, poden

accedir a tota mena de programes inconvenients a altes hores de la nit sense cap mena de control dels seus progenitors. Això és especialment perillós per als adolescents.

No tot depèn del Govern o de les cadenes televisives. Els pares en som els primers responsables.

LLUÍS ESQUENA ROMAGUERA
Torroella de Montgrí

2005, «post Christum natum»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una enumeració cristiana

Cada any, un amic frare franciscà que resideix a Jerusalem, m'obsequia amb un calendari que aprecio molt: és un bloc com els habituals, però amb la particularitat que dona cada dia la data segons el calendari cristià, el calendari musulmà i el calendari jueu; per al calendari cristià, a més, dona no solament el gregorià —el nostre— sinó també el julià —el que segueixen les esglésies orientals. En aquests dos darrers, la diferència és qüestió de dies i de celebració de les festes. En els altres dos, el musulmà i el jueu, la diferència està en l'enumeració dels anys: els jueus compten des de molt abans de Crist, els musulmans en canvi, compten des de l'inici de la predicació de Mahoma, uns segles després de Crist. La diferència, doncs, és clara: nosaltres comptem els anys a partir del naixement de Jesucrist. Com es diu en llatí, en molts documents, *post Christum natum*. I es diu amb molta exactitud, puix si només es diu «després de Crist», esdevé una expressió equívoca: nosaltres estem en el temps després del

naixement de Crist, però el Crist no passa mai; és el mateix ahir, avui, i pels segles.

Ara que comencem un nou cicle de dies és un bon moment per adonar-se del testimoni cristià de la nostra enumeració d'anys. Evidentment, això no fou pas així des del moment mateix en què nasqué Jesús. Cada any, en la vigília de Nadal, el martirologi romà recorda els grans eixos de la història anterior a Crist: els jueus ja comptaven, també els romans, i els grecs..., i seguiren comptant fins que la presència cristiana va impregnar la cultura i la societat. Aleshores, potser amb un petit error de càlcul, però amb la intenció ben clara, es va començar a comptar els anys a partir del naixement de Jesús.

Una confrontació amb la situació actual a Europa

No costa gaire comprendre la dificultat que tindria avui el món occidental, i en certa manera, sobretot per les seves repercussions socials i econòmiques, tot el món, si volgués canviar l'enumeració

cristiana. Qui sap si algú, en un èxtasi de laïcisme, ho ha imaginat! I, tanmateix, malgrat el valor de principi que l'enumeració dels anys conserva, no podem pas enganyar-nos: una cosa és la manera de comptar els anys, i una altra bastant diversa és la manera com es viuen.

L'exhortació de Joan Pau II *L'Església a Europa*, no vacil·la pas en el diagnòstic: «Quan el Fill de l'home vindrà, trobarà fe sobre la terra? (Lc 18,8). La trobarà en aquestes terres de la nostra Europa d'antiga tradició cristiana? És una pregunta oberta que indica amb lucidesa la profunditat i el dramatisme d'un dels reptes més seriosos que han d'afrontar les nostres Esglésies...» (n. 47). I més endavant respon: «L'actual situació cultural i religiosa d'Europa exigeix la presència de catòlics adults en la fe i de comunitats cristianes missioneres que testimoniiïn la caritat de Déu a tots els homes. L'anunci de l'Evangeli de l'esperança comporta, per tant, que es promogui el pas d'una fe sostinguda per costums socials, encara que siguin apreciables, a una fe més personal i madura, il·luminada i convençuda...» (n. 50).

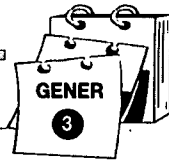
Tota l'exhortació del Papa sobre aquest tema val la pena d'ésser estudiada a fons a la llum de la situació en la qual, amb més o menys rapidesa, ens estem submergint, o ens envaeix. Certament, «Déu no té por», com diu el recent llibre d'Andrea Riccardi, però si no creiem en Déu amb una «fe personal i madura, il·luminada i convençuda», és lògic que vinguin totes les pors, que la nostra vida cristiana s'esllangueixi, que ens encanem amb allò que se'ns presenta amb insistència com a més «progressiu i democràtic», i que, ben aviat, no sigui ja possible trobar una espurna de referència a Crist en el viure de molts batejats.

Una fe més personal i madura no és pas una fe individualista i a la carta, sinó una fe que està en comunió amb la fe de l'Església, que n'és participació conscient i responsable, que s'alimenta de la Paraula de Déu i dels sagraments, en primer lloc de l'Eucaristia dominical i de la Penitència.

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi en aquest any 2005, *post Christum natum*!

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascuda a Nanterre, prop de París, cap al 422
- ☐ Noia consagrada a Déu que va salvar la ciutat del Sena en nombroses ocasions
- ☐ Va morir cap a l'any 500
- ☐ Patrona de la ciutat de París

La petita Genoveva va ser consagrada a Déu amb només sis anys pel bisbe d'Auxerre. Sembla, però, que no va ser fins als quinze anys que juntament amb altres noies va fer vots davant de Déu. Tot i que va prendre l'hàbit i va dur una vida de pregària, penitència i caritat, no va passar a viure en un monestir ni es va retirar com a ermitana, sinó que va continuar vivint a casa.

Temps més tard, concretament l'any 451, les hosts dels huns ja havien travessat l'Europa oriental i central i s'atansaven perillosament a la zona de París. La gent, davant del risc d'un saqueig imminent, va agafar por i planejava fugir de la ciutat. Llavors, segons la tradició, santa Genoveva es va adreçar als parisencs perquè no tinguessin por, es quedessin i confiessin en Déu. La crida va tenir el seu

Santa Genoveva

ressò, perquè bona part de la població li va fer cas, però es veu que alguns no hi van estar gens d'acord i li van agafar tanta mania que li va anar de ben poc de morir linxada. El bon Déu la devia salvar de la fúria dels exaltats i també devia fer que els huns passessin de llarg de París, i així els parisencs que havien fet cas de santa Genoveva i ella mateixa van respirar més tranquils. Després d'aquests fets, la nostra santa va aconseguir portar blat de la conca alta del Sena i repartir-lo entre la població afamada. També se li atribueixen diversos miracles, entre els quals es diu que va calmar les aigües del Sena quan aquest riu estava a punt de sobreixir. Els parisencs, és clar, la tenen com a patrona, i sovint se l'ha invocada contra tota mena de calamitats.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral i
altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de Nadal (Salteri: setmana 2)

GENER

2. Diumenge

II després de Nadal, Blanc. Lectures: Eclesiàstic 24,1-4.12-16 / Salm 147 / Efesis 1,3-6.15-18 / Joan 1,1-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Basili el Gran i Gregori Nacianzè, b. i doctors; Macari, ab.; Isidor d'Antioquia, b. i mr.; Adelard, ab.; Santes, Emma, vg.

Festa Major: a Masllorenç.

3. Dilluns

Fèria. Blanc. Lectures: 1 Joan 2,29-3,6 / Salm 97 / Joan 1,29-34. Si es vol: El Santíssim Nom de Jesús (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anter, p. i mr.; Fulgenci, b.; Daniel, mr.; Atanasi, mr.; Josep Maria Thomasi, prev. i card.; beat Alan de Solminià, b.; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev.; Santes, Genoveva, vg.

Festa Major: al Pont d'Armentera.

4. Dimarts

Fèria. Blanc. Lectures: 1 Joan 3,7-10 / Salm 97 / Joan 1,35-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rigobert, b.; Odiló, ab.; Santes, Isabel Anna Seton, rel.; beata Àngela de Foligno, rel.

5. Dimecres

Fèria. Blanc. Lectures: 1 Joan 3,11-21 / Salm 99 / Joan 1,43-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Telèsfor, p. i mr.; Simeó Estilita, monjo; Joan Nepomucè Newman, b.; Carles de Sant Andreu, rel.; beat Dídac-Josep de Cadis, prev.; Santes, Emilià, vg.

6. Dijous

Epifania del Senyor (S), Blanc. Lectures: Isaïes 60,1-6 / Salm 71 / Efesis 3,2-3a.5-6 / Mateu 2,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Melcior, Gaspar i Baltasar; Melani, b.; Nilamó; Santes, Macra, vg. i mr.

7. Divendres

Sant Ramon de Penyafort (MO), Blanc. Lectures: 1 Joan 3,22-4,6 / Salm 2 / Mateu 4,12-17.23-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Julià de Toledo, b.; Crispí, b.; Tell, ab.; Santes, Virgínia, mr.

Festa Major: a Fortià i Rabós d'Empordà.

8. Dissabte

Fèria. Blanc. Lectures: 1 Joan 4,7-10 / Salm 71 / Marc 6,34-44

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Apol·linar, b.; Severí, ab.; Pere Tomàs, b.; Santes, Gúdula, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge II després
de Nadal

Lectura primera

Sir 24,1-3,8-12

Lectura segona

Ef 1,3-6,15-18

*La saviesa de Déu
habita en el poble que ell ha escollit*

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira:

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, i es gloria davant dels seus estols.

«El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meua tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teua heretat. M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat.»

Salm responsorial

147

Glorifica el Senyor, Jerusalem,
Sió, canta lloances al teu Déu,
que assegura les teves portes
i beneeix dintre teu els teus fills.R. El qui és la Paraula es va fer home
i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.Manté la pau al teu territori
i et sacia amb la flor del blat.
Envia ordres a la terra,
i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.Anuncia les seves paraules als fills de Jacob,
als fills d'Israel els seus decrets i decisions.
No ha obrat així amb cap altre poble,
no els ha fet conèixer les seves decisions. R.*Déu ens ha destinat a ser fills seus per Jesucrist*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efès:

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat.

Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dóna entre els sants.

Al·leluia

Cf. 1Tm 3,16

*Glòria a vós, oh Crist, proclamat a tots els pobles;
glòria a vós, oh Crist, cregut en el món.*

Evangeli

Jn 1,18

*El qui és la Paraula es va fer home
i plantà entre nosaltres el seu tabernacle*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la vida, i la Vida era la llum dels homes. La llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la.

Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes.

Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix el poder de ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o per voler humà, sinó de Déu mateix.

El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat.

Barcelona

diòcesis

L'arxidiòcesi s'estructura en quatre zones pastorals

■ Joan Galtés, Josep M. Turull, Salvador Bacardit i Segimon Garcia són nomenats vicaris episcopals

BARCELONA.— En una roda de premsa convocada quatre dies abans de Nadal, Mons. Lluís Martínez Sistach va fer pública l'organització de l'arxidiòcesi de Barcelona en quatre zones pastorals, amb un vicari episcopal al capdavant de cadascuna, i el nomenament

de disset delegats diocesans. L'arquebisbe de Barcelona va presidir la trobada amb els periodistes acompanyat dels seus col·laboradors més immediats: Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar i vicari general, i Mn. Sergi Gordo, secretari general i canceller.

Tan bon punt Mons. Lluís Martínez Sistach va ser nomenat nou arquebisbe de Barcelona, una de les seves principals preocupacions va ser reunir-se amb els preveres per conèixer-los personalment en primer lloc, però també per escoltar el seu parer sobre la realitat de la diòcesi. Aquesta voluntat d'escolta també ha caracteritzat el nomenament dels quatre vicaris episcopals, ja que ha estat fruit d'una àmplia consulta no vinculant que va acabar el 10 de novembre passat i que va comptar amb més de 300 aportacions de preveres i diaques.

L'organització en quatre zones pastorals, cadascuna a càrrec d'un vicari episcopal, ha estat la fórmula escollida per adequar-se a la nova realitat després de la desmembració de l'arquebisbat de Barcelona i de la consegüent creació de les noves diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa.

Mn. Joan Galtés Pujol és el vicari episcopal de la zona pastoral 1 (Catedral, Rambles-Poble Sec, Sant Josep Oriol, Puríssima Concepció, Sagrada Família, Sant Martí, Poblenou, Provençals, Sant Andreu i Trinitat-Roquetes). Mn. Josep M. Turull s'encarregarà de la zona pastoral 2 (Horta, Guinardó, Vall d'Hebron, Vilapicina, Gràcia, Sant Gervasi, Sarrià, Sants-la Marina, la Torrassa-Collblanc, l'Hospitalet de Llobregat i Cornellà de Llobregat). Mn. Salvador Bacardit ha estat nomenat vicari episcopal de la zona pastoral 3 (Badalona sud, Badalona nord i Gramenet), i Mn.

Segimon Garcia Ramiro, de la zona pastoral 4 (la Cisa i Mataró).

«Estic segur que aquests nomenaments em prestaran una col·laboració eficaç i contribuiran abundantment a fer créixer la vida cristiana i la comunió fraterna a la nostra diòcesi», va dir l'arquebisbe de Barcelona durant la roda de premsa. Mons.

Mons. Carrera, Mons. Martínez Sistach i Mn. Gordo, durant la roda de premsa.

Lluís Martínez Sistach també va explicar que el Consell Presbiteral quedarà constituït a mitjans de gener i que també s'està treballant en l'elaboració del Consell Pastoral Diocesà, constituït majoritàriament per laics i laïques.

Nous delegats

Si bé encara hi ha delegacions diocesanes pendents de nomenament, com poden ser les d'Economia o de Pastoral Universitària, l'arquebisbe de Barcelona ha volgut enllestir abans de Nadal un guix important de delegats. Així, durant la roda de premsa, Mons. Lluís Martínez Sistach va

fer públics els noms de disset delegats, la major part dels quals repeteix mandat.

De fet, només són set les noves cares que ocuparan a partir d'ara delegacions com la de Pastoral Familiar (Mn. Manuel Claret); la de Pastoral de Santuaris, Peregrinacions i Turisme (Mn. Josep Colomer); la d'Ensenyament (Mn. Ramon Corts); la de Pastoral Social (Mn. Josep M. Jubany); la de Pastoral Obrera (Mn. Josep M. Romaguera); la de Jovenutut (Mn. Antoni Roman), i la de Catequesi (Mn. Enric Termes).

Preveres i diaques són el perfil unitari dels delegats diocesans que Mons. Lluís Martínez Sistach ha nomenat per ara. «Què més desitjaria que tenir laics i laïques, religiosos i religioses, capellans i diaques», va reconèixer l'arquebisbe de Barcelona quan li van preguntar el perquè de l'absència de laics i laïques al capdavant de les delegacions diocesanes. La incompatibilitat d'horaris i sobretot les dificultats econòmiques van ser els arguments esgrimits, en el sentit que els laics han de percebre un sou que els garanteixi la subsistència i que els permeti alliberar-se de la feina que exerceixen en rebre el nomenament. D'aquí que una de les opcions en què treballa l'arquebisbe de Barcelona sigui la de poder comptar amb la col·laboració de voluntaris.

Missatge d'il·lusió

Mons. Joan Carrera va voler adreçar als mitjans de comunicació un missatge d'il·lusió per la nova etapa que tot just acaba d'encetar l'arxidiòcesi de Barcelona: «No volem una Església isolada ni que visqui al marge de la vida; no volem una jerarquia tancada al món d'avui; volem una Església comunicativa.»

Des que es van crear les noves diòcesis de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat, les reunions entre Mons. Josep Àngel Saiz, Mons. Agustí Cortès i Mons. Lluís Martínez Sistach no han deixat de succeir-se per tal d'impulsar un autèntic treball de conjunt al si de la província eclesiàstica de Barcelona. Elaborar el cens dels preveres adscrits a cadascuna de les tres diòcesis ja va ser una feina àrdua i no exempta de dificultats. És a propòsit d'això que Mons.

Vicaris episcopals

MN. JOAN GALTÉS PUJOL

Nascut a Barcelona el 1945. Rector de Sant Gregori Taumaturg (Barcelona). Tindrà cura del territori format pels arxiprestats Catedral, Rambles-Poble Sec, Sant Josep Oriol, Puríssima Concepció, Sagrada Família, Sant Martí, Poblenou, Provençals, Sant Andreu i Trinitat-Roquetes.

MN. JOSEP M. TURULL GARRIGA

Nascut a Parets del Vallès el 1966. Rector de Sant Ramon de Penyaforat (Barcelona).

Tindrà cura del territori format pels arxiprestats d'Horta, Guinardó, Vall d'Hebron, Vilapicina, Gràcia, Sant Gervasi, Sarrià, Sants-la Marina, la Torrassa-Collblanc, l'Hospitalet de Llobregat i Cornellà de Llobregat.

MN. SALVADOR BACARDIT FÍGOLS

Nascut a Barcelona el 1952. Rector de Santa Coloma de Gramenet.

Tindrà cura del territori format pels arxiprestats de Badalona sud, Badalona nord i Gramenet.

MN. SEGIMON GARCIA RAMIRO

Nascut a Rollán (Salamanca) el 1940. Rector de Sant Pere i de la Mare de Déu del Pilar (el Masnou).

Tindrà cura del territori format pels arxiprestats de la Cisa i de Mataró.

Jornada sacerdotal conjunta

El 7 de gener tindrà lloc la celebració d'una jornada sacerdotal a la qual han estat convocats tots els preveres i diaques dels tres bisbats de la província eclesiàstica de Barcelona. La trobada, que s'organitza amb motiu de la beatificació de Mn. Pere Tarrés el 5 de setembre a Loreto, tindrà lloc al col·legi de La Salle Bonanova de Barcelona des de les deu del matí i fins a les quatre de la tarda.

Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, parlarà dels Missatges pastorals del beat Pere Tarrés; després tindrà lloc la celebració eucarística a l'església parroquial de la Bonanova i, tot seguit, un dinar de germanor. La inscripció a la jornada es pot fer a la secretaria general de l'arquebisbat de Barcelona abans del 3 de gener: tel. 932 701 248 / joan@palau.arqbcn.org

Lluís Martínez Sistach va dir que fins a la Pasqua del 2006 els preveres tenen temps de manifestar el seu desacord al bisbe.

Carme Munté

Barcelona

Càritas alerta sobre la precarietat laboral

■ Un informe denuncia que l'Estat espanyol pateix un dels pitjors índexs de sinistralitat, de precarietat i d'atur

BARCELONA.— «Treballo des dels 15 anys. Vaig començar a fer cangurs i feines de casa. Treballava en una escola bressol. Bé, em van fer un contracte de servei domèstic i era a casa seva on hauria d'haver estat però en realitat treballava en una escola bressol de la seva propietat.» Maria Isabel, de 36 anys, és un dels

testimonis que Càritas diocesana de Barcelona ha volgut donar a conèixer en presentar l'informe *Un futur per a tothom: la dignitat en el treball*. Maria Isabel i tants altres que cerquen una feina en condicions de dignitat ajuden a posar rostres concrets a les gèlides estadístiques.

«En nom dels més necessitats, moltes gràcies a tots els mitjans de comunicació que heu vingut a aquesta roda de premsa», va dir Jordi Roglà, el nou director de Càritas diocesana de Barcelona, en donar la benvinguda als periodistes assistents a la presentació de l'informe. Era la primera vegada que Roglà presidia una roda de premsa com a director de Càritas i, amb ell, hi havia Mn. Salvador Bacardit, delegat diocesà de Càritas; Salvador Obiols, director adjunt, i Anna Jelonch, encarregada de donar a conèixer l'informe. «L'acollida, l'habitatge i la feina són els tres elements que garanteixen un futur digne per a tothom», va dir Jordi Roglà, en el sentit que l'informe sobre la inestabilitat i la precarietat laboral s'emmarcava en la campanya «Un futur per a tothom».

En els vuit primers mesos d'aquest 2004, les sol·licituds d'ajudes econòmiques a Càritas han experimentat un increment del 46% respecte del mateix període del 2003. Aquesta dada tan preocupant ve a demostrar l'abast de la penúria econòmica per la qual passen moltes persones excloses de l'anomenat Estat del benestar. L'any 2003 van ser 20.866 les persones ateses per Càritas diocesana de Barcelona, el 73% de les quals eren immigrants.

Dones separades, d'uns 45 anys, amb poca o nul·la experiència en el món laboral; mares joves i soles que no disposen de suport social i familiar; homes a partir de 50 anys que s'han quedat sense feina; joves sense qualificació; persones que fan treballs a casa; persones més grans de 65 anys que no han cotitzat i que actualment es troben amb pensions insuficients per viure; col·lectius socialment discriminats; immigrants irregulars que treballen en

Anna Jelonch, Jordi Roglà, Mn. Bacardit i Salvador Obiols, d'esquerra a dreta.

Fundació Formació i Treball

Per facilitar la dignitat en el treball, els programes d'acció de Càritas diocesana de Barcelona s'orienten en dues línies: la formació i la inserció sociolaboral.

Destaca per damunt de tot la Fundació Formació i Treball, promoguda per Càritas diocesana de Barcelona des de l'any 1992. És una empresa d'inserció sense ànim de lucre que té com a principals objectius la formació i la inserció laboral de persones amb especials dificultats d'integració en el mercat ordinari i el Projecte de Lliurament Social.

l'economia submergida... «són només la punta de l'iceberg d'una societat fràgil en ella mateixa perquè no assegura formes de protecció i d'integració social per a tots els seus ciutadans», va assegurar Anna Jelonch en la presentació d'un informe que posa en evidència els obstacles i les dificultats amb què es troben moltes persones en la seva inserció laboral.

Així, de l'evolució dels darrers tres anys, l'informe de Càritas apunta que, del total de persones en edat de treballar (de 16 a 64 anys) ateses per Càritas, no augmenten ni els contractes fixos ni els temporals, que ha pujat el nombre de persones que treballen sense contracte i que, malauradament, els índexs d'atur continuen sent molt elevats (el 74,3% de mitjana els darrers tres anys)...

«Veiem com esdevenir un aturat de llarga durada o no tenir un contracte labo-

Es vulneren els drets dels immigrants

Del 2001 al 2003 el nombre de persones immigrades estrangeres s'ha triplicat a Catalunya. Són dades que superen totes les previsions fetes anteriorment. L'any 2003, del total d'estrangers atesos per Càritas majors de 18 anys, només un 6% es trobaven en situació regular. «Tot això», va dir Anna Jelonch en la presentació de l'informe, «fa que el teixit no governamental hagi hagut d'assumir moltes vegades els processos d'acolliment de les persones immigrades, especialment quan no tenen una situació regularitzada. Ens trobem fent una funció subsidiària i els darrers anys aquestes tasques han crescut de forma exponencial».

Sous indignes, horaris excessius, repressió i assetjament sexual, no pagar el temps de treball de prova, quedar-se amb el passaport i retenir documentació, acomiadaments improcedents, menyspreu en el tracte... són situacions de vulneració de drets que viuen els immigrants en pròpia carn.

«Des de Càritas pensem que, si parlem d'integració, l'aspecte legal és absolutament indispensable i necessari», va dir Anna Jelonch. «Correm el perill que la immigració passi a ser vista només des del punt de vista econòmic i, des d'aquest punt de vista, l'immigrant passa a ser purament un objecte productiu i es prioritza el concepte de treballador per damunt del concepte de persona.»

ral deteriora greument la dignitat i la vida d'aquestes persones», va dir Anna Jelonch durant la roda de premsa, «la salut d'aquestes persones empitjora, la seva vida social i familiar es veu afectada i la situació en què es troben genera noves problemàtiques de caire social que els porta moltes vegades a la invalidesa i a la inactivitat». «La dignitat en el treball ha de deixar de ser una utopia i passar a ser un objectiu real», va afegir Jelonch, i això en un panorama no gaire encoratjador que evidència que l'Estat espanyol pateix un dels pitjors índexs de sinistralitat, de precarietat i d'atur. Economia submergida, creixent deslocalització, proliferació de subcontractacions, minva d'afiliats als sindicats... són altres factors que repercuten en la precarietat laboral i que posen en perill drets que són el resultat de molts anys de lluita dels moviments obrers.

L'informe *Un futur per a tothom: la dignitat en el treball* presenta molts testimonis colpidors, com el de Maria, de 27 anys: «Fa un any que vaig arribar del Brasil. Els mateixos que em van arreglar el viatge m'havien promès una feina. Em van obligar a prostituir-me per pagar els deutes. Quan ja ho havia pagat em vaig quedar embarassada. He deixat de treballar per a ells, però tinc moltes companyes que no poden deixar-ho. Vull treballar per tirar endavant amb el meu fill, que ara té dos mesos. Estem vivint en una casa d'acollida de Càritas.»

Carme Munté

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Sortida conjunta de l'arxiprestat de Piera-Capellades

PIERA.— Com és tradicional, el 6 de desembre va tenir lloc la sortida conjunta de les parròquies de l'arxiprestat de Piera-Capellades, pertanyent al bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Enguany se li va donar un caire molt eclesial en visitar Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

A l'antiga Ègara, la visita a les esglésies romàniques va enriquir els assistents culturalment, artísticament i espiritualment. Mn. Pausas, rector de Sant Pere, va explicar fil per randa tots els detalls del conjunt arquitectònic, però sobretot el fet de trobar-se en un lloc on des del segle v els cristians es reuneixen per celebrar els sagraments va fer sentir la continuïtat de la fe. S'espera que molt aviat s'acabin els treballs de rehabilitació i es recuperi plenament una joia de l'art i de la fe.

Després de compartir la taula, el destí va ser la visita a la catedral de Sant Llorenç per poder celebrar l'Eucaristia. No van poder saludar el bisbe, Mons. Agustí Cortès, ja que es trobava a Eivissa, d'on és administrador apostòlic, però el canceller i secretari, Mn. Joan Pere Pulido, va saludar els presents en nom del bisbe i els va dir que era el primer grup parroquial que visitava la catedral. No va faltar l'explicació històrica i ornamental del temple feta per dos col·laboradors de la parròquia, un d'ells l'autor de les pintures de l'altar del Santíssim, Joan Torras Viver.

La celebració de la missa va ser el moment de donar gràcies al Senyor per tantes coses rebudes al llarg de l'any tot posant en les seves mans les tasques pastorals de les seves parròquies. (C.C.)

Barcelona

«Cal promoure la participació dels joves en l'eucaristia parroquial»

■ L'arquebisbe Lluís Martínez Sistach és consultor del Consell Pontifici per als Laics

BARCELONA.— Amb l'objectiu de «descobrir l'autèntic rostre de la parròquia» es va convocar l'assemblea plenària del Consell Pontifici per als Laics, celebrada a Roma del 25 al 27 de novembre. Aquest organisme aplega laics i laiques d'arreu del món com

a membres i consultors, però també bisbes i preveres; entre ells Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, que va viatjar a Roma acompanyat de Jaume Riera, de les Comunitats de Vida Cristiana.

—En quin sentit l'assemblea va abordar la importància de la parròquia?

—És en aquesta institució molt antiga i molt actual de l'Església on els laics viuen fonamentalment la seva vida cristiana. Rebem el baptisme en una parròquia, en ella som catequitzats i hi celebrem periòdicament la fe. És interessant veure que arreu de l'Església la parròquia és una realitat viva que s'interpel·la per respondre constantment als reptes que els canvis de cada país va presentant. És bonica la constatació que la parròquia és la casa pròpia, oberta a tothom.

En l'audiència que el Papa ens va concedir, ens va dir que «la parròquia és el lloc per excel·lència de l'anunci de Crist i de l'educació de la fe». I va afegir que, precisament per això, «la parròquia té necessitat de renovar-se constantment per esdevenir autèntica comunitat de comunitats, capaç d'una acció missionera ben incisiva».

Durant l'assemblea es va coincidir que per respondre al repte de la secularització creixent, la parròquia necessita renovar-se sempre, ja sigui en l'estructura, ja sigui en els mètodes pastorals. En aquest procés és indispensable la col·laboració responsable i generosa dels laics i de les associacions i moviments. La parròquia és un microcosmos, ja que reflexionant sobre la parròquia reflexionem sobre l'Església i la societat.

—Els laics s'impliquen prou en la vida parroquial?

—Hi ha molts laics, homes i dones,

implicats en els treballs de la parròquia. Això ha donat a les parròquies una gran renovació molt necessària per adaptar aquesta institució al món actual. El que encara no està degudament solucionat és la relació de la parròquia i les associacions i moviments de laics d'àmbit diocesà o supradiocesà. Caldria trobar camins de major relació i complementarietat entre la parròquia i els moviments. Mútuament es necessiten i la mútua col·laboració contribueix a oferir als laics cristians una major riquesa de vida cristiana en la seva espiritualitat, formació i dimensió apostòlica.

—Com fer que la parròquia sigui una autèntica comunitat de vida cristiana?

—Les parròquies ho aconsegueixen força. També és veritat que encara han d'anar avançant en aquest camí. Els cristians troben en la parròquia els elements cabdals de la seva vida cristiana: la catequesi, la celebració de la fe, especialment la missa dominical i el testimoniatge de la caritat. La parròquia és la unitat base de la vida cristiana. Ara bé, cal que la parròquia no es tanqui en si mateixa, sinó que tingui plena consciència de pertànyer a un arxiprestat i especialment a una Església diocesana. I a la vegada cal que la parròquia tingui les portes i les finestres obertes a la

L'arquebisbe Lluís en una foto d'arxiu.

societat on viuen els cristians. Tot això fa descobrir a la parròquia el seu autèntic rostre i la seva missió específica. El cristià necessita una comunitat perquè ser cristià significa ser Església. Parlar de l'autèntic rostre de la parròquia és parlar també de l'autèntic rostre del cristià.

—Com s'emmarca la importància de la parròquia en la celebració de l'Any de l'Eucaristia?

—La parròquia és fonamentalment una comunitat eucarística. L'Eucaristia és el cor de la parròquia. Ella troba en l'Eucaristia el seu centre i en la doble taula de la Paraula i del Cos i Sang de Crist que alimenta la vida cristiana dels seus membres i la fa autèntica comunitat de fe, esperança i caritat, vertebrada i ben present enmig de la societat. La recent carta apostòlica de Joan Pau II, *Mane nobiscum Do-*

mine, explicita alguns aspectes que durant aquest any dedicat més especialment a l'Eucaristia, la parròquia ha de tenir molt present per tal de millorar, realitzar, corregir, etc., des de la participació plena i activa de tots els membres de la parròquia en les celebracions fins a la cura dels cants i de la proclamació de la Paraula. Caldria un esforç per promoure la participació dels joves en l'eucaristia parroquial. Sense oblidar la d'adults que per diversos motius han deixat de practicar o necessiten una pastoral d'acolliment i acompanyament.

—Quin és el paper fonamental dels laics en l'Església del segle XXI?

—Considero que consisteix a donar testimoni de la fe i a explicitar les raons de la nostra esperança. Avui és urgent un anunci clar i convençut de Jesucrist, Déu i home, mort i ressuscitat, però aquest anunci ha d'anar acompanyat de la coherència de la vida. S'ha escrit que avui més que mestres es desitgen testimonis. Els laics cristians, enmig del seu món i del seu ambient, han de manifestar la joia de la fe en Jesucrist, que dona sentit autèntic i ple a la seva vida.

—Els laics cristians han de fer sentir la seva veu a través de campanyes, recollides de firmes...?

—Els laics cristians han de ser sal i llum. Això significa que la seva presència en la societat ha de ser rellevant, incisiva, útil, és a dir, que es faci notar. El mateix Concili Provincial Tarraconense demana als laics que treballin perquè l'Església no sigui irrellevant ni socialment ni culturalment. Per l'anunci de l'evangeli i per la comunicació dels continguts de l'humanisme cristià, els laics es poden valer dels mitjans que considerin adequats en una societat democràtica i sempre sota la seva responsabilitat. Han d'estar ben presents enmig de les institucions, associacions i entitats per tal d'aportar-hi la llavor de l'evangeli, ben conscients que és un bé per a les persones i per a la mateixa societat. (C.M.)

Trobada de Portants del Sant Crist

SANT ADRIÀ DE BESÒS.— La IX Trobada de Portants del Sant Crist de Catalunya va tenir lloc recentment a Sant Adrià de Besòs. L'acte va començar amb un viacrucis d'anada i tornada des de la parròquia de Sant Adrià fins a la de Sant Joan. Després, el bisbe Joan Carrera va presidir l'Eucaristia concelebrada amb els rectors de Sant Adrià. La trobada de l'any vinent serà a la ciutat de Lleida. (C.C.)

SANTA MARTA SERVEIS ASSISTENCIALS

Assistència en postoperatoris, malalts crònics, malalts temporals.

Companyia a gent gran, ajuda a domicili, desplaçament a la consulta mèdica.

Cura de nadons.

Servei a les clíniques i domicilis particulars sense cap limitació d'horari.

Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, vetlladores/ors.

Tel. 932 453 758 / 932 315 227

CARDENAL CARLOS AMIGO VALLEJO, ARQUEBISBE DE SEVILLA

«El diàleg amb el Govern possible sinó que ha d

Molts pensen en ell com el successor (ideal) de Rouco al capdavant de la Conferència Episcopal Espanyola. Fidel al seu cognom, el cardenal Carlos Amigo, actual arquebisbe de Sevilla, és un home que crida l'atenció pel seu tarannà obert i conciliador. Com a bon franciscà, és un home de pau, amant del diàleg, que creu en la persona i

que no es resigna a deixar de proclamar als quatre vents la bondat que, en elles resideix. Més enllà d'embarcar-se en polèmiques estèrils, l'arquebisbe de Sevilla està convençut que l'Església ha de dedicar avui totes les energies a oferir al món un testimoni coherent de l'amor de Déu. En la seva visita recent a Barcelona, convidat per la

Junta General de Germandats i Confraries, el cardenal Amigo Vallejo no va refusar les preguntes incòmodes—tret d'alguna més que justificada—i donant compte de la seva ben reconeguda obertura al diàleg, va abordar amb naturalitat algunes de les qüestions més candents de l'actualitat eclesial.

—Què té el cardenal Amigo que cau bé a tothom?

—Deu ser cosa de l'Esperit Sant... la gent és molt bona perquè jo tinc ben poc. Sempre he pensat que rebo molt més del que dono. En ocasions, a més, m'he adonat de certa comprensió en algunes de les meves actuacions en les quals hi ha hagut més benevolència de les persones que cap altra cosa.

—Però això passa també amb persones que poc o res tenen a veure amb l'Església, i fins i tot amb grups contraris...

—En realitat, caldria preguntar-ho a la gent. Jo simplement procuro, tal com he estat educat des de petit, acollir i respectar tothom, més enllà de les diferències i dels gustos. Certament hi ha grups, persones i situacions amb els quals no hi estic d'acord en absolut, però una cosa és que no estigui d'acord amb les seves idees i una altra de diferent és que sigui motiu per rebutjar-les o deixar de parlar-hi i procurar col·laborar plegats. És la lliçó que he après per la trajectòria dels llocs on he

glésia i el Govern?

—Moltes de les coses que s'han anat succeint en els darrers mesos han estat com una tempesta en un got d'aigua. Han estat motivades més per les paraules una mica intemperants, o per gestos poc delicats, que perquè realment existís el problema. Crec que hi ha hagut grans empipaments per coses que no ho mereixen. Per exemple, els fullets que s'estan distribuint a les parròquies sobre l'eutanàsia és una cosa pensada des de fa molt de temps. Precisament, se'ns acusa als bisbes de fer documents excel·lents que no llegeix gairebé ningú, i quan ens decidim a donar-ho mastegadet, en síntesi, més assequible, que arribi al gran públic, se'ns acusa de fer campanya contra el Govern. No hi ha campanya contra res ni contra ningú, simplement hi ha una campanya de catequesi a favor que es conegui la doctrina de l'Església sobre la família, sobre la vida, sobre la mort, sobre el pecat, sobre la justícia... I tot això s'ha interpretat amb unes tensions enormes, traient-ho tot fora de lloc, i jo crec que no n'hi ha per tant.

—No obstant això, no es pot negar que hi ha discrepàncies importants de fons amb la política del Govern.

—Certament. Ningú no dubta avui de l'aconfessionalitat de l'Estat, garantida per la Constitució fa 26 anys, però això no vol dir que l'Estat hagi de ser enemic de la religió, sinó al contrari, ha d'emparar la llibertat dels ciutadans en matèria religiosa. Aquest tema és molt important, no per suscitar la polèmica, sinó per adonar-nos que hem de ser lliures en un país lliure.

—Amb els ànims tan encesos com ho estan ara, creu que és possible el diàleg?

—No només ha de ser possible, sinó que ha de ser obligatori. S'estan apropant postures i fins i tot aquest discurs una mica intemperant per part d'alguns bisbes s'ha suavitzat una mica. De totes formes, des de molts mitjans s'ha donat a entendre que estàvem sempre a mata-degolla... i no és així. S'ha descontextualitzat molt, oblidant

sovint el fons del que hi havia darrera de les declaracions més cridaneres.

—Potser perquè no s'ha arribat a establir un diàleg veritable...

—Gràcies a Déu ja s'estan posant els mitjans per resoldre-ho. No s'ha d'oblidar, però, que el diàleg és com un poliedre, té moltes cares. El diàleg fonamental és el de la vida, el d'estar braç a braç amb la gent. És un diàleg insubstituïble. És el diàleg de la mare musulmana amb la catòlica a la porta del col·legi... Aquesta és una font enorme d'apropament entre les persones. Després hi ha el diàleg entre institucions, cridat a fer-se entre persones disposades a escoltar abans que parlar. Cal mirar de ficar-se a la pell de l'altre. Només llavors començarem a dialogar amb algú a qui coneixem. En cas contrari cadascú deixa anar el seu discurs.

—És conscient, però, que certes con-

viccions que defensa l'Església només es poden entendre a la llum de la fe?

—Indiscutiblement. Nosaltres creiem que l'home es comprèn perfectament en Jesucrist, que és l'home perfecte, però alhora hi ha realitats humanes que poden ser compreses fins i tot per aquells que no tenen fe. No podem deixar d'intentar que l'home es compregui a ell mateix, independentment de si creu o no creu, perquè en el fons de la persona sempre hi ha l'empremta de la mà de Déu. Hem d'ajudar la persona a trobar-se a ella mateixa. Això és una tasca importantíssima.

—Pequem de vegades d'impaciència, d'anar directament a les conclusions sense deixar que cadascú les descobreixi per ell mateix?

—És possible... Hauríem de recuperar el famós mètode socràtic, en el qual s'imita en l'ordre intel·lectual les tècniques de les llevadores. L'objectiu era ajudar la persona a descobrir les idees que ja té dins. No imposar-les, sinó ajudar la persona a descobrir els seus valors i fer-los emergir. El mateix Joan Pau II és el primer a insistir que la fe no es pot imposar, sinó proposar, amb entusiasme i convicció de cor. No es pot consentir a ningú que digui que no val per a res. No ens podem infravalorar. Una persona, només pel fet de ser persona, és

una deu inesgotable de valors i de bé. I això no és mera retòrica... És la veritat sobre l'home, que l'Església proclama des de fa 2.000 anys.

—Conserva vostè aquest optimisme quan sospesa el futur de l'Església a Espanya?

—Per descomptat. Veure el futur amb pessimisme seria ultratjar l'Esperit Sant. El misteri de l'encarnació del Fill de Déu, que és el que viu l'Església, mai no va enrere, independentment que siguem més o menys... La situació de descristianització que es viu a Occident és molt pronunciada, però tampoc no cal exagerar. La pregunta important no és tant com serà el futur, sinó com volem que sigui el futur. Volem un futur de diàleg entre uns i altres, doncs comencem a dialogar. Volem un futur de pau, comencem a ser pacífics. Volem un futur amb més justícia per a uns

«No hi ha campanya

contra res ni contra ningú, simplement hi ha una campanya de catequesi perquè es conegui la doctrina de l'Església catòlica»

hagut de viure, i per la meua família, de nou germans. He viscut en un poble, a la ciutat, a l'estranger, amb cristians, amb musulmans, amb jueus, a la universitat, als barris marginals... Tot això et dona unes lliçons inoblidables, i sobretot, la lliçó que la gent, estigui on estigui i sigui com sigui, mereix tot el respecte del món.

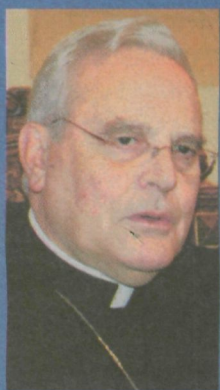
—Em sona a esperit molt franciscà...

—Certament, l'esperit franciscà ens convida a obrir-nos i a veure la petjada de Déu absolutament en tot, i particularment en els homes i dones d'aquest món. Si són germans el sol, la lluna, els estels, els animals..., com no ho serà l'home, l'espècie més privilegiada? Jo crec que l'home ha de ser també l'espècie més protegida.

—La situació actual de l'Església a Espanya ens obliga a abordar una sèrie de temes una mica espinosos. Per començar, quina és la seva postura davant de la polèmica que avui es viu entre l'Es-

rn no només és e ser obligatori»

PERFIL BIOGRÀFIC

Carlos Amigo Vallejo neix a Medina de Rioseco (Valladolid) el 1934. Ingressa a l'orde dels franciscans i cursa estudis de Filosofia i Psicologia. Va ser ordenat sacerdot el 1960 i deu anys més tard és nomenat provincial de la Província Franciscana

de Santiago. El 1973 és consagrat arquebisbe de Tànger (Marroc). Durant anys farà un esforç considerable per fomentar el diàleg interreligiós, procurant millorar les relacions entre les comunitats cristiana, musulmana i jueva. Gràcies a la seva tasca es van establir relacions diplomàtiques entre la Santa Seu i el Regne del Marroc, i es va elaborar un estatut de l'Església catòlica en aquest país.

El 1982 és nomenat arquebisbe de Sevilla, càrrec que ostenta en l'actualitat. Des de llavors ha ocupat diferents càrrecs de responsabilitat en diferents comissions de la Conferència Episcopal Espanyola. Ha estat president de la comissió episcopal per al V Centenari de l'Evangelització d'Amèrica i membre de les comissions pontificies per a Amèrica Llatina i per a la Salut. L'octubre del 2003 va ser nomenat cardenal pel papa Joan Pau II.

Mons. Amigo també és membre de les Acadèmies de Medicina, Bones Lletres i Belles Arts de Sevilla i va ser declarat fill predilecte d'Andalusia l'any 2000. Afectat i humà, és considerat per molts com un gran comunicador i excel·lent escriptor. És autor, entre altres, de llibres com *Dios clemente y misericordioso, Francisco, ¿cómo es Dios?*, *Mi vida descansa en Dios* o *Cien respuestas para tener fe*.

glésia existeix per evangelitzar, no existeix per a cap altra cosa. Hem de posar Jesucrist com a llevat a la massa de la humanitat en la qual ens trobem. I no una humanitat abstracta, sinó concreta, una humanitat encarnada en l'associació de veïns, en la família, en el treball, en la vida personal...

—Serà important, doncs, el paper dels laics?

—El paper dels laics és essencial per molts motius, començant per una qüestió de simple percentatge. Ells formen el 97% de la població cristiana. Des del meu punt de vista, el seu paper ha de ser abans que res el de no deixar de ser laics. El lloc del laic no és a la sagristia, com tantes vegades passa, sinó que és al treball, en les relacions públiques, al col·legi, en l'associació de veïns... Amb el seu testimoni de vida han de dur la Bona Nova a tots aquests llocs.

—El seu pare espiritual, sant Francesc d'Assís, va significar un punt d'inflexió importantíssim en la crisi dramàtica que vivia l'Església del segle XIII... Necessita avui l'Església un nou Francesc?

—No sé si es necessita un nou sant Francesc, l'únic que sé és que sant Francesc va fer la seva «revolució» pel camí de l'amor, de la comprensió, de l'ajuda als altres, de l'obediència i de l'admiració per l'acció de Déu en la seva vida. Jo crec que aquest és el camí. La pau mai no pot ser el final del camí. La pau ha de ser també el començament i un acompanyant permanent en el nostre camí.

—Cal un nou cristianisme més radical, més compromès?

—És inseparable. El cristianisme o és radical i compromès o no és. Un que mira Déu, immediatament Déu li gira la cara cap als seus germans. I un que mira de veritat, autènticament, els seus germans, de seguida haurà de mirar Déu. Déu i els homes són inseparables. Separar-los ens portaria a una esquizofrènia terrible. També és cert que, de vegades, per voler ser a tants llocs, afrontant tantes necessitats socials, ens ha mancat alguna cosa d'esperit.

—Molta acció i poca mística...

—És així mateix, tot i que deixant clar que ser místic no vol dir ser evasiu, sinó que significa estar molt compromès amb Jesucrist, sempre amb l'Evangeli per davant. El nostre compromís és un compromís per l'obra que Crist va fer. Si el cristianisme és místic, estarà compromès amb l'home i serà molt responsable en el servei als altres.

—Des de la seva Sevilla adoptiva, com es veu Catalunya?

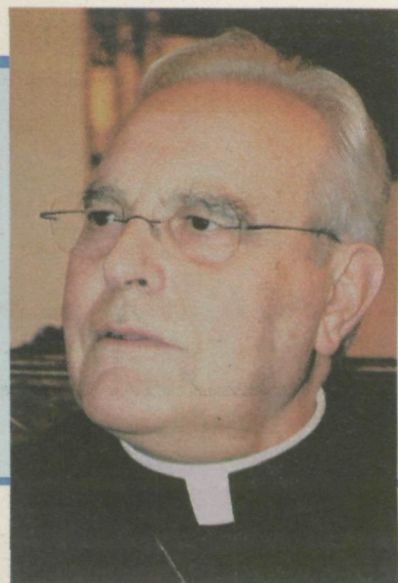
—Són curioses les enormes vinculacions que hi ha entre Andalusia i Catalunya.

M'he adonat que aquí hi ha molts andalusos i que també allà hi ha molts catalans. Catalunya ofereix una fascinació en moltes coses per a Andalusia. Durant la meua estada aquí he sentit una cosa que m'omple d'alegria i és l'enorme consideració que es té aquí pels andalusos com a persones tre-

balladores, que han fet futur i que han tirat endavant la família... Tot això no es fa amb fluïdesa. Des d'Andalusia, a Catalunya se la veu amb un potencial enorme en molts aspectes. És l'avantguarda d'Espanya.

—Com valora el paper de la religiositat popular andalusencarnada a Catalunya?

—He de dir, per començar, que tot i que els noms de les germandats d'origen andalusenc a Catalunya són iguals a les d'Andalusia, les realitats són completament diferents. És el mateix Evangeli, però

interpretat amb diferent música i diferent ritme. I ha de ser així... L'ideal és que cada lloc incorpori els elements culturals de la pròpia cultura. La religiositat com a expressió de la fe d'un poble ha de ser a cada lloc realitat diferent. La tasca de les confraries a Catalunya és molt positiva i penso que s'està fent una gran feina. Les animo a continuar endavant en el seu esforç d'expressar la fe d'aquesta manera tan sentida.

—Per acabar, una pregunta que potser molta gent es deu estar fent: optarà el cardenal Amigo a la presidència de la Conferència Episcopal al març?

—[Riu] Bé, no es tracta d'opcions... [Riu]. No obstant això, jo em trobo molt a gust com a arquebisbe de Sevilla.

—Una cosa no treu l'altra.

—[Silenci] ...però la limitaria.

Samuel Gutiérrez

Text original de la Fundació Sí a la Vida d'Uznach (Suïssa)

Traduït a quinze idiomes

Preu: 9 € IVA inclòs

DRAMÀTICS TESTIMONIS DE LES CONSEQÜÈNCIES DE L'AVORTAMENT EN LES MARES

Editorial COMBEL - Casp, 79 - 08013 Barcelona
Tel. 932 449 550 - Fax 932 656 895

Demaneu-lo a la vostra llibreria

Barcelona

Quatre jesuïtes reben el diaconat

■ Mons. Martínez Sistach, agraït i content per les ordenacions

BARCELONA.— El 19 de desembre, diumenge quart d'Advent, l'església del Sagrat Cor de Jesús de Barcelona (jesuïtes de Casp), plena de gom a gom, respirava una atmosfera especial. Totes les mirades estaven fixades en quatre joves jesuïtes: Paco Angel, Ernest Botargues, Manuel

Hernández i Enric Puiggrós. La causa que aquests quatre jesuïtes centressin l'atenció és que estaven a punt de ser ordenats diaques. L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va ser qui els va ordenar i expressava el seu «goig» pel compromís que adquirien aquests joves.

És que va ser una autèntica celebració. No només els protagonistes traspuaven alegria, i uns quants nervis, sinó que els presents també. Amics, familiars i coneguts van omplir el temple que, tot i ser de grans dimensions, es va quedar petit per les nombroses persones que van voler compartir aquest moment tan important per als joves jesuïtes.

Amb un «sóc aquí» de cada un dels quatre joves jesuïtes començava el ritu del compromís que estaven disposats a assumir. Paco, Ernest, Manuel i Enric, després de pronunciar la promesa de celibat, de respecte i obediència al bisbe i als seus successors, es van prostrar a terra per demanar la gràcia de Déu a través de les lletanies dels sants. I, moments més tard, un per un van ser cridats per rebre davant l'altar i davant més de 50 sacerdots i diaques, la imposició de les mans per part de l'arquebisbe. Aquest gest és símbol de la comunicació d'una missió, a més de la transmissió de l'Esperit Sant, del qual

Foto: Consuelo Chaves

Els quatre jesuïtes van viure emocionats l'ordenació diaconal.

rebran la força i els dons per exercir el seu diaconat. «Rep l'evangelí de Crist, del qual has estat fet missatger, creu el que llegeixes, ensenya el que creus i practica el que ensenyes», els va dir Mons. Martínez Sistach a cadascun d'ells.

Com a símbol de pertinença al ministeri del diaconat van ser vestits pels seus germans de la Companyia de Jesús amb l'estola i la dalmàtica corresponents i els nous diaques van fer el seu primer servei de l'altar al costat de l'arquebisbe. Els

pares dels quatre protagonistes de l'acte van tenir l'honor d'oferir el pa i el vi a un Mons. Martínez Sistach agraït i content per l'ordenació de quatre nous diaques de l'Església.

Era tanta l'afluència de gent que un dels sacerdots va voler orientar els presents perquè la comunió no fos un caos, però les seves explicacions van ser tan complicades que un somriure es va dibuixar en tots els assistents i, finalment, la comunió es va fer en perfecte ordre espontani.

Tota la celebració va anar acompanyada de cants encapçalats pel cor de l'església i seguits amb entusiasme per tothom. Una de les cançons va voler ser interpretada directament per un dels nous diaques: *Gastar la vida*.

La celebració va acabar amb l'agraïment per part dels ordenats, en primer lloc, a Déu, i, en segon lloc, a totes les persones que han fet possible que això passés, començant pels seus pares i la Companyia de Jesús: «L'única certesa que tenim és que ens sentim volguts per Déu i pels que són aquí.» Tothom es va posar a aplaudir i van continuar la festa després de rebre la benedicció de l'arquebisbe de Barcelona.

Consuelo Chaves Mejuto

Jornada multireligiosa a Sant Joan d'Horta

BARCELONA.— El diumenge 28 de novembre, per commemorar el centenari de la primera pedra de la parròquia de Sant Joan d'Horta, es va celebrar una trobada multireligiosa, sota el lema «Les religions en la societat de Catalunya i com podem treballar per la pau», organitzada pel Grup Amic de les Missions. Més de setanta persones van participar a l'acte, presidit per representants de cinc religions diferents: jueva progressista per Jai ben Abraham, musulmana per Hawwa Morales (absent per motius de salut, se'n va llegir el comunicat), budista pel venerable Thubten Wanghen, la fe *bahá'í* per Talien Farznejad i cristiana catòlica per Justino Martínez, missioner combonià. La presentació va ser duta a terme per M. Àngels Cosculluela, que va destacar que a les religions, tot i que tinguin tradicions diferents, és molt més allò que les uneix que allò que les separa. L'acte es va cloure resant cadascú una pregària. Hi va haver un dinar fratern i al final ens vam saludar desitjant-nos el *Shalom*, que va més enllà d'un simple comiat o un adéu, és a dir, Pau, Amor, Justícia: vida plena, convençuts, com diu K. Gibran, que «Déu va crear la veritat amb moltes portes per acollir tot creient que vingui a trucar-hi». (Gloria Coral i Justino Martínez)

Germanes de Santa Anna: dos segles de caritat feta hospitalitat

BARCELONA.— Amb la conferència *El desenvolupament històric de la congregació* les Germanes de la Caritat de Santa Anna de la Clínica de la Mare de Déu del Pilar van donar per acabades les activitats de commemoració dels seus 200 anys d'existència. Dos segles d'entrega a la caritat universal. Prova d'això és la seva presència en múltiples llocs dels cinc continents. Tal com va explicar la germana Luz a la conferència, el seu lliurament va començar un 14 de desembre del 1804, quan 12 germanes i 12 germanes procedents de Barcelona van atendre la crida de l'Hospital de la Mare de Déu de Gràcia a Saragossa. S'hi van dirigir encapçalats per dues persones fonamentals en la creació d'aquesta congregació: la mare Maria Ràfols i el sacerdot Joan Bonal. Aconseguiren ser reconeguts com a una única congregació religiosa el 1824.

Dues notes han caracteritzat l'expansió de la congregació: saber discernir les necessitats dels homes i dones de cada temps i saber-hi donar resposta, fins i tot amb la vida. Impressiona conèixer la llista de germanes que fins avui han fet present l'entrega que van formular el dia de la seva professió. Ser caritat universal, principalment amb els més pobres i necessitats, feta hospitalitat fins a l'heroisme. El seu ideal missioner es remunta al 1890, quan un grup de germanes arriben a Maracaibo. Des d'aquest moment no han tingut fronteres:

són presents a 30 països.

Per tant, no va ser producte d'una casualitat voler celebrar aquest acte final un 14 de desembre, 200 anys després. Per a les

La Gna. Luz va pronunciar la seva conferència davant d'un públic expectant.

Germanes de la Caritat de Santa Anna de la clínica de la Mare de Déu del Pilar de Barcelona era un dia carregat de significació. Alguns membres del personal mèdic de la clínica el van voler compartir amb elles i conèixer-ne una mica més bé els orígens. La germana Luz va relatar els esdeveniments principals que van sorgir en el camí de la congregació.

I ara cap a on? Aquesta és la pregunta que intentaran respondre les germanes els propers anys per «provar d'afrontar les noves necessitats amb el coratge de les fundadores i inspirar les que celebrin els 300 anys», va concloure una d'elles. Un bombó i una copeta de cava van ser el dolç final, símbol d'un aniversari també dolç. (C.Ch.)

ROSA DEULOFEU GONZÁLEZ

Recordant la nostra estimada Rosa, en la seva vida d'entrega a Déu i a l'Església, amb la seva dolça i lluminosa manera de viure la seva malaltia i mort.

La volem recordar en aquest primer aniversari, per això celebrarem l'Eucaristia el divendres dia 7 de gener proper, a les 20 h, a la parròquia de Sant Agustí (Pl. Sant Agustí, 2; metro línia 3 Liceu).

(A les 19.30 h, *Semblança de la Rosa*, a càrrec del Dr. Rovira Belloso)

Tarragona

La Generalitat impulsa la darrera etapa de la reconstrucció de Poblet

■ Pasqual Maragall va presidir per primera vegada la reunió del Patronat del monestir

POBLET.— La Generalitat de Catalunya s'ha compromès a elaborar el calendari d'intervencions per a la restauració i millora del monestir cistercenc de Poblet, dins del període comprès entre el 2005 i el 2007. El president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, va presidir per primer cop la reunió del Patronat de Poblet, celebrada el dijous 9 de desembre, òrgan que està format per totes les administracions de l'antiga Corona d'Aragó.

Del ple del Patronat del Reial Monestir de Poblet, que va comptar amb l'assistència del pare abat, Josep Alegre, i de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, es desprèn que la Conselleria de Cultura haurà de definir abans del 31 de març vinent el pla d'intervencions a realitzar, a partir del mateix 2005. D'una banda, s'haurà d'afrontar la restauració del retaule de l'església de Santa Maria, pel que fa a les figures i elements decoratius. Així mateix, caldrà eliminar les filtracions d'aigua i la salinitat que afecten el claustre, actuació que farà necessària la col·locació de gàrgoles i la neteja de les que hi ha instal·lades, sense que de moment s'hagin quantificat les despeses que comportaran els treballs, que es consideren prioritàris.

D'altra banda, el Govern de l'Estat haurà d'agilitzar la posada en funciona-

ment d'un sistema antiincendis, del qual el monestir està mancat, amb una inversió de 500.000 euros. De moment, queda damunt de la taula el projecte que preveu la construcció d'un auditori. D'altra banda, a fi i efecte de millorar les visites turístiques hi ha el propòsit d'eliminar les barreres arquitectòniques i de reforçar la vigilància amb la instal·lació de càmeres de seguretat. El conjunt d'obres a executar també inclou la reconstrucció d'un tram de 150 metres de la muralla de merlets i la restauració de merlets a la banda situada al costat del camí de l'Espluga.

Tot apunta que el juny de l'any que ve s'inaugurarà i entrarà en servei la nova hostatgeria, que serà gestionada directament per la comunitat cistercenca de Poblet. El nou equipament constarà de 42 habitacions dobles i de sis *suites*, i cal recordar que la

El Patronat està format per totes les administracions de l'antiga Corona d'Aragó.

construcció, a càrrec de l'Administració de l'Estat, és motiu de controvèrsia, per la important afectació que ha tingut sobre el bé patrimonial medieval.

Amb la posada en marxa de la nova hostatgeria, segons ha explicat el pare prior del monestir de Poblet, Francesc M. Tulla, hi ha la intenció d'oferir un esmorzar de bufet lliure als hostes, mentre que els àpats a l'hora de dinar es farien d'acord

amb les demandes específiques de qui els sol·licitin. Cal aclarir que l'obertura d'aquest nou equipament turístic no implicarà el tancament de l'actual hostatgeria que hi ha a l'interior del recinte monàstic, tot i que l'accés en serà més restringit i, com ara, només oberta als homes, mentre que a la nova també s'hi podran allotjar les dones.

Joan Boronat

Mons. Lluís Martínez Sistach serà nomenat fill predilecte de Tarragona

TARRAGONA.— L'arquebisbe de Barcelona, Mon. Lluís Martínez Sistach, es convertirà abans de la propera Setmana Santa en fill predilecte de Tarragona, segons va anunciar el mateix alcalde de la ciutat, Joan Miquel

ció d'aquest títol compta amb el suport de tots els grups municipals; màxima distinció que el consistori també ha concedit als arquebisbes Josep Pont i Gol i Ramon Torrella, predecessors de Lluís Martínez Sistach.

Pel que fa a la medalla a la Fidelitat, l'arquebisbe Lluís va rebre el guardó de mans de Josep Ignasi Boada, president de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona. Amb aquesta distinció s'han volgut premiar els mèrits de Mons. Martínez Sistach, que ha encoratjat sempre i ha donat suport a les confraries de la Setmana Santa tarragonina. També va propiciar que fos Tarragona la seu de la primera trobada de confraries de Catalunya, una assemblea que va tenir lloc l'any 2003 en el marc del Palau de Fires i de Congressos de Tarragona.

L'arquebisbe Lluís va pronunciar unes paraules d'agraïment, en nom de tots els guardonats, especificant que «l'agraïment és una virtut que cal conrear i aquestes medalles a persones que les han merescut més que jo mateix són una mostra de gratitud. Tots ens necessitem i l'agraïment fa que ens estimem més». Així mateix, el prelat va posar èmfasi en el valor de les persones «puix són elles les que mouen i dinamitzen les institucions i les associacions».

Per la seva part, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, es va manifestar delerós perquè arribi la Setmana Santa i poder gaudir-ne, tot afegint que «amb els

dos mesos i mig que fa que sóc entre vosaltres he après moltes coses i aquest acte d'avui, de reconeixement a totes aquestes persones, és una contribució més».

La medalla a la Fidelitat va ser atorgada també a dotze persones destacades, de dotze confraries de la ciutat, que són: Mn. Daniel Barenys, consiliari de la Germandat de Nostre Pare Jesús de la Passió i rector de la parròquia de Sant Joan; Antonio Palma, de la confraria del Crist Bon Amor; Joan Maixé, del Gremi de Pagesos; Cinta Maria Olivé, de Senyores de la Pietat; Josep Olivé, de l'associació de La Salle; Lluís Mezquida (a títol pòstum), de la congregació Puríssima Sang; Joan Caparrós, del Gremi de Marejants; Judith Morlanes, Germandat Sant Ecce Homo; Josep Samper (a títol pòstum), de la confraria de Pescadors; Mercè Calvet (a títol pòstum), de la confraria del Davallament; Carme Sanromà, de la confraria de la Soledat, i Joan Miquel Montfort, de la confraria de San Magí Màrtir de Barcelona. (J.B.)

L'arquebisbe, amb els altres guardonats.

Nadal, durant un acte celebrat al Saló de Plens de l'Ajuntament de Tarragona, el divendres 10 de desembre. Aquest acte va ser convocat per procedir al lliurament dels Premis a la Fidelitat que anualment atorga l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona.

El nomenament de Mons. Martínez Sistach com a fill predilecte de la ciutat és un reconeixement a la tasca d'aquest prelat durant el seu pontificat com a arquebisbe de Tarragona, «molt profitós envers les relacions entre l'Església i la ciutat», va dir l'alcalde Nadal. L'adjudica-

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: 934 092 810 Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona —
e-mail: publicitat@catcrist.com

Menorca

Carta de Mons. Piris sobre la família

■ El prelat recorda que no tota forma de convivència entre home i dona pot anomenar-se matrimoni

CIUTADELLA.— «Casar-se en la fe de Jesús, casar-se en la fe de l'Església, suposa un cert estil de vida i de matrimoni que cal conèixer i assumir i no tota forma de convivència entre home i dona pot anomenar-se matrimoni.» Així de clar i contundent es mostra Mons. Joan Piris, bisbe de Menorca, en abordar el tema de *La família, qüestió oberta*.

«És essencial per als cristians el compromís entre home i dona mogut per l'amor mutu, per viure junts, ajudar-se mútuament i transmetre la vida», continua Mons. Piris, que ha volgut emmarcar aquesta carta en el temps d'Advent. «Diem que la família fonamentada sobre el matrimoni és un projecte de Déu i el que de debò necessitem és presentar de manera convincent i amb obres l'Evangeli de la família, que no es pot desvincular de l'anunci de l'evangeli del matrimoni, que n'és l'origen i la font.»

El bisbe de Menorca també demana en la seva carta que, més enllà de polèmiques agressives i de postures bel·ligerants, tots els que se senten cristians es dediquin a fer veure que és possible estimar a l'estil de Déu, a l'estil de Jesús, amb un amor total, únic, oblatiu, sense rebaixes, sense reserves, definitiu, fidel, fecund i responsable...

«Tot això pot sonar a pura teoria quan estem acceptant que molts cristians es casin sacramentalment moguts predominantment per raons més que discutibles», reconeix el prelat, «però pastors i fidels

cristians laics hem d'acompanyar pastoralment els processos de manera adequada, oferint en tot moment el suport de la comunitat i ajudant fins i tot amb tasques preventives des de l'experiència...». «El que és urgent», continua Mons. Piris, «és continuar demostrant que és possible un amor amb vocació de perpetuïtat i amb l'horitzó màxim de donació i de compromís com es descriu a 1Co 13. Un amor fidel i generós, que es renova cada dia superant dificultats amb l'ajuda de Déu i que contribueix a la nostra realització en plenitud».

Un fenomen social

En el moment d'abordar la família i el matrimoni com un fenomen social, el bisbe de Menorca reconeix que la família és,

La família fonamentada sobre el matrimoni és un projecte de Déu.

de fet, una de les institucions en què més ha influït el procés de canvi dels darrers temps. «És», diu Mons. Piris, «com un centre neurolgic en el qual repercuten tots els problemes de la societat». Però malgrat aquestes influències, «a la família li queda una cosa fonamental, que cal potenciar més i més, i és la seva funció relacional en un entorn emocional insubstituïble que li permet ser espai primer d'humanització i de socialització: en la família es desenvolupen unes relacions privilegiades entre persones lliurement unides per un amor sense el qual l'ésser humà no pot viure».

En la seva carta, redactada en un to conciliador i fortament respectuós, Mons. Joan Piris no s'està de tractar un tema tan actual com és el de les parelles homosexuals: «Una cosa és la seva regulació jurídica o el seu reconeixement civil, de manera que no siguin discriminades en els seus drets ciutadans, i una altra la seva plena equiparació al matrimoni.» «Les paraules

designen la realitat i no cal usar-les portant a error o confusió», conclou Mons. Piris.

En tractar de la possibilitat legal d'adopció per part de parelles homosexuals, el bisbe de Menorca afirma que només pel fet que hi hagi alguns ciutadans que reclamin aquest dret això no el converteix necessàriament en just, «perquè el que tindrà sempre prioritat és el dret del fill a créixer gaudint del rol patern i matern en un ambient familiar que es pugui acostar al màxim al de la família natural que li manca, i els poders públics estan obligats a protegir-lo».

La carta de Mons. Joan Piris finalitza amb un qüestionament per a les famílies: «Quan eduquem un fill orientant la seva formació i el seu futur professional per damunt de tot cap a la possibilitat d'obtenir una bona posició, uns ingressos segurs, una professió brillant, un prestigi social; quan el preparem per a la competitivitat i la rivalitat, i l'estimem només perquè s'imposi sobre els altres i sobre surti; quan la nostra pedagogia familiar es fonamenta en el fet de tenir cada vegada més; quan, deixant-nos portar per una concepció equivocada de felicitat, només sabem respondre a la demanda d'afecte i d'escolta del fill amb coses, regals i obsequis en comptes d'una pacient comunicació personal... és aquesta la família que hem de defensar o la que cal abandonar?» (C.C.)

TESTIMONI

VIC

Ecumenisme al desert del Sinai

Del 27 de novembre al 4 de desembre va tenir lloc una marxa ecumènica pels deserts egipcis del Sinai; era la tercera marxa des del 2002. Vam ser 45 routiers amb un nucli central de mitjana edat, joves, matrimonis i alguna persona gran. Les confessions cristianes presents eren protestants de la reforma francesa, luterans, ortodoxos grecs, coptes, maronites, caldeus i un nucli important de catòlics, entre els quals hi havia sis persones de Vic, amb Mons. Romà Casanova al capdavant.

Vam volar de París a Sharm-el-Sheik, al sud del Sinai; de l'aeroport Sharam ascendirem en caravana a les àrees centrals de la península. Durant els sis dies de marxa, vam descobrir escenaris insospitats de granit, gres i totes les variants de calcària. Només per la simfonia visual geològica, la marxa ja era

justificada, però la motivació que portàvem era demostrar que en l'austeritat radical del desert podem iniciar un camí de respecte, d'escolta, de diàleg i de pregària conjunta i oblidar d'una vegada per totes un passat borrós de malentesos i d'acusacions, d'excomunió i de guerres religioses.

Des del primer dia vam disposar d'un dossier complet amb orientacions, cants, salms, textos i pregàries. La logística del transport i de la intendència va estar sota la responsabilitat d'una empresa amb una vintena de beduïns, camells i tot terrenys que va funcionar molt positivament.

L'animació dels dies va anar a càrrec dels líders religiosos dels diferents grups: el pastor Thierry André, de la reforma francesa; el P. Antoine Callot, de l'ortodòxia de Constantinoble;

Al cim de la muntanya de Moisès, els pelegrins, entre ells el bisbe de Vic, canten les vespres mentre el sol s'acomiada.

l'abuna Eliaih, per als coptes; el P. Jacques Nicolas, maronita; el P. Khalid Karomi, per als caldeus, i Mons. Jean-Pierre Cattenoz, arquebisbe d'Avinyó, per als catòlics.

Cada dia es va fer el mateix horari. A les set del matí, celebració per diferents confessions; els catòlics, per exemple, amb la nostra missa. Dos ensenyaments o explicacions al dia pels diversos líders confessionals. Al vespre, pregària ecumènica conjunta ambientada per la confessió de torn. Cal destacar l'aportació musical de grecs i de coptes, i també el bon gust en cants i melodies dels catòlics francesos. Les cinc i sis hores de ruta diària, degudament espaiades i en marxa de silenci meditatiu. Les nits eren de bivac sota la lluna i els estels, inoblidables.

Tot va culminar a la muntanya de Moisès, el Gebel Mussa, amb un cant de vespres emotiu i intens mentre el sol queia a l'horitzó. Vam descendir de nit la muntanya dels Deu Manaments amb un caliu d'abraçada immensa vers un futur humà i més evangèlic. L'última nit ens vam hostatjar a l'alberg del monestir de Santa Caterina.

Un deu de nota, rodó i remarcant per a l'agència Ictus Voyages de París, especialista en marxes pel desert, camins de pelegrinatge, cultures i civilitzacions. Un treball en equip de laics que tenen les idees clares, que estimen l'evangeli i que posen al seu servei el millor de la seva professionalitat. L'any que ve ens ho tornaran a proposar.

Antón M. Vilarrubias
Claretia

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Bon Nadal, si us plau recordeu-nos especialment
(2100 0681 01 0200194299)

NIF: G-08862781 Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)

www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Tortosa

Celebració a Sant Jaume de Remolins

■ Mn. Antoni Cunill va agrair la participació en el 50è aniversari de l'actual temple

TORTOSA.— Organitzats per la Junta Parroquial, l'Associació de Veïns Pintor Casanova, l'Associació de Veïns de l'Horta de Pimpí, l'Agrupació de Sant Antoni, l'Associació de Dones i el Grup de la Tercera Edat, s'han

celebrat del 9 a l'11 de desembre tot un seguit d'actes per tal de recordar aquell 5 de desembre del 1954 en què l'aleshores bisbe de Tortosa, Manuel Moll i Salord, beneïa solemnement el nou temple parroquial de Remolins.

En acabar els actes, l'actual rector, Mn. Antoni Cunill, content i agraït a tots els qui han fet possible la celebració i hi han participat, reconeixia amb goig que «han estat uns actes en els quals ha participat tot el barri. Han estat una mostra de vida i d'il·lusió que ha dinamitzat tots els habitants». I els qui hi han participat o que encara van a visitar l'exposició organitzada comproven que és realitat.

Els actes commemoratius es van iniciar el dijous 9 de desembre amb una cercavila pel barri a càrrec dels dolçainers de la Colla Jove de Tortosa. Acte seguit i amb el temple ple, Mn. Joan Antoni Martínez, l'anterior rector, pronunciava una conferència sobre *Història de la parròquia de Sant Jaume de Remolins*. Va recordar que aquesta és la parròquia més antiga de la ciutat i que ha conegut ja, segons les dades històriques, quatre temples: un de romànic, un altre de gòtic, un altre de renaixentista i l'actual, construït aquest darrer a la plaça de la Immaculada, a diferència dels altres, que s'ubicaven a la plaça de Sant Jaume.

Al llarg de les seves paraules es va veure el gran coneixement de la realitat actual que Mn. Joan té del barri, on és recordat i estimat. Seguidament, va tenir lloc un homenatge d'agraïment a Manel Homedes Bellobí, el picapedrer que va fer l'ambó de pedra de la Cinta des d'on es proclamà cada diumenge la Paraula de Déu; la restauració de la columna gòtica que sosté, a l'altar major, la creu parroquial; l'actual pila baptismal que aquests dies ha regalat, i tants altres detalls que ha fet desinteressadament amb ganes de servir la parròquia. L'acte va ser senzill però

molt emotiu i eloqüent.

En acabar, tots els participants van assistir a la inauguració d'una original i interessant exposició d'antigues fotografies de llocs i persones del barri, conegudes pel sobrenom o, com es diu popularment en aquesta terra, pel malnom. Un fulletó titulat *Els malnoms de Remolins, una riquesa antropològica* recull els 388 malnoms de la gent del barri de Remolins publicats en la versió fonètica tal com la gent els pronuncia. En l'exposició es presenten en grans plafons les fotografies de les persones o dels llocs a què correspon cadascun dels malnoms de la llista. Cal dir que ha estat possible fer aquesta exposició gràcies a l'ajuda desinteressada de tots els membres de la comunitat del barri.

El divendres 10, al mateix temple parroquial tenia lloc una conferència de Mn. Josep Lluís Arín, vicari episcopal de Pastoral, sota el títol *La parròquia del segle XXI*. Tot seguit es van projectar diapositives referents al barri. Però la jornada central de la celebració va ser el dissabte 11 de desembre. A les 16.30 h s'iniciava la cercavila a càrrec del grup El Golafre, mentre a la plaça de la Immaculada, enfront de la façana principal de la parròquia, tenia lloc un concert a càrrec dels alumnes de l'Escola Municipal de Música. A les 18 h s'iniciava la missa, commemorativa de

l'aniversari, presidida pel bisbe diocesà, Mons. Xavier Salinas, i concelebrada per l'actual rector, Mn. Antoni Cunill, pel vicari episcopal de Pastoral, Mn. Josep Lluís Arín, i per gairebé tots els rectors de

ments dels assistents a la celebració. Va ser una acció de gràcies a Déu per la seva presència eucarística en aquest temple i per l'ajuda concretada en la vida que Déu ha atorgat a tanta gent amb els diferents sagraments durant aquests cinquanta anys: 569 baptismes, 1.075 confirmacions, 1.698 matrimonis, 1.532 exèquies, els incomptables que han rebut el sagrament del perdó i de l'Eucaristia, els qui han rebut el

suport espiritual i l'ajuda material per a les seves necessitats espirituals, psíquiques i físiques. Però Mn. Cunill també va fer una petició: «Que Déu ens ajudi a complir el seu manament: "Sigueu bons com ho és el vostre Pare del Cel i estimeu-vos com jo us he estimat."»

En l'homilia, el bisbe Salinas va recordar les moltes cultures que en aquest barri de Remolins han conviscut al llarg de la història i com la comunitat cristiana de Remolins ha sabut mantenir-se fidel al seu Senyor, ha

transmès la fe i ha impregnat el món rural tortosí dels valors eterns de l'Evangeli.

En l'ofertori de la missa es va apropar Manel Homedes per fer el lliurament simbòlic de la preciosa Pila de Baptisme que ha regalat i que tots els feligresos van acceptar amb un fort aplaudiment. Acte seguit, el bisbe es va apropar al baptisteri i la va beneir. L'Orfeó Tortosí, que va ser l'encarregat de cantar a la missa, va oferir al final un concert que va ser un bon colofó de totes aquestes celebracions.

Víctor-Manuel Cardona

Foto: Boliña

El prelat inaugurant la pila baptismal.

les diferents parròquies de la capital de la diòcesi.

Amb un temple ple de gom a gom —unes 200 persones— i un clima d'emoció, d'agraïment i de pregària va tenir lloc la Santa Missa. També hi van participar l'alcalde de la ciutat, Joan Sabaté, que és del barri, i el president del Consell Comarcal, Ferran Bel.

En les seves paraules d'introducció, el rector va recordar el motiu d'aquell aplec: el 50è aniversari de l'actual temple. En breus paraules, va fer un ràpid recorregut per la història que coneixem de la parròquia i va centrar els ànims i els pensa-

LLEIDA

Els Magraners homenatja Mn. Cinto Cotonat

LLEIDA.— El 28 de novembre, la parròquia de Sant Josep Obrer del barri dels Magraners de Lleida va acollir com cada any l'Eucaristia d'inici de curs que organitzen tots els moviments, grups i serveis parroquials. Aprofitant l'avinentsa, durant la celebració es va fer un acte de reconeixement i d'homenatge a Mn. Cinto Cotonat, que durant més de 14 anys n'ha estat rector.

Es dona la circumstància que cada any, amb ocasió de la festa de Sant Josep Obrer l'1 de maig, patró del barri i de la parròquia, es fa un homenatge a una persona que des de la parròquia ha treballat pel barri. Aquest homenatge va ser impulsat per Mn. Cinto i ara la gent, agraïda, ha volgut que fos ell l'homenatjat d'enguany. Per a ell va ser una sorpresa, com també ho ha estat per a tants veïns del barri i membres de la comunitat parroquial que han rebut aquest

reconeixement. Durant la missa es va reconèixer el seu treball pastoral com a rector, tot donant gràcies a Déu per la tasca feta. El vicari actual, Mn. Víctor Espinosa, va deixar constància amb les seves paraules d'aquest reconeixement i l'actual rector, Mn. Josep Moré, va dir que un bon rector ha d'anar il·luminant el camí de tots aquells que té a la vora: «El vostre rector així ho ha fet sempre durant molts anys de servei a la parròquia i al barri.»

Mn. Cinto va rebre diversos obsequis que ell va agrair amb paraules emocionades i plenes d'humilitat. Va dir que, encara que ja no n'és el rector, no s'ha desvinculat de la parròquia a la qual tant estima i a la qual continuarà servint. Un altre regal va ser la inesperada assistència de la seva germana i d'altres familiars que van voler assistir a aquesta celebració eucarística i d'acció de gràcies. (J.C.)

URGELL

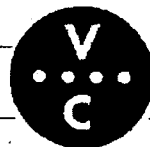
El delegat diocesà visita els catequistes d'Isona

ISONA.— Els catequistes de la parròquia d'Isona van celebrar recentment una trobada amb Mn. Pere Balagué, delegat diocesà de Catequesi. En la trobada, convocada pel Consell Parroquial, Mn. Balagué va donar unes orientacions bàsiques sobre el rol actual del catequista. Va subratllar el valor del testimoni cristià que ha d'acompanyar la catequesi i va ressaltar la necessitat de coordinar l'acció catequètica amb els pares dels catequizants mitjançant trobades periòdiques i comunicacions personals. Va subratllar que l'objectiu primordial de la catequesi és que els nens coneguin i estimin Jesucrist. Finalment, va presentar les darreres publicacions que poden ajudar el catequista en la seva tasca de sembrar la fe i d'educar en valors.

En la segona part de la reunió, Mn.

Balagué va informar sobre el panorama actual de la catequesi al bisbat d'Urgell. Veu un servei catequètic en bon nivell, fet que infon optimisme i esperança. Ell mateix visita els grups de catequistes sempre que li ho demanen i darrerament ha iniciat les visites als arxiprestats per informar sobre el catecumenat. Darrerament s'acusen dificultats a l'hora de trobar i de comprometre cristians en la tasca catequètica. A la diòcesi hi ha 365 catequistes, alguns ja són grans i, en algunes parròquies, hi ha dificultats per al relleu. Com el prevere, ser catequista és una resposta generosa a una crida.

L'equip de catequistes d'Isona va seguir amb interès els comentaris del delegat diocesà i tots, un cop més, van manifestar la il·lusió amb què fan una tasca que els compromet, però que també els ajuda en la vida de fe. (A.M.)

Vida Creixent

El consiliari diu...

Actituds entorn del Nadal

Nadal és temps d'esperança. L'esperança cristiana és socialment activa. En aquestes festes hauríem de cultivar aquesta esperança d'una manera activa.

Què ens demana, als de Vida Creixent, per ser de veritat homes i dones esperançats?

Jesús ens ha vingut a mostrar l'amor del Pare. S'ha fet solidari de tots nosaltres. A l'Evangeli se'ns diu que qui entra al Regne del cel és el que fa la voluntat del Pare. Per tant, les raons de l'esperança són l'amor, la justícia i la llibertat.

Jesús en la seva vinguda ens diu que l'esperança és fruit de la paciència. Tenir esperança és alliberar-nos de la realitat negra de cada dia i ens empeny a sembrar el que hauria de ser o el que volem que sigui. L'espe-

rança és la sorpresa diària davant del bé. L'esperança arrela més en l'amor i en la paciència. Jesús en la seva vinguda es fa infant per ensenyar-nos a ser tendres. El seguidor del Crist ha de ser acollidor i tendre. S'ha de fer petit com un infant. Ser tendres amb els dèbils, amb els impertinents. Que la tendresa sigui la nostra força.

No perdre l'esperança és un factor indispensable per a un cristià i això més, si som grans. Jesús es fa infant, però creix i, de mica en mica, comunica el seu missatge, que són les Benaurances, la Creu i la Resurrecció, que és la realització del Regne de Déu.

El qui resisteix en la nostra edat creixent significa que és portat per la virtut de l'esperança. Viure esperançadament ens encamina cap a la creu. Hi ha moltes

dificultats i per això la creu és la prova i el pas de les esperances i ens condueix a l'esperança cristiana. La creu i el sofriment és un camí que ens porta al Crist.

El Nadal ens diu totes aquestes coses i moltes més. Dic això perquè amb motiu d'aquesta festa ens tornem dolços i tot és bonic. Cal obrir els ulls i adonar-nos que Jesús creix i deixa de ser un infant i compleix la voluntat del Pare, que és morir i ressuscitar.

El Nadal ens ha de portar a despullar-nos personalment de tot poder, treure del nostre cor tot aprofitament propi, ajudar-nos a abandonar el lucre i obrir-nos a la gratuïtat i a la pregària.

La pregària cristiana ens fa familiars de Déu i fa que es realitzi tot segons la seva voluntat.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

Inauguració del curs 2004-2005 a Lleida

El 7 d'octubre passat, el primer dijous lliure del mes, vam celebrar la inauguració del curs 2004-2005. Va ser una trobada joiosa per al centenar de persones que hi vam assistir. Gairebé hi va haver una representació de tots els grups i, els que per motius diversos no hi van poder assistir, els vam tenir presents amb l'esperit, fent viva l'experiència de la comunió dels sants.

Després de la benvinguda vam fer una pregària breu prenent com a base els salms 1 i 2, que vam considerar molt adients al temari del curs «Guieu-nos per camins de pau», i que va dirigir Mn. Joan Jove i Camí, el nostre consiliari diocesà. A continuació, Mn. Antoni Guàrdia i Bárbé, rector d'Aitona i Seròs i consiliari de Vida Creixent de les dues parròquies, ens va donar la primera lliçó que realment va ser magistral. Va

posar una bona base per construir-hi aquest curs que ens donarà molt de si. Caminarem per camins de pau, camins antics; camins que van seguir els patriarques, els profetes, que els va confirmar Jesús, i ensenya l'Església; camins que ens porten a la felicitat eterna.

Després de la conferència hi va haver un petit descans que el vam emprar per canviar impressions, fer-nos amb els llibres del temari, i agafar un llibre d'entre els dos títols *Jesucristo visto por un cantero* o *Recull d'inquietuds* que el seu autor, Pius Pujol, de Centelles, ens va enviar de franc per a aquesta ocasió només amb l'interès de fer arribar llibres que puguin fer bé a tothom.

A continuació, vam obrir un llarg diàleg sobre la pau, i vam lligar la pau amb el Credo i els manaments. El Credo, com la

història de l'amor de Déu a nosaltres; Déu creu en l'home; només cal repassar la història. I els manaments com la història del nostre amor a Déu; l'home sense el Credo necessita els manaments. Va ser un diàleg molt compartit. Entre nosaltres, els laics, es van fer presents cinc preveres i un diaca permanent amb la seva esposa, i també consiliari.

Acte seguit hi hagué l'Eucaristia concelebrada i molt participada per tots els presents: va ser tot un goig. Vam posar fi al matí amb un dinar de germanor. Després de dinar i de la tertúlia vam començar l'assemblea. Vam comunicar els dies de la reunió mensual que cada grup escull per a l'exposició del tema pertinent; també la trobada interdiocesana, que l'any vinent serà el 19 de maig a Poblet; la reunió de formació

permanent, que tindrà lloc cada primer diàleg, de 5 a 6 de la tarda, al seminari (d'octubre 2004 a maig del 2005), si no es pogués fer el dia assenyalat passarem al següent. És oberta a tothom i el tema és *Sant Pau, la Carta als Corintis a partir del capítol 8*. Els animadors preparen el tema proper l'últim diàleg de cada mes. La Comissió diocesana es reuneix el segon diàleg de cada mes, i sempre que calgui; celebrarem la festa dels nostres patrons per la Candelera, i el Via Crucis, el divendres de la primera setmana de Quaresma; fem el propòsit de portar a terme un cursset d'animadors, així com alguna trobada amb membres d'altres moviments. La jornada es va acabar amb el cant de l'himne de Vida Creixent.

Ramon Roig i Setó

La ràdio amable

Freqüències

90.1	Tortosa
91.3	Vic
93.7	Catalunya central
96.8	Garraf
100.6	Tarragona
103.4	Girona
106.6	Barcelona

91.5	Lleida
104.4	La Cerdanya
105.0	La Seu d'Urgell
107.5	Andorra

www.radioestel.com

La Marató de TV3: rècord històric de recaptació

■ 7.436.881 euros seran destinats a la recerca contra el càncer

La Marató de TV3 ha acabat la seva tretzena edició dedicada al càncer amb una recaptació històrica, gràcies a l'allau d'aportacions solidàries de la societat civil catalana. Van ser més de 13 hores de programa en

directe, a més de 400 activitats que es van organitzar arreu de Catalunya per recaptar fons per a la lluita contra el càncer. Però encara es podran fer donatius fins al 31 de gener.

Malauradament, tots coneixem alguna persona propera a la qual se li ha diagnosticat algun tipus de càncer. A Catalunya, al voltant de 225.000 persones pateixen alguna de les més de 100 tipologies en les quals es manifesta aquesta malaltia. N'hi ha que van voler posar el seu granet de sorra en la iniciativa de La Marató de TV3 explicant el seu testimoni. Durant el programa van ser múltiples les experiències narrades de persones que pateixen o han patit un càncer. Tots els missatges van ser d'empenta, d'ànim i plens de valentia i força. Generalment, tota La Marató es va desenvolupar en un clima carregat i transmissor d'optimisme davant de la lluita contra el càncer.

En els darrers anys, la recerca ha proporcionat nous tractaments i fàrmacs, avenços en el diagnòstic, millors en la detecció precoç i en la prevenció, etc. I uns quants d'aquests avenços estan relacionats amb els 60 projectes de recerca que es van posar en marxa gràcies als diners que La Marató del 1992 i del 1994 van destinar a la lluita contra el càncer.

Enguany, els espectadors han pogut veure importants canvis a La Marató, destinats a modernitzar i dinamitzar el programa: Ramon Pellicer va conduir en solitari el programa; la banda de Marc Parrot es va encarregar de posar-hi les notes musicals; s'hi van veure imatges enregistrades pels mateixos malalts, durant tot el temps es podien llegir en la part inferior de la pantalla missatges SMS de solidaritat, etc.

A més, aquest any s'ha dut a terme una activitat lúdica exterior de gran èxit: «Dóna la cara per La Marató.» Durant tota la jornada de La Marató es va instal·lar a l'Estació de França de Barcelona una escultura gegant en forma de M, per tal d'omplir-la amb les fotos de gent anònima. Igualment, per l'estació hi van passar a deixar la seva fotografia personatges coneguts com ara l'actor Joel Joan i el president de la Generalitat, Pasqual Maragall. Al final del dia i després de tancar les diverses

Algunes de les fotografies col·locades en la gran lletra M de l'Estació de França.

Els voluntaris

Calien 3.000 voluntaris perquè La Marató es desenvolupés correctament. Quan l'organització va sol·licitar aquesta xifra no imaginava el que va passar: van haver de rebutjar gent que hi volia col·laborar. Hi havia més voluntaris que tasques per fer. Hem parlat amb una de les voluntàries que es va encarregar d'atendre trucades. Sílvia Lloret, de Barcelona, va estar des de les 21.00 a les 24.00 al Palau Sant Jordi juntament amb altres 750 voluntaris.

—Tu hi vas col·laborar com a voluntària l'any passat, quines diferències has trobat respecte aquesta edició?

—La gent s'ha entregat molt més que l'any passat donant diners. Crec que el càncer afecta de prop a tothom i per això la gent s'hi ha implicat més. Moltes de les persones ens explicaven les seves experiències personals. L'any passat eren les onze de la nit i la gent ja gairebé no trucava. Enguany passava de la mitjanit i molts voluntaris continuaven atenent trucades.

—Vau estar tan enfeïnats com ens semblava als telespectadors?

—Al començament, de 21.00 a 21.30, hi va haver menys trucades. Potser perquè la gent estava sopant. Però de 21.30 a la una de la matinada vaig atendre una trucada rere l'altra. Sense descans. I la gent que ens trucava ens comentava que portava dues hores intentant-ho. Hi va haver una persona que ens va dir que havia trucat catorze cops.

—Què destacaries de les donacions econòmiques que vas atendre?

—Va haver-hi de tot. Des del nen que trucava perquè havia trencat la seva guardiola per donar-ne el contingut, fins a una senyora que va donar 1.000 euros.

actuacions musicals, de teatre i de circ que s'hi van oferir (grups com The Companys, Macedònia, Entregirats, Relk, La Pallassa Bleda, Pere Hosta, La Brass Band de Pentina el Gat i Xarop de Canya), s'hi van comptabilitzar 5.000 fotografies, que no van acabar d'empaperar tota la immensa M.

Dins de les activitats exteriors que es fan simultàniament a La Marató i que ja són una tradició hi ha el partit de futbol amistós. Enguany els «Gols contra el càncer» van recaptar uns 8.262 euros. Hi van assistir unes 2.500 persones al camp de l'Europa de Barcelona per veure com es defensaven sobre la gespa polítics, exfutbolistes, actors i actrius, presentadors i esportistes. L'ambient va ser de festa, com tots els anys i el resultat és el que menys importa.

Potser un dels moments més emotius de l'únic i més seguit programa del diumenge 19 va ser quan va intervenir Joan Manuel Serrat. I és que l'any passat, com ell mateix va confessar, no s'imaginava que assistiria a La Marató no com a cantant convidat tan sols, sinó també com a afectat. La seva actuació suposava la primera, després del seu pas pel quiròfan en ser-li diagnosticat fa uns mesos un càncer de bufeta. «Vinc en qualitat d'exmalalt. En aquests moments em sento com una persona que ha tingut un accident greu a la vida. No sabia que m'havien d'intervenir amb tanta precipitació, però he tingut la sort de poder-me recuperar per estar aquí», va comentar Serrat. Va decidir interpretar la cançó *És quan dormo que hi veig clar*.

Però Serrat va ser un dels molts personatges públics que van voler contribuir a l'èxit de La Marató. Per exemple, atenent trucades vam poder veure polítics com Joan Clos, Carod-Rovira, Artur Mas, Jordi Pujol, etc. Sobre l'escenari del plató de TV3 professionals dels mitjans de comunicació com Andreu Buenafuente, cantants com Rosa o el grup Estopa o la balladora Cristina Hoyos. L'humor va ser tasca de Teatre de Guerrilla.

Però, sobretot, al llarg de les 13 hores el que es va fer va ser informar positivament sobre el càncer, les diferents tipologies, els diferents tractaments, les diferents cares d'una malaltia que és la primera causa de mortaldat entre els homes i la segona entre les dones.

Consuelo Chaves Mejuto

TOTA LA INFORMACIÓ A:
www.tvcatalunya.com/marato
www.fundacionmaratottv3.org

Generalitat de Catalunya
 Departament
 de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
 compartit

Treball en xarxa,
 punt de trobada

Gran porta d'entrada
 als àmbits associatius

Informació,
 coneixements,
 reflexió...

Persones
 i entitats

Per a més informació

0126 atenció
 ciutadana

www.voluntariat.org

La veu del metge

La relació metge-pacient (30)

(Voler) girar full

La vida és una seqüència de situacions que s'encadenen unes amb altres de maneres insospitades. En medicina també es pot dir allò que la vida és el que et va passant mentre t'entossudeixes a fer altres plans.

Les malalties i els seus tractaments moltes vegades no acaben de marxar. El tractament de les seqüeles o els controls periòdics ens recorden que allò que va passar encara està present o que pot tornar. En aquestes situacions és lògic que la malaltia s'incorpori —acceptant-la o no— en el dia a dia de la persona afectada i persisteixin les conductes per evitar-la i el compliment de les prevencions recomanades pels metges.

En altres casos, la malaltia se'n va definitivament. Pel coneixement mèdic sabem que el pacient està guarit per sempre i que —fins i tot— la probabilitat de tornar a emmalaltir del mateix és nul·la o menor que la d'una altra persona qualsevol. Però la memòria emocional no s'ho acaba de creure. A causa segurament de les situacions viscudes o de la vulnerabilitat sentida, la persona que torna a estar sana es comporta com si encara estigués malalta. No ha sabut concloure-la correctament i pensa que el passat no ha passat.

És en aquestes situacions que la persona, controlada per la seva por, manté

costums de malalt, reclama controls mèdics innecessaris, explica una vegada i una altra els seus antecedents mèdics, fins i tot pot arribar a creure que certs fàrmacs li fan menys efecte. Moltes vegades hi ha persones que es desorienten perquè creuen veure de manera projectiva en altra gent els mateixos símptomes que elles van patir.

Ningú no està lliure de «mancad'epileps». És així que cal estar alerta i detectar —en acabar una malaltia— si ens han quedat pors «polissones» a la nostra ment. Pors de no haver-se guarit, pors de tornar a emmalaltir. Pors de pors.

També periòdicament cal fer com els comptables, que trien cada 31 de desembre per tancar any i arxivar els moviments. Potser també n'hauríem d'aprendre i —en arribar el final de cada any— recordar els episodis de malaltia que hem tingut, donar gràcies per la seva feliç resolució, discernir els que són definitivament conclusos i reconèixer i eliminar les possibles pors ocultes que ens ha deixat aquesta vivència. És possible així arribar a molt grans —el que la vida

És possible arribar a grans amb la ment preparada per viure molt i gaudir de tot el que ens envolta.

disposi— amb la ment ben preparada per viure molt, emmalaltir poc i guarir-se del tot.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

La pobresa és un dels factors devastadors de la infància al món.

Presentació d'un informe d'Unicef sobre la infància

BARCELONA.— Víctor Soler-Sala, president d'Unicef-Comitè de Catalunya, conjuntament amb el professor Jaume Funes, adjunt al Síndic de Greuges per a la Infància, i el Dr. Luis Ruiz, responsable del Programa Iniciativa Hospitals. Amics dels Infants a Catalunya, van presentar el 9 de desembre passat a Barcelona, concretament al rectorat de la Universitat Ramon Llull, l'informe d'Unicef *Estat mundial de la infància 2005*. Amb el títol *La infància amenaçada*, l'estudi analitza tres dels factors més generalitzats i devastadors que fan perillar avui dia la infància: el VIH/sida, els conflictes i la pobresa.

L'informe assenyalava que més de 1.000 milions de nens i nenes no gaudeixen del desenvolupament i de la protecció que va prometre el 1989 la Convenció sobre els Drets dels Infants, el tractat de drets humans aprovat gairebé univer-

salment. També subratlla que la incapacitat dels governs per aconseguir les normes de la Convenció perjudiquen els drets humans i l'avenç econòmic.

La presentació del desè informe anual sobre la infantesa d'Unicef es va dur a terme de forma paral·lela a les ciutats de Barcelona, Madrid i Londres. L'estudi sosté que els nens i les nenes experimenten la pobresa d'una manera diferent a com ho fan els adults i que els indicadors tradicionals relacionats amb els ingressos o el consum no aconsegueixen captar completament la manera com la pobresa afecta la infància. La publicació també revela que la pobresa no és exclusiva dels països en vies de desenvolupament. A onze dels quinze països industrialitzats dels quals hi havia dades comparables disponibles, la proporció de nens i de nenes que vivien en llars d'ingressos baixos durant els darrers deu anys havia augmentat. (C.C.)

Aportació de la UAC al Banc dels Aliments

BARCELONA.— La Unió d'Associacions Xineses a Catalunya (UAC) va lliurar el 15 de desembre al magatzem de la Fundació Banc dels Aliments de Barcelona fideus de primera qualitat per a 5.618 persones com a mostra d'agraïment a l'atenció i l'amabilitat que reben per part dels catalans. La UAC, a través dels seus presidents, Lam Chuen Ping i Ma Cho Ming, s'ha compromès a continuar fent aquests lliuraments a l'esmentada entitat. D'aquesta manera, segons els presidents, «es pot ajudar a pal·liar les bosses de pobresa existents a Catalunya i ajudar a la Fundació Banc dels Aliments de Barcelona a continuar aquesta gran tasca que fa a través de la recepció i distribució dels aliments a associacions benèfiques catalanes». El president de la Fundació Banc dels Aliments de Barcelona, Manel Raventós, ha agraït aquest compromís de la comunitat xinesa i la seva voluntat a contribuir en el subministrament d'aliments a persones necessitades de Barcelona i rodalia.

La Fundació Banc dels Aliments de Barcelona va ser creada el 1985 amb l'objectiu de vigilar els diferents esglaons de la cadena per captar els possibles desfasaments entre l'oferta i la demanda, i poder distribuir aliments a les persones que els necessitin a través d'entitats benèfiques. Es distribueix una mitjana de dos milions i mig de quilograms d'aliments a més de 55.000 persones cada any. Més informació: Fundació Banc dels Aliments de Barcelona, c/ Motors, 122 - 08040 Barcelona, tel. 933 464 404, a/e: info@bancdelsaliments.org (C.C.)

Los Lunnis, una escola de valors per als infants

MADRID.— *Los Lunnis en la Tierra de los Cuentos* és el títol d'una pel·lícula interpretada pels famosos ninots de peluix televisius i produïda per Columbia Tristar Home Entertainment. Lupita, Lucho, Lublú i Lulila han caigut a través d'un pou i han anat a parar a la Terra dels Contes. En aquest país de fantasia la Caputxeta Vermella, els nans, en Pinotxo i Alí Babà fan coses molt rares. El causant d'aquesta caòtica situació és el pervers Luciflor, que és tan dolent que ha posat el món de l'inrevés. Amb l'ajuda de Los Lunnis els contes clàssics tornaran a ser el que eren.

L'acollida de Los Lunnis entre el públic infantil, els pares i la comunitat educativa ha estat extraordinària, ja que, a més de convidar els infants a anar-se'n d'hora al llit, també els transmeten valors humans i normes de conducta. Cal assenyalar que la pel·lícula *Los Lunnis en la Tierra de los Cuentos* està disponible tant en format DVD, que inclou jocs per als més petits, com en VHS. (C.C.)

Nou estudi d'Oxfam Internacional

BARCELONA.— El 6 de desembre, Oxfam Internacional va presentar l'informe *Pagar el preu. Per què els països rics han d'invertir ara en una guerra contra la pobresa*. Es tracta d'una anàlisi de les conseqüències que tindria sobre els països menys avançats l'incompliment dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni, acordats fa cinc anys per les Nacions

Unides. L'estudi palesa que, amb el ritme actual de compromís dels països rics, el 2015 només s'aconseguirà un dels objectius acordats. També proposa una sèrie de mesures que haurien d'aplicar tant els països més desenvolupats com les institucions multilaterals per assegurar que els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni siguin una realitat el 2015. (Intermón-Oxfam)

cultura

Una conferència clou les celebracions d'aniversari de «Catalunya Cristiana» i Ràdio Estel

■ El Dr. Sebastià Serrano va impartir la ponència «Comunicació i religió»

BARCELONA.— El 14 de desembre va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari de Barcelona l'acte de cloenda de la commemoració del 25è aniversari de *Catalunya Cristiana* i del 10è de Ràdio Estel. «Es tracta de dos mitjans de comunicació social de l'arxidiòcesi de

Barcelona que han nascut pel desig i la voluntat ferma per part dels seus fundadors de disposar de canals de comunicació de la Bona Notícia de Jesús.» Són paraules de Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, que va presidir l'acte.

L'Aula Magna del Seminari de Barcelona es va quedar petita per acollir totes les persones que al llarg dels anys han donat —i continuen donant— suport a *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel. A més de l'assistència de Mons. Lluís Martínez Sistach, l'acte va comptar amb la presència de Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona; Mn. R. Octavi Sánchez i la Gna. Gemma Morató, directora i sotsdirectora de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, i el Dr. Sebastià Serrano, catedràtic del Departament de Lingüística de la Universitat de Barcelona.

La Gna. Gemma Morató va fer cinc cèntims sobre els orígens i l'evolució fins a l'actualitat d'aquests dos mitjans de comunicació d'Església. Per la seva banda, Mn. R. Octavi Sánchez va fer la presentació del ponent, el Dr. Sebastià Serrano i Farrera. Nascut a Bellvís (Pla d'Urgell) el 1945, és catedràtic del Departament de Lingüística de la Universitat de Barcelona. Autor de diversos llibres, ha obtingut nombrosos premis. Entre altres, l'Anagrama d'assaig, el Ramon Llull, el Prat de la Riba i la Creu de Sant Jordi.

El Dr. Sebastià Serrano va manifestar el seu goig per impartir una conferència en la cloenda de les celebracions d'aniversari de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, atès que «sento una gran motivació i afecte per tot allò que afecta l'Església del nostre poble». També va dir que «la tradició religiosa» ha estat un dels factors vertebradors de Catalunya. Segons va dir, els éssers humans vivim avui dia en «una civilització nova» que ens provoca un «cert neguit, ansietat i desassossec». És l'anomenada «societat de la informació o del coneixement», que va néixer a les darreries del segle xx. «Certament —va comentar el ponent—, hem entrat en un altre món. L'Església s'ha d'adaptar a aquesta nova societat perquè hi té un paper fonamental.»

Punts de feblesa

El llenguatge, «que comporta el desplaçament de la creativitat de les persones, de les consciències», ha tingut dos punts de feblesa significatius al llarg de la història. D'una banda, la fugacitat de la informació. «Les paraules se les endú el

vent. Molts dels «edificis», els fonaments dels quals es basen en la informació, són plens d'escletxes i d'humitats», va afirmar el Dr. Serrano. De l'altra, la dificultat de transmetre la informació, de vegades transcendental per a la humanitat, a través d'una generació a una altra. «A qui no li agradaria sentir la veu de sant Agustí o de sant Pau?», va preguntar Sebastià Serrano al nombrós públic assistent.

«En la dècada dels noranta —va subratllar el conferenciant— es van aconseguir neutralitzar aquests punts de feblesa

Lletra i veu d'Església

Després de la interessant xerrada del Dr. Serrano, que va suscitar l'entusiasme unànime dels més de 200 assistents, va prendre la paraula Mons. Lluís Martínez Sistach. Va tenir paraules d'agraïment per la tasca que duen a terme *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel. «Tot missatge bo —va afirmar el prelat— necessita mitjans per tal que es pugui propagar com més millor. No cal dir que el missatge de Jesucrist ho necessita encara més perquè és d'un valor

D'esquerra a dreta: Gna. Gemma Morató, Mons. Joan Carrera, Mons. Lluís Martínez Sistach, Dr. Sebastià Serrano i Mn. Octavi Sánchez.

del llenguatge.» La informació és esmunyida. El Dr. Serrano va assenyalar que «és el seu destí». Actualment podem emmagatzemar-la i transmetre-la amb enorme facilitat. Això no obstant, «ara ens aclapara la gran quantitat d'informació que hi ha al nostre abast».

El catedràtic del Departament de Lingüística de la Universitat de Barcelona també va parlar de la dificultat de conviure amb la incertesa. Va revelar que «a més informació, més incertesa, la qual es manifesta en forma d'angoixa». Sebastià Serrano va dir el següent. «Quantes persones exclamen: "No puc més!" Les més sensibles són les criatures. Cal educar-los en la tolerància, fonamentalment en la tolerància a un mateix.»

El Dr. Serrano va advertir que hi ha moltes portes per assolir la felicitat, però cal, primer, trobar-les i, segon, que algú ens hi acompanyi. «La persona necessita —va explicar— una dosi diària de comunicació. Ens cal parlar, abraçar-nos, etc. Avui ens preocupem de la sostenibilitat social, ecològica... però també ens hauríem de preocupar de la "sostenibilitat personal". La gent necessita cada cop més una formació en creixement espiritual.»

preuadíssim, perquè és salvador i dona sentit ple i autèntic a la vida de les persones que l'escolten i l'accepten.»

Mons. Lluís Martínez Sistach va ressaltar que «aquests mitjans han incidit en la vida de molts cristians, de moltes comunitats parroquials, de moltes institucions eclesials, mitjançant la difusió de la Paraula revelada, de la vida i activitat de l'Església estesa d'Orient a Occident, fent un treball de formació sobre continguts de la fe, creant opinió sobre qüestions que afecten la dignitat de la persona humana, als seus drets i deures fonamentals i esdeveniments humans i eclesials».

L'arquebisbe de Barcelona va acabar el seu parlament desitjant que «*Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, comptant amb la col·laboració de moltes persones i disposant de mitjans necessaris, siguin una lletra i una veu d'Església enmig d'altres lletres i veus del nostre país, per tal que, com demana el Concili Provincial Tarraconense, la fe i l'Església no siguin irrelevantes ni socialment ni culturalment, sinó una llavor d'evangelització en el cor de les realitats de la nostra societat».

Miquel Àngel Codina

La Comunitat de Sant Egidi organitza la Marxa per la Pau

BARCELONA.— La Comunitat de Sant Egidi organitza des de fa tres anys l'1 de gener —dia dedicat a la pau, acompanyat del tradicional missatge de Joan Pau II— una marxa en més de setanta països per recordar totes les terres que en el nord i en el sud del món esperen la fi de la guerra, font de patiment per a molts pobles i «mare» de totes les pobreses, i la fi del terrorisme.

«La nostra demanda de pau —i el nostre treball per la pau— vénen després de constatar que molts, massa conflictes, encara estan oberts. I no es fa res o molt poc per tancar-los. La guerra encara està oberta en moltes parts del món», explica Jaume Castro, responsable de la Comunitat de Sant Egidi a Catalunya. I afegeix: «És molt bonic començar així un nou any, units, malgrat les distàncies geogràfiques, en una única gran marxa de pau que abraça amb la calidesa de la nostra unànime invocació de pau els països que encara estan martiritzats per la guerra. La pau no és impossible. Volem repetir de nou, no com un eslògan sinó com un programa compromès: "Pau arreu de la terra".»

A Barcelona la Marxa per la Pau es farà l'1 de gener de 2005 i començarà, a les 12.30, a la plaça Catalunya per arribar tot passejant a la plaça Sant Jaume, on en un acte final es donarà lectura al missatge de pau. A Manresa la cita és el mateix dia 1 de gener, a les 19.00, a la plaça Sant Domènec. Fins ara ja s'han adherit a la iniciativa diverses entitats: l'Associació per les Nacions Unides, Càritas diocesana de Barcelona, la Fundació Alfons Comín, la Fundació Pere Tarrés, JAL-Ajuda als Leprosos i Mans Unides. Per a més informació: Comunitat de Sant Egidi, plaça Pedró, 1, baixos - 08001 Barcelona, tel. 934 418 123, fax: 934 415 605, a/e: santegidiobcn@terra.es, web: www.santegidio.org (C.C.)

Convocatòria del V Concurs Bíblic

BARCELONA.— Amb el títol *Donades a la Bíblia*, el V Concurs Bíblic va adreçat a estudiants universitaris i a totes les persones que tinguin un interès per fer «una lectura sense prejudicis que vagi més enllà dels tòpics», especifica la convocatòria. El concurs d'enguany proposa descobrir que a la Bíblia s'hi troba dibuixat un món on les dones ajuden a «comprendre amb gran profunditat i lucidesa algunes de les característiques bàsiques de la condició humana».

Es poden presentar al concurs tots aquells treballs, escrits en qualsevol de les llengües de l'Estat espanyol, en forma d'assaig sobre l'esmentat tema. Els premis del concurs seran: 2.000 euros per al primer premi; 700 euros per al segon i 300 euros per al tercer. Les obres s'han de fer arribar a D. P. Universitaria, c/ Rivadeneyra, 6, planta 9 - 08002 Barcelona. El termini màxim d'entrega serà el 7 d'abril del 2005 i el veredicté es farà al Paraninfo de la Universitat de Barcelona el 7 de maig. Per a més informació: concursbiblic@dpuniversitaria.org (C.C.)

Els «Pastorets» i «La flor de Nadal»

Popularment són conegudes per *Pastorets* les funcions teatrals que es representen per Nadal i fan referència al naixement de l'Infant Jesús en el portal de Betlem. De joves, sentírem la fretura d'incloure al teatre català nadalenc la profunditat bíblica, evangèlica i teològica del Nadal. Aspiràvem a escriure uns *Pastorets* diferents. Desitjàvem expressar sobre l'escenari el Misteri del Naixement del Fill de Déu preludi de la redempció de la humanitat amb figures bíbliques com Adam i Eva, el patriarca Abraham, Isaac, el rei David, personatges que tots ells expressen l'esperança del Messies promès per Jahvé al seu poble.

Ens il·lusionava que Maria de Natza-ret, sota la llum de l'Esperit Sant, fos la figura central i protagonista del nostre espectacle bíblic i evangèlic. La trobem senzilla i feïnera a Natza-ret amb Josep, el fuster. També Zacàries i Elisabet i, entorn d'aquestes figures, moure els pastors de la Judea, gent de bona fe que porten al cor l'ansia per la vinguda del Messies i, en arribar a la nit de Nadal, transformar-los en candidesa i tendror com unes figuretes de pessebre. Guiats per l'àngel de la guarda, menjant un plat de sopes amb Maria, gaudint del miracle del tió i que el sorneguer Rabada Joanet rebés l'escarment d'una nit d'insomni diabòlic que el guarís de la mandra i de la son. I fer del Portal de Betlem una delícia de cants, danses i desitjos de pau al món.

També volíem aportar en aquest espectacle nadalenc la novetat del concepte exegètic del messianisme, incloent-hi uns quadres simbòlics, amb Ciris, mite del judaisme que proclama l'ambició política d'Israel i és emportat per uns cavalls alats conduïts per la Glòria, la senyora d'un castell fabulós embolcallat d'éssers enigmàtics i simbolismes i que, en arribar la nit de Nadal, Glòria i Castell s'enrunessin sota una espectacularitat teatral impressionant. També que tots els símbols del mal que han envoltat els pastors en el transcurs de l'obra s'esmicolessin a les dotze de la santa nit.

Diversos personatges eclesiàstics i literaris han sentit curiositat de conèixer l'espectacle i creiem que no n'han sortit defraudats, potser també gràcies a la magnificència de decorats, llums i trucatges teatrals. El públic vingut de diferents pobles de Catalunya cada any és fidel a l'assistència de les representacions. L'obra s'estrenà i es representa a l'Ametlla de Merola, en terres berguedanes, població turística i de records industrials.

Francesc A. Picas

Autor de «La flor de Nadal»

Presentació del llibre «Déu no té por»

■ L'autor és Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant Egidi

BARCELONA.— El 10 de desembre va veure la llum de forma oficial el darrer llibre d'Andrea Riccardi: *Déu no té por. La força de l'Evangeli en un món que canvia*, publicat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Per a aquest esdeveniment van estar a la

taula presidencial, entre d'altres, Mons. Joan Enric Vives, bisbe de la Seu d'Urgell; el P. Cassià M. Just, abat emèrit de Montserrat, i Josep Antich, director de *La Vanguardia*. Entre el públic vam poder veure un atent Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya.

El Palau Centelles Solferino de Barcelona va ser el lloc escollit per la Comunitat de Sant Egidi per a la presentació del darrer llibre del seu fundador, Andrea Riccardi. La sala es va quedar petita i van haver de condicionar l'estança contigua mitjançant uns altaveus i una gran pantalla perquè el públic restant pogués seguir les intervencions. Prop d'un centenar de persones van rebre la nova publicació que sembla acompanyada d'un alè d'esperança.

Déu no té por. La força de l'Evangeli en un món que canvia. Aquest és el títol, de 232 pàgines, en les quals el fundador de la Comunitat de Sant Egidi, Andrea Riccardi, ofereix la seva visió optimista del futur i des de la cristianitat. Contràriament a l'opinió regnant, Riccardi veu en el món secularitzat i globalitzat en què vivim noves possibilitats per a les religions i per als cristians. Les religions poden col·laborar a favor de la pau. El cristianisme pot aprofitar l'oportunitat de presentar-se exclusivament amb la força de l'Evangeli, amb la proposta de l'amor, amb la proximitat als pobres i als qui pateixen.

Tots els qui van ser convidats a l'acte per donar suport a aquesta publicació van coincidir en la necessitat del nou alè que aporten les respostes que l'autor dona, al llarg del llibre, per com ser cristià en el món d'avui. Josep Antich, director de *La Vanguardia*, ho va resumir amb aquestes paraules: «Riccardi retrata el món d'avui i les seves pors i intenta demostrar que podem ser optimistes en la mesura en què som cristians.»

Seguint aquesta línia, Francesc Torralba, professor de la Universitat de Ramon Llull, va posar en relleu com el missatge del llibre contrasta amb els textos als quals ens té acostumat l'anomenat cristianisme social i que descriuen els símptomes d'un naufragi: «La fi de la

cristianitat. Això no obstant, per a Riccardi s'obren les portes a un nou començament, a una nova forma de presentar l'evangeli.»

El mateix va voler subratllar Mons. Joan Enric Vives. «Riccardi considera que és un bon temps per al cristianisme, contrari a tots», va explicar el bisbe. Mons. Vives, que no va voler faltar a aquesta cita tot i els quilòmetres i les inclemències del temps, va assenyalar les claus que considera que el llibre conté: el manteniment de la identitat en un món plural; l'amor que prodiga al llarg de tot el text a la litúrgia, a la pregària i als pobres; la seva proposta d'un catolicisme obert, d'un diàleg inter-religiós, d'un diàleg amb les societats

democràtiques, etc.

No és d'estranyar quan sabem que Andrea Riccardi, l'any 1968, sense haver complert encara els 20 anys, va fundar la Comunitat de Sant Egidi. Ell va començar aplegant un grup de joves d'institut, com ell mateix, per tal d'escollir l'Evangeli i posar-lo en pràctica. Avui la Comunitat de Sant Egidi és una associació pública de laics de l'Església catòlica de la qual formen part més de 40.000 persones, que viuen en més de setanta països. Els seus fonaments són: la pregària, la comunicació de l'Evangeli, la solidaritat amb els pobres, l'ecumenisme i el diàleg.

Consuelo Chaves Mejuto

L'acte de presentació va comptar amb personalitats del món eclesiàstic i de la cultura.

La bona notícia...

Camps de treball, d'art i cultura

Molts caps de setmana funcionen camps de treball, formats per nois i noies. Entre les diferents activitats que porten a terme, cal assenyalar la restauració i la conservació de monuments històrics i artístics de gran valor. Els joves van acompanyats de monitors, experts en la matèria.

Catalunya té un patrimoni romànic extraordinari, sobretot ermites, capelles i esglésies. On no arriben els ajuntaments rurals ni les parròquies dels pobles, ja que les despeses per a aquests assumptes són molt elevades, es fa present la col·laboració d'aquests camps juvenils de mà gratuïta. Projectes que estaven encallats han aconseguit una restauració i recuperació que enamora.

A més de monuments artístics, els joves es dediquen també a excavacions arqueològiques, a través de les quals de vegades hi ha la sort de fer una troballa important pertanyent a l'extraordinari patrimoni artístic del nostre país. Els camps de treball són pedagògics, ja que els alumnes hi aprenen lliçons pràctiques de la història que se'ls imparteix a l'escola o a l'institut.

A Catalunya, els camps de treball tenen el suport de la Delegació general de Joventut de la Generalitat i també —en l'àmbit d'Església— de diverses delegacions diocesanes de Joventut i de diferents moviments dependents d'ordes religiosos masculins i femenins. Una bona notícia que ens anima a pensar que no tot està perdut en la joventut actual. Al·leluia!

Francesc Gamissans

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Adoració dels Reis Mags

Espanya va dedicar el 1994 un segell al tema nadalenc. Es tracta d'un retaule del segle XVIII, originari de Ripoll, sobre l'Adoració dels Reis Mags.

«Després que Jesús va néixer a Betlem de Judea, en temps del rei Herodes, vingueren uns savis d'Orient i, en arribar a Jerusalem, preguntaven: «On és el rei dels jueus que acaba de néixer? Hem vist la seva estrella i venim a adorar-lo.»» (Mt 2,1-2)

Poesia

Una setmana més, dins del cicle nadalenc, *Catalunya Cristiana* ofereix poesies escrites pels nostres subscriptors i lectors.

El pa del diví Nadal

Verge escollida, estel de l'esperança,
sagrari vivent: llum d'esguardament.
Claustre del Salvador, nova aliança
la vida estarà oberta eternament.

El pa del diví Nadal és a Betlem...
Maria Verge el porta: Esperit Sant.
Josep: ets l'humil creient; venerem
amb l'amor abnegat, sempre exultant.

La força de la fe i el viu llantió
és la flama del gran amor lloat.
El feliç Nadal és vida i unió,
Jesús neix: angèlics l'han adorat.

Demanem zel i ajuda en la pregària
si és clara la concòrdia que volem...
La veritat és la pau, no precària,
si recordem el missatge de Betlem.

Salvador Martí i Masip

«Nativitat», pintura al tremp sobre taula del monestir de Santes Creus, que es pot contemplar al MNAC de Barcelona.

Quan Nadal estén les ales

Quan Nadal estén les ales
l'Univers es fa cançó,
els colors de les «nadales»
de l'Iris són el plançó.
L'oreig els cors enamora

i les campanes, al vol,
desvetllen tan prest l'Aurora
que a mitjanit surt el Sol!

Basilisa Sanahuja

L'amor i la tendresa de Déu

Ha arribat un altre Nadal
i sense pensar-s'hi gens
s'adornen aparadors i fanals,
i comença a córrer la gent.

Hi ha pressa per tot arreu;
regals, menjars, el pessebre,
l'arbre, el Pare Noel i el trineu,
les nadales, la molsa i el gebre.

És hora de fer una almoïna,
recollim menjar «per als pobres».
Som generosos, tot d'una,
però tanquem el cor després.

Les visites, les convidades,
algunes no ho són de cor;
però hi ha tantes mirades
que ho fem ben bé per por.

Per por del que ens diran,
si no convidem la tia,
si no ve el meu germà gran
o reuneixo tota la família.

I enmig de tantes coses,
de tantes presses i esverament,
«on queda el Nadal», digueu-me?,
«què n'hem fet de Jesús
i el seu naixement?»...

O és que no ens recorda el Nadal
el misteri de Déu fet home?

O és que no és un fet real,
que va naixent Ell a tot hora?

Ja no l'interessa pas al món
la pau que Jesús va portar.
L'interessa més el soroll,
l'estatus i el poder figurar.

Jo em quedo amb el meu Nadal.
Jesús, a l'establia i al cor.
Tota la resta, tant se val
si Ell no té el nostre amor.

Jesús espera que diguem: «Som aquí!»,
com hi eren els pastors,
perquè creiem que és el Déu diví,
que ha vingut i ens estima a tots.

Llavors sí que serà Nadal,
lluïran els estels en la foscor
i sentirem, dels àngels, un cant,
que escampi a la terra, pau i amor.

Nadal és quelcom que no es veu.
Es viu en la intimitat del cor.
És un crit joïós del qui creu
en la vinguda del Salvador.

Nadal és fer que arribi a la terra
l'amor i la tendresa de Déu.
És fer que la humanitat sencera
s'estimi sempre i a tot arreu.

Montserrat Llopert

7ª CAMPANYA REIS PER A TOTHOM

CAMPANYA DE RECOLLIDA DE
JOGUINES NOVES PER A INFANTS
I OBSEQUIS PER A GENT GRAN

PUNTS DE RECOLLIDA CCU - Centre Cristià dels Universitaris
VILLARROEL, 81, BAIJOS

Radio Estel
COMTES DE BELL-LLOC, 67-69

Caritas
PLAÇA NOVA, 1
CRISTÓBAL DE MOURA, 126-128

DATES DE RECOLLIDA: DEL 9 DE DESEMBRE DE 2004
AL 5 DE GENER DE 2005

PARTICIPA COM A VOLUNTARI/A

DEL 30 DE DESEMBRE DE 2004
AL 5 DE GENER DE 2005

PER A MÉS INFORMACIÓ
933 233 368
E-MAIL: CCU@PANGAEA.ORG

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

El crit de Tarzan

No sé si serà una exageració, però he vist per Internet que arreu del món es consumeixen més de 2.000 tones de fetge d'oca, tot i que amb això de les xifres s'ha de ser molt prudent. Encara que els francesos són considerats els «inventors» d'aquest producte, els egipcis van descobrir que el fetge d'oca i d'ànec, quan emmagatzemava greix per subsistir a les migracions, era un vianda exquisida. Van fer una sèrie de proves i van començar a sobrealimentar aquestes aus perquè el fetge es fes més gran. Jo vaig treballar amb un xef francès que era un veritable artista en la preparació de patés. Quan assaboria aquesta exquisidesa feia el crit de Tarzan per treure's la tensió acumulada, a causa de tanta feina que havia de suportar. Bé, cadascú es desfoga a la seva manera.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

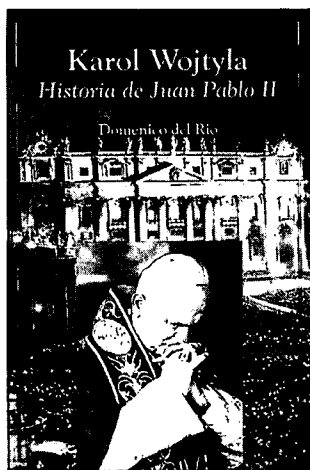
Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al
tel. 938 793 402 • www.joanvillaró.e.telefonica.net

LLIBRES

Biografia de Joan Pau II

Aquest llibre —pòstum— és l'obra mestra del periodista i escriptor Domenico del Rio (1926-2003). Segons afirma Luigi Accattoli al pròleg, «Domenico ens deixa tres regals: el retrat definitiu del Papa que ha estudiat durant un quart de segle; el seu sentit franciscà de l'Església, sense confrontaments, més àviat ajustat a l'aventura pontifical tan extraordinària que Joan Pau II presenta; per últim, la identificació orant amb l'home Karol Wojtyla, de qui ha volgut ser tan esforçadament el seu cronista i retratista més fidel». L'autor del llibre traça el perfil del personatge que més ha incidit al nostre temps: «Veiem un home, un Papa, Karol Wojtyla, la passió del qual, el turment del qual, és revelar al món el més grandios que pot existir sobre la terra: l'amor de Déu.» Joan Pau II —«el robust muntanyenc de Wadowice», en paraules del cardenal Stefan Wyszyński, prímat de Polònia— camina per tots els camins de la terra i surt a l'encontre de pobles i nacions, de cristians i no cristians, països exuberants de benestar i altres condemnats a la fam i a la misèria. (C.C.)

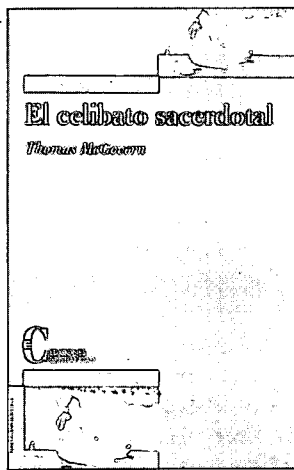
Domenico del Rio, Karol Wojtyla. *Historia de Juan Pablo II*. Editorial San Pablo, Col·lecció Semblanzas, Madrid 2004, 414 pàg.

Estudi sobre el celibat

Al ritu llatí, la disciplina del celibat eclesiàstic gaudeix d'una llarga tradició i d'arrels teològiques profundes. En el present llibre, Thomas McGovern, capellà de la Glenard University Residence de Dublín i autor de diferents llibres sobre la identitat i l'espiritualitat sacerdotal, exposa les arrels històriques i teològiques del celibat, i les il·lustra a la llum del magisteri recent, des del Concili Vaticà II fins a Joan Pau II. McGovern mira d'evidenciar la vinculació profunda que hi ha entre el ministeri sacerdotal i la promesa del celibat, que no és fruit de la inèrcia històrica, sinó conseqüència d'una teologia del sacerdot. «El propòsit d'aquest llibre és el d'intentar presentar un cop més la saviesa de l'Església i el record de la tradició sobre un aspecte particular del sacerdoti catòlic. És important recuperar aquesta tradició per suscitar en el sacerdot un sentit de convicció sobre el seu compromís i fonamentar les raons de l'esperança que té dipositada en el futur», comenta l'autor al prefaci. I afegeix que també analitza «la discussió contemporània sobre el celibat». (C.C.)

Thomas McGovern, *El celibato sacerdotal*. Ediciones Cristiandad, Col·lecció Teologia Sistemática, Madrid 2004, 349 pàg.

Records amb nostàlgia

En algunes d'aquestes pàgines de la seva vida, escrites amb un estil directe i senzill, Lola Farrera i Serra (Bellvís, 1919) descriu moments que van resultar crucials per a ella. Uns altres són records d'infantesa i diferents descripcions de la vida al camp o a la ciutat. Molts d'aquests textos ja han estat publicats a la revista local *Carrilet*, de Bellvís. El conjunt representa el recorregut d'una dona d'origen rural al llarg del segle XX. Ha viscut diferents formes de govern (monarquia, república, dictadura), la guerra, la postguerra i el renaixement econòmic i cultural. A principis del segle passat les dones no podien votar ni accedir als estudis superiors. Lola Farrera, com tantes altres dones, es va enfrontar amb coratge a les dificultats i se'n va sortir. L'autor del pròleg és el seu fill, el Dr. Sebastià Serrano i Farrera, catedràtic de lingüística. «En aquest text —explica Sebastià Serrano— l'autora del nostre llibre passa com de puntetes i sense fer soroll, sempre seguint la línia de la tendresa, per molts dels moments decisius dels canvis esdevinguts en el si de la nostra societat.» (C.C.)

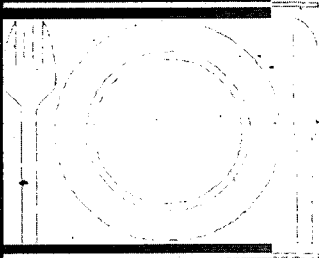
Lola Farrera, *Posta de sol. Algunes pàgines de la meua vida*. Pagés Editors, Col·lecció Guimet, Lleida 1998, 180 pàg.

Crema de nous

INGREDIENTS:

10 cullerades de nous pelades
8 rovells d'ou
9 cullerades de sucre
3 cullerades de llet condensada
1 cullerada ben plena de Maizena
1 litre de llet

PREPARACIÓ:

Tritureu 10 cullerades de nous pelades i afegiu-les a 8 rovells d'ou juntament amb 9 cullerades de sucre, 3 cullerades de llet condensada i 1 cullerada ben plena de Maizena. Poseu-ho al foc i afegiu-hi un litre de llet. Remeu-ho bé a la primera bullida. Si la crema està massa espessa, alleugeriu-la amb una mica més de llet.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra.fatima.org

La crítica literària d'aquesta setmana

Encara s'ha de ser cristià...?

Fa un temps, en les èpoques en què es parlava de «França país de missió», i el cardenal Suhard encoratjava a viure amb autenticitat i perseverança la fe en Jesucrist, i ens arribaven les obres de Gilbert Cesbron, de Queffelec, o del ja ancià Bernanos, amb els primers ressons de la *Mission Ouvrière*, semblava que remuntar el corrent anticristià era una aventura d'uns quants, immersos en el desgavell de la postguerra. I era interessant seguir unes trajectòries que ens feien cercar, amb el canonge belga Charles Moeller, les empremtes del cristianisme al segle xx.

En realitat eren èpoques del preconcili Vaticà II, i es preparava la gran eclosió, que es va produir a l'Església sota la inspiració d'aquell «Papa de *passaggio*», que va ser Joan XXIII.

Però han passat molts anys, i la vida ha corregut a velocitats de vertigen, i ens hem trobat de ple —anava a dir topat de cara— amb la realitat d'unes societats laïcitzades, amb unes estructures morals portades a fronteres de transgressió en tots els àmbits, sense cap més reacció aparent que la denúncia, la lamentació, el complex d'impotència.

Almenys, aquesta és la impressió de molts creients, que encara cerquen descon-

Gustavo VILLAPALOS/Enrique SAN MIGUEL,
El Evangelio de los audaces.

LibrosLibres, Madrid 2004, 255 pàg

certats al seu voltant, si encara té vigència —o sentit— ser cristià avui. I intenten descobrir si hi ha estereotips on fixar-se, per aproximar-se al seu tarannà, i endevinar-ne els vincles amb el «cristianisme de sempre», encara que la seva faç hagi canviat.

És imprescindible tenir present aquest estat de la qüestió, per comprendre el valor inestimable d'aquest llibre que comentem, el títol del qual ja és, per si mateix, estimul·lant: *El Evangelio de los audaces*, però que en el seu contingut és una seriosa invitació a reprendre el camí i cercar, en cadascuna de les nostres situacions personals, la resposta veritable a la fe cristiana.

És cert que els protagonistes de les deu biografies que s'hi recullen, corresponen a altres «polítics catòlics». Els autors de les semblances no amaguen la seva intenció autèntica, perquè volen demostrar que hi ha hagut homes que, ocupant llocs de rellevància a l'àmbit de la política, han viscut i han actuat amb responsabilitat, i obertament,

segons l'«estil de vida» que se suposa en tot cristià.

De vegades, quan a un cristià senzill se'l convida a donar testimoni de la seva fe, sent el complex d'inferioritat de contemplar la seva insignificança. No tothom ha acceptat el repte de «ser algú» en la societat, perquè el cristianisme impregni la seva activitat, i exerceixi la seva influència en els nivells en què està situat. Però el perill està en el fet, que per sentir-se tan marginal, en magnifiqui la impotència, i aprofiti l'ocasió per inhibir-se i no fer el pas necessari, encara que sigui petit. No qualsevol cristià és Adenauer, o Balduí I, o de Gasperi o Giorgio La Pira, però tots són cridats a tensar el cor, i entrar en la pròpia consciència, i

actuar amb la valentia d'aquests homes, les biografies dels quals se'ns presenten.

Por?, mandra?, manca de convicció? Segui la causa que sigui, ja voldríem que a la nostra societat hi hagués cristians com Aldo Moro o Robert Schuman, Robert Kennedy o Georges Bidault, o homes amb l'audàcia i la iniciativa d'Àngel Herrera Oria, o de l'argentí Enrique Shaw.

Aquest conjunt de deu biografies és estimul·lant. «El camí de la vida pot ser lliure i bonic; però hem perdut el camí. L'avarícia ha enverinat les ànimes dels homes, ha aixecat al món barricades d'odi... la nostra ciència ens ha fet cínics, la nostra intel·ligència durs i mancats de sentiments. Pensem massa i sentim massa poc. Més que maquinària necessitem humanitat. Més que intel·ligència necessitem amabilitat i cortesia. Sense aquestes qualitats, la vida serà violenta i tot es perdrà.»

Amb aquestes paraules de Charles Chaplin a *El gran dictador*, resumeixen les deu semblances. L'Evangelí és alguna cosa més que una narració de la vida de Crist: és la invitació a fer-lo present al món, amb les seves dosis de fraternitat i d'esperança.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Setena edició del cicle
Cobla, Cor i Dansa

Sis propostes d'un gran nivell qualitatiu configuren aquesta setena edició que preparen conjuntament, per a primers de l'any 2005, la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música i el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana de la Generalitat.

Enguany, com a aspecte més remarcable, cal esmentar l'encàrrec que els promotors del cicle han fet a Joan Lluís Moraleda d'escriure una obra per a orgue i cobla, en una conjunció instrumental totalment inèdita.

La ballarina i el soldadet de plom, la glossa del *Ball francès* i el muntatge coreogràfic *Dansades de la Terra Alta* són els tres nous muntatges coreogràfics d'Eduard Ventura, que l'Esbart Dansaire de Rubí presentarà en la vetllada inicial del cicle, el dia 22 de gener del 2005.

La cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona vertebrarà la major part del programa coblístic d'aquest cicle. En la seva primera actuació, el 26 de febrer, actuarà conjuntament amb l'Orfeó Gracienc, en l'escaïença del centenari d'aquesta formació coral, sota la batuta dels mestres Poire Vallvé i Jordi León, oferint, entre d'altres composicions, l'estrena d'un poema per a cor i cobla de Víctor Cordero titulat *Ciutat oculta*.

D'altra banda, en el concert del 12 de març, la cobla Sant Jordi estrenarà la suite per a orgue i cobla que, amb el títol *De matèria orgànica*, escriu per a aquesta oca-

sió Joan Lluís Moraleda. El solista d'orgue serà un dels organistes més joves però més ben preparats dels nostres dies: Juan de la Rubia.

La darrera actuació de la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona tindrà lloc al Palau de la Música Catalana el dia 9 d'abril, amb un concert en el qual interpretarà obres de tres autors contemporanis: Josep Solà, Joan Albert Amargós i Xavier Boliart; i una selecció de les peces més carismàtiques d'un dels clàssics de la sardana: Juli Garreta.

I encara, en l'apartat del concertisme de cobla d'aquest cicle d'audicions, cal remarcar l'actuació de La Principal de la Bisbal, dirigida per Francesc Cassú, amb un agosarat programa dedicat al piano jazzístic i la cobla, amb la col·laboració d'un dels intèrprets catalans més representatius d'aquesta modalitat com és el pianista Francesc Burrull, que interpretarà la coneguda obra de George Gershwin *Rhapsody in blue* i la seva composició *Impromptu per a piano i cobla*. Aquesta vetllada tindrà lloc el dia 5 de març.

A més de la intervenció de l'Orfeó Gracienc, la part coral serà responsabilitat de la Coral Càrmina, sota el guiatge de Fernando Marina. La seva intervenció clourà el cicle el 23 d'abril, diada de Sant Jordi.

Per a informació i venda de localitats i abonaments cal adreçar-se a les taquilles del Palau de la Música Catalana. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Amb dos pagament semestral de 40,30€

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

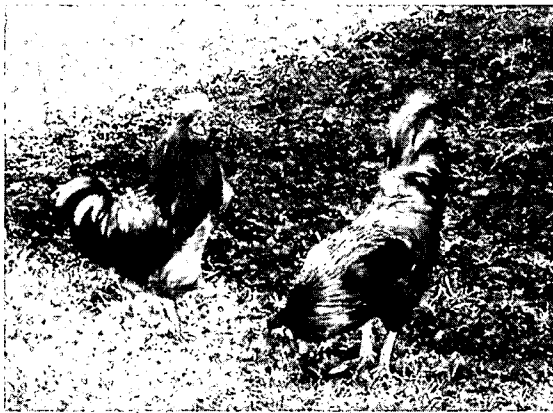
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El desxiframent d'un altre genoma: el de la gallina

Aviat ja no serà notícia el descobriment d'un nou genoma. Ja se n'han trobat tants que hom podria pensar que ja no ve d'un. Des que s'anuncià que s'havia identificat el d'un cuc (el cèlebre *Caenorhabditis elegans*) els treballs d'investigació s'han intensificat, i han estat trobats el de la mosca drosòfila, el d'un mosquit, el d'una granota, el de l'arròs, el d'una rata, el d'un ratolí... La gran troballa va ser obtenir la seqüenciació del genoma humà. Però no es pot banalitzar la cosa. Cada espècie té molt milers de gens i consignar-los tots és un treball de molts investigadors i moltíssimes hores. Per això encara es pot dir que és notícia el que ha publicat la revista *Nature* el 9 de desembre passat: l'anàlisi i seqüenciació del genoma de la gallina. I ho és més per a nosaltres, perquè hi han intervingut biòlegs catalans.

Per desxifrar aquest altre genoma ha calgut la participació de 50 equips d'una vintena de països, amb un total de 176 investigadors durant més de dos anys. La cosa sempre és llarga i entretinguda. I un dels 50 equips era el GRIB (Grups de Recerca en Informàtica Biomèdica) de Catalunya que dirigeix Roderic Guigó, format per Eduard Eyras, Robert Castelo, Josep Francesc Abril, Sergi Castellano, Francisco Cámara y Genís Parra. I encara podem afegir-hi dos catalans més

col·laboradors en altres grups: David Torrents (que forma part del Laboratori de Biologia Molecular alemany de Heidelberg) i Esther Bertrán (de la universitat de Texas). Es tracta de la primera seqüenciació del genoma d'una au. S'ha fet sobre una femella de la raça asiàtica Red Jungle Fowl, que es considera l'espècie original de la qual provenen tots els tipus de galls i gallines domèstics. Són 39 parells de cromosomes el que aquesta espècie té en el nucli de les seves cèl·lules, no 23 parells com els humans, però alguns són molt petits i fa que la longitud del seu genoma sigui només d'una tercera part de la del genoma dels mamífers. I és clar, diuen els entesos que ha de conservar regions que ja existien fa uns

310 milions d'anys, quan encara no s'havia produït la separació dels mamífers, dins del tipus vertebrats. Això, doncs, pot contribuir a descobrir aspectes ancestrals d'espècies com la humana. Ho diu Roderic Guigó.

Però encara s'hi veu una altra utilitat: pot ajudar la indústria dels pollastres perquè els veterinaris tindran un model per entendre les característiques de cada varietat d'aquesta espècie, les seves malalties i els possibles tractaments.

Desitgem, doncs, que no hagi estat inútil el descomunal treball emprat per aquests 50 equips que han realitzat aquesta proesa.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat d'Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

El progrés de la medicina

52 El càncer, una assignatura difícil per als metges

S'ha dit que les causes de mort avui dia s'han polaritzat en tres: carretera, cor i càncer. La carretera —o mort per accident de circulació— es podria curar amb una gran prudència i vigilància en conduir els cotxes, si bé això és bastant utòpic, ja que les estadístiques diuen que sempre hi haurà esborrajats, imprudents i gent que es distreu. El cor, que vol dir la insuficiència cardíaca, arriba un moment que, si no hi ha interrupcions per altres causes, sempre es produeix amb l'edat i ja no hi ha remei; el rellotge es para. I el càncer? També cal considerar-lo com una causa de mort inevitable? Potser és la malaltia que més s'ha estudiat per aconseguir-ne el remei. Metges i laboratoris oncològics ho han investigat i ho investiguen encara amb gran profusió de mitjans. No s'ha arribat pas a l'última paraula. Farem un resum del que s'ha descobert o fet fins ara.

Abans de tot diguem que per càncer s'entén qualsevol creixement anormal de teixits del cos que no coordina amb les necessitats de l'organisme i origina tumors que pertorben les funcions biològiques adequades. És un terme molt ampli ja que això pot passar de moltes maneres i es fa difícil classificar les diferents manifestacions canceroses. El tumor que produeix es diu que és maligne quan és molt irregular i no està encapsulat sinó que s'infiltra en els teixits veïns; fa el que s'anomena metàstasi: penetra i destrueix teixits amb les seves ramificacions (el nom de càncer, «=cranc» ve d'aquí: s'entén com les potes d'un cranc). Els metges distingeixen carcinomes (càncer de cèl·lules epitelials) i sarcomes (de teixits conjuntius i de sosteniment). Les cèl·lules canceroses tenen l'organització alterada, amb nuclis grossos i creixement ràpid.

Primers estudis sobre el càncer

Fins a principis del segle xx no es comencen a saber algunes causes d'aquesta malaltia. Ara sabem que hi ha tants factors

que hi influeixen que no es pot parlar d'una única causa. Això es va saber de mica en mica.

Després de les troballes de Pasteur, Koch i altres bacteriòlegs que donaren raó de malalties que no se sabia que fossin microbianes, hom pensà que el càncer podria ser també una d'elles i el que calia era trobar el virus o bacteri que l'originava. I, efectivament, hi hagué qui ho pogué afirmar: el metge americà Francis Peyton Rous (1879-1970), del Rockefeller Institute for Medical Research. El 1909 es trobà amb el cas que li presentà un granger que tenia gallines de corral; un dels seus pollastres estava malalt de càncer i el portà a l'investigador perquè l'estudiés. Rous va esclafar i triturar el tumor, en va filtrar el resultat per fer desaparèixer els microbis infecciosos que pogués contenir, i va injectar el líquid filtrat, que ja només podia aixoplugar virus en cas de tenir capacitat d'infecció, en altres pollastres i, efectivament s'hi desenvoluparen tumors. En publicà un informe el 1911, si bé no s'atreu a afirmar que necessàriament la infecció fos per un virus, però molts entengueren que havia de ser així i es va classificar com una causa del càncer el «virus del sarcoma del pollastre de Rous». I Rous rebia el premi Nobel de Medicina el 1966.

Però el bioquímic alemany de Friburg, Otto Heinrich Warburg (1883-1970), que pels seus treballs sobre la respiració cel·lular va obtenir el Nobel de 1931, estudiant els mecanismes respiratoris dels teixits cancerosos trobà que presentaven un consum d'oxigen notablement inferior al dels teixits normals. Què volia dir això? Que les cèl·lules canceroses utilitzen energia provinent de la deshidrogenació de substàn-

cies en lloc de fer ús de la que s'obté de l'oxigen, o sigui, respiren, almenys en part, anaeròbicament. Això mostrava que el càncer reponia a una disfunció metabòlica.

I el canadenc Charles Branton Huggins (1901-1997) féu una altra troballa: que el càncer de pròstata pot controlar-se amb hormones femenines. Això mostrava que els mitjans purament químics poden servir per al tractament de certs tumors. Huggins compartí amb Rous el Nobel de 1966.

El biòleg americà Hermann Joseph Muller (1890-1967) va poder comprovar el 1926 que els raigs X produeixen mutacions genètiques, i una mutació pot donar lloc a un càncer, si bé també pot fer-se al revés: la radiació pot eliminar les cèl·lules canceroses. La troballa era important per a la medicina. Muller era biòleg, però rebé el Nobel de Medicina el 1946 per la descoberta.

John Joseph Bittner (1904-1961), també biòleg americà, va fer encara una altra troballa amb ratolins. Tenia dos grups d'aquests animals: l'un sense cap indicatiu de càncer, i un altre de cancerós. Si un nadó del primer grup es feia criar per una mare del segon, desenvolupava la malaltia, i al revés, un del segon grup quedava alliberat del càncer si era alletat per una del primer. Això volia dir que la llet de la mare era la que portava l'agent infecciós. És que hi havia un virus? Des de les troballes de Rous no se'n podia pas dubtar.

Què es diu avui dia del càncer

Que hi pot haver virus que produeixen el càncer i càncers que no són produïts per

virus. El metge barceloní Francesc Duran i Reynalds (1899-1958), investigador del càncer, que treballà a l'Institut Pasteur de París, al Rockefeller de Nova York, a New Haven i a Yale, d'on fou catedràtic a partir del 1952, defensà l'origen viral d'aquesta malaltia i ho exposà al congrés de Chicago del 1957. L'any següent moria precisament de càncer.

Tenia raó el nostre metge barceloní: hi ha càncers d'origen viral, però cal afegir-hi: no tots, ni de bon tros. El que sí sabem ara és que tot càncer consisteix en una anomalia genètica. Anomalia que pot haver-se originat per moltes causes diferents. I en dir genètica no volem dir que sigui heretada, si bé pot ser-ho, sinó que en algun cromosoma de la cèl·lula s'ha alterat la constitució d'un gen. Els gens responsables dels processos cancerosos són gens que en estat normal intervenen en els processos clau del funcionament de l'organisme, com són el creixement i la diferenciació cel·lular. Ja s'han identificat alguns d'aquests gens, com el RB que, quan muta, origina el càncer de retina, o el BCRA1 que, alterat, pot causar el càncer de mama, el N-ras que produeix leucèmia, i altres.

Quines perspectives hi ha de curació dels càncers? Ja es veu que una malaltia dels gens és intratable directament. El que cal fer és pal·liar o suprimir els seus efectes i no es pot negar que, en això, s'ha avançat molt. La curació del càncer testicular del ciclista Lance Armstrong, que se li declarà el 1996 i el 1999, ja refet, guanyava el Tour de França, és un exemple de com ha progressat la medicina en aquest punt. El doctor barceloní Josep Baselga, que és el cap de la secció d'Oncologia de l'Hospital Vall d'Hebron i directiu de l'Associació d'Oncòlegs d'Estat Units, es mostra força optimista després del desxiframent del genoma humà.

Cal seguir estudiant cas per cas. L'assignatura d'aquesta malaltia encara no està escrita del tot.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Princesa por sorpresa 2 ***

Director: Garry Marshall.
Guionistes: Meg Cabot, Gina Wendkos i Shonda Rimes.
Intèrprets: Anne Hathaway, Hector Elizondo, Julie Andrews, Callum Blue, Heather Matarazzo.
Gènere cinematogràfic: comèdia.
Estats Units, color, 2004. 115 minuts. / Tots els públics.

En la primera part de *Princesa por sorpresa*, Mia s'assabenta que és l'hereva de Genòvia. Ara, la princesa arriba al seu regne i quan el Consell es reuneix per nomenar-la reina, li apareix un contrincant, també amb dret al tron. Mia s'haurà de casar si vol convertir-se en reina. Però a Mia no la convenç la idea de casar-se per obligació i no per amor, així que lluitarà per demostrar als membres del Consell que ella és la persona adequada per governar Genòvia.

Aquest segon lliurament té una bona realització i un guió àgil, encara que tampoc no es tracta d'una gran pel·lícula. La protagonista, amb l'elecció del seu marit, pretén ensenyar com n'és, d'important, casar-se per amor, ja que el matrimoni és una cosa que durarà tota la vida. La princesa Mia, a més, és una sobirana

Andrews i Hathaway, les dues protagonistes femenines.

generosa; no és gens envanida. Aquests aspectes tenen com a objectiu atorgar un missatge a la història. Tot i la manca d'originalitat, és una bona elecció per passar una estona divertida, amb tota la família.

• Humor: 1,5; acció: 0; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Sky Captain y el mundo de mañana ****

Director i guionista: Kerry Conran.
Intèrprets: Jude Law, Gwyneth Paltrow, Angelina Jolie, Giovanni Ribisi
Gènere cinematogràfic: ciència-ficció.
Estats Units, color, 2004. 107 minuts. / Públic: joves.

Les misterioses desaparicions dels científics més rellevants desperten la curiositat de la reportera Polly Perkins. Quan està a punt de descobrir que passa amb els científics, apareix un exèrcit de grans monstres mecànics que posar fi a tot el que s'els posa per davant. Polly s'uneix a Joe Sullivan —«Sky Captain»— per desxifrar qui s'amaga darrera de la desaparició dels científics i dels misteriosos monstres mecànics.

Un film amb una gran imaginació.

En aquesta pel·lícula els actors treballen amb un *chroma* de fons i els detalls dels fotogrames es van completar digitalment una vegada acabat el rodatge principal. El guió està ambientat a l'any 1939, però no ens explica la història típica de la Segona Guerra Mundial, més aviat s'inventa la seva pròpia història i l'adorna amb uns efectes especials impressionants que provoquen en l'espectador una pujada d'adrenalina. Grans dosis d'imaginació, creativitat i aventures.

• Humor: 1,5; acció: 2; violència: 0,5; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

Zafarrancho en el rancho ***

Directors i guionistes: John Stanford i Will Finn.
Animació Disney.
Gènere cinematogràfic: comèdia.
Estats Units, color, 2004. 76 minuts. / Tots els públics.

L'orgullosa vaca Maggie s'ha quedat sense ranxo a causa del lladre de bestiar Alameda Slim, el qual provoca la fallida a tot el comtat. Així, va a parar en una granja anomenada «Un tros de cel». Els habitants entranyables d'aquesta petita granja, començant per la mestressa Perl, la reben amb molt d'afecte. No obstant això, a aquesta velleja treballadora els deutes també l'ofeguen i arriba un moment que ha de vendre la granja. Però Maggie té un pla: la recompensa per atrapar el lladre dolent són 750 dòlars, la mateixa quantitat que Perl deu al banc. Així que la nostra protagonista i els seus companys posen fil a l'agulla per aconseguir el rescat i salvar la granja.

Segons els directius de la Disney, es tracta de l'últim llargmetratge en animació 2D. L'animació tradicional dona pas a les noves tecnologies i al format 3D amb el qual s'obté més recaptació. *Zafarrancho en el rancho* navega entre la comèdia i el drama, té un ritme atípic amb alts i baixos i un guió dirigit a un públic incert. Fa la impressió que s'ha volgut abastar molt (diversitat de públic, de gèneres, de tòpics...) i tot s'ha quedat a mitges. Tot i així, els més petits no ho noten i gaudeixen d'una història entranyable i divertida. Encara que està molt lluny dels grans clàssics de la Disney, és un film per passar una bona estona.

• Extres DVD: idiomes (anglès, castellà i portuguès); subtítols (anglès, castellà, portuguès, i anglès codificat per a sords); quatre escenes eliminades («Heroi, brivalls i vaques»), «Slim per a president», «Persecució de coiots» i «Trobada amb Lucky Jack»; el video musical *Anytime you need a friend*, interpretat per The Beu Sisters; jocs («El corral dels acudits», «Tirolmania», etc.); «Entre bastidors de Disney», amb comentaris de la productora Alice Dewey i dels directors Will Finn i John Stanford; una anàlisi del disseny artístic amb els directors d'art David Certler i Cristy Maltese, entre altres apartats.

Els més petits es divertiran amb els dibuixos.

• Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

La gran seducción ****

Director: Jean-François Pouliot.
Guionista: Ken Scott.
Intèrprets: Benoit Brière, David Boutin, Raymond Bouchard.
Gènere cinematogràfic: comèdia dramàtica.
Canadà, color, 2003. 108 minuts. / Públic: adults.

Sainte-Marie-La-Mauderne és un poble de 120 habitants que fa uns quants anys vivia de la pesca, però ara només els queda el subsidi gover-

Una gran pel·lícula amb un guió excel·lent.

namental que gairebé no els arriba ni per a dues setmanes. La vergonya i la desesperació dels homes del poble, juntament amb la deserció covarda de l'alcalde, els porta a ordinar un pla per aconseguir que s'instal·li al poble una fàbrica que els permeti recuperar la dignitat. Per a això han de complir uns quants requisits i un d'ells és que el poble tingui metge.

Pouliot debuta com a director de llargmetratges amb aquesta comèdia idíl·lica que transporta l'espectador al poble pesquer més perdut del planeta, de la mateixa manera que l'arrenca del caos en què es veu submergit diàriament. La tranquil·litat que desprèn el film a través de la fotografia i la manera de vida dels seus personatges impregna la sala i els seus protagonistes aconseguixen que l'espectador vulgui visitar Sainte-Marie-La-Mauderne. No obstant això, no tot és felicitat a *La gran seducción*.

El tema fonamental que s'hi planteja és la dignitat de l'ésser humà i el dret a una feina remunerada, a més de la satisfacció i la realització personal que suposa guanyar-se el pa amb el propi esforç. Aquest és un altre dels al·licients de la pel·lícula: ofereix al públic una visió realista dels beneficis intangibles d'una feina i d'una vida senzilla, però digna, honrada, sincera. El film és un oasi entre la marabunta de cine comercial, on els seus ingredients també són únics: la família, l'amistat, la feina, l'esperança, l'amor, la senzillesa i l'alegria de viure amb el que cal es mostra amb humor, tendresa i intel·ligència. Un dels grans atractius del film és l'excèntricitat i la riquesa dels seus personatges.

Cadascun d'ells s'enfronta als seus fantasmes i aconsegueix, no sense una gran lluita interior, enfrontar-s'hi fins i tot superar-los. Amb aquesta finalitat, Ken Scott, guionista i actor en el paper de Richard Auger, dota els personatges d'un carisma especial i explica la història amb un humor fresc i ingenu. *La gran seducción* sedueix l'espectador des del principi fins al final i el deixa amb el gust dolç d'una història tranquil·la, ben explicada i amb un final feliç.

• Extres DVD: idiomes (francès i castellà); subtítols en castellà; fitxa artística i tècnica; filmografies destacades; galeria de fotos, etc.
• Humor: 2; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

TAC

2

Dissabte 108.00 *Concert*Des de l'església de Sant Josep de Madrid, concert de clausura del XIV Festival Via Magna que interpreta *Música de Nadal*.10.00 *Santa Missa*

Solemnitat de Maria Santíssima, Mare de Déu. Retransmissió de la Santa Missa des de la basílica de Sant Pere de Roma.

12.00 *Benedicció Urbi et Orbi*

Benedicció oficiada pel papa Joan Pau II.

Diumenge 208.30 *Islam hoy*Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.08.40 *Buenas noticias TV*Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.08.50 *Shalom*Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.09.30 *Pueblo de Dios* (repeticio del dilluns 27)

«Caminos de libertad.»

A l'Estat espanyol hi ha unes 60.000 persones mancades de llibertat distribuïdes en 80 centres penitenciaris. El d'Alhaurín de la Torre (Màlaga) és un dels més grans amb 1.700 interns i on hi treballen 80 voluntaris de Pastoral

Penitenciària.

Director: Julián del Olmo.

10.00 *Últimas preguntas*

Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.

Directora: M. Angeles Fernández.

10.25 *Testimonio*

«Protección del menor, la mayor protección.»

La germana Regina del Peral, professora universitària, dedica la seva vida a l'atenció i la protecció dels menors més deseparats.

Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Missa*

Amb la participació del cor parroquial Sant Jaume de Salt (Gironès), sota la direcció de Maria Salomé Jorrillo. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 *Els camins de la calma*

Aquesta setmana visitem les esglésies de Sant Martí del Corb, situada a la Vall d'en Bas; l'església dedicada a Sant Bartomeu, a la Plana d'Olot; i l'església consagrada al bisbe sant Privat, a Sant Privat d'en Bas.

Dilluns 319.30 *Pueblo de Dios*

«Liberia: las heridas de la guerra.»

33

Diumenge 210.15 *Signes dels Temps*

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents

seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema; etc. (Dirigit i presentat per Francesc Rosaura.)

11.00 *Missa conventual de Montserrat*

Cada primer diumenge de mes, el canal 33 retransmet la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'Escolania.

tv3

Divendres 3120.00 *Creure avui*

Especial Concert, un resum de mitja hora del concert de la Coral Arquitectura i l'orquestra jove de la UPC, celebrat a la parròquia de Sant Josep.

Programa coordinat per Ramon Safont-Tria. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Més TV

Cada diumenge*Els quatre vents*

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.

El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...72.682 seminaristes joves es preparen, el 2003, per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

L'any passat aquests quatre Seminaris Majors depenien especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Robert Bellomin	Kisantu (Rep. Congo)	139 alumnes
Seminari Major Crist Rei	Huambo (Angola)	105 alumnes
Seminari Major San Lorenzo	Santa Cruz (Bolívia)	88 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	130 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió a favor de les Esglésies joves de Missions

☐ UNA BECA de 2.000 €
facilita 6 anys d'estudi

☐ MITJA BECA de 1.000 €
facilita 3 anys d'estudi

☐ UN CURS SENCER
per 350 €

PER A INFORMACIÓ I
DONATIUS adreceu-vos
a les Delegacions
Diocesanes de Missions
de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014
http://www.arqbcn.org

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412
http://www.arquebisbattarragona.org

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639
http://www.bisbatlleida.org

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297
http://www.bisbatgirona.es

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054
http://www.bisbaturgell.org

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619
http://www.bisbatsolsona.org

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700
http://www3.planalfa.es/obtortosa

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655
http://www.bisbatvic.com

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

PASTORETS

- **VILA-SECA.**— L'1 de gener, a les 19.00, representació d'*Els Pastorets o l'Adveniment de l'Infant Jesús*, de Folch i Torres, a càrrec del grup La Tramoia, al Centre Catòlic (c/ del Compte Sicart, 2).
- **MONTBLANC.**— Els dies 1 i 2 de gener, a les 18.00, representació d'*Els Pastorets o l'Adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres, al Centre Parroquial (c/ Major).
- **VALLS.**— Els dies 1, 6 i 9 de gener, a les 18.00, representació d'*Els Pastorets*, al Teatre Principal.
- **REUS.**— El 2 de gener, a les 18.00, representació d'*Una comèdia divina*, a l'Orfeó Reusenc (c/ Sant Llorenç, 14).
- **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El grup de teatre de la parròquia de la Concepció representa *La flor de Nadal*, de Francesc A. Picas, els dies 2 de gener (a les 18.00) i 6 (a les 18.30) al col·legi salesià Sant Josep (c/ Rocafort, 42 - Barcelona).
- **MATARÓ.**— Els dies 2 (a les 17.00), 6 (a les 18.00), 8 (a les 18.00), 9 (a les 17.00), 15 (a les 18.00), 16 (a les 17.00), 23 (a les 17.00) i 30 de gener (a les 17.00), i 6 de febrer (a les 17.00), representació d'*Els Pastorets de Mataró*. Més informació: tel. 937 901 213.

- **CALAF.**— Els dies 9, 16 i 23 de

gener, a les 17.30, representació d'*Els Pastorets* de Calaf, de Folch i Torres. Més informació: tel. 669 410 100.

- **VENDRELL.**— Els dies 9, 16, 23 i 30 de gener, a les 17.00, representació de *Pastorets musicals del Vendrell*, al Teatre la Lira. Més informació: tel. 977 662 993.

PESSEBRES VIVENTS

- **SALOU.**— Representació l'1 de gener, a les 19.00, a la Masia Catalana.
- **ROCAFORT DE VALLBONA.**— Representació els dies 1 i 2 de gener, a partir de les 18.30.
- **VILANDENY (NAVÈS).**— Representació els dies 1 i 2 de gener, a les 19.00 i a les 20.00.
- **LA POBLA DE MONTORNÈS.**— Representació els dies 1, 2, 6 i 9 de gener, a les 17.30.
- **ARDEVOL.**— Representació els dies 1, 2, 6, 9, 16 i 23 de gener, a les 18.30 i a les 20.00.
- **REUS.**— Representació els dies 2 i 6 de gener, retaules vivents (als carrers dels voltants de la prioral de Sant Pere), a les 19.30.
- **SANT MARTÍ DE MALDÀ.**— Representació els dies 2 i 6 de gener, a partir de les 18.30.
- **SANT GUIM DE LA PLANA.**— Representació del Pessebre dels Oficis els dies 2, 8, 9, 15 i 16 de gener, a les 18.30.

Internet

- **FRANCISCANS.**— A www.ciof.org/fsf.htm trobareu informació sobre l'orde franciscà seclar, les seves fraternitats nacionals i la seva presència a l'Església i al món.
- **NAVARRO-VALLS.**— Joaquín Navarro-Valls té una pàgina web, www.navarro-valls.info, en la qual es pot trobar la seva biografia, fotos,

condecoracions i articles sobre el director de la sala de premsa del Vaticà.

Altres bisbats

- **NOVAHUMANITAS.**— Del 14 al 16 de gener, sessions de formació humana a Madrid sobre *Verdadera y falsa autoestima*, amb M. Àngels de los Ríos. Més informació: M. Jesús Martín Rubio, tel. 915 212 089, i M. Teresa Amador, tel. 918 924 845.

Barcelona

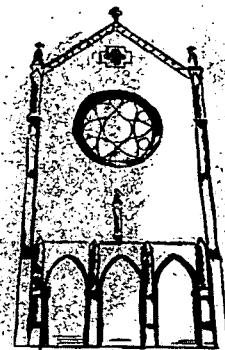
- **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 31 de desembre, a les 20.00, eucaristia en honor de Santa Maria, Mare de Déu. En acabar la missa, vetlla del pas de l'any amb el cant de l'himne *Oh Déu, us lloem* i benedicció amb el Santíssim pel nou any. L'acte acaba a les 21.15.
- **«REIS PER A TOTHOM».**— Ràdio Estel, Càritas diocesana de Barcelona i el Centre Cristià dels Universitaris organitzen la campanya «Reis per a tothom» de recollida de joguines noves i obsequis per a gent gran. La campanya dura fins al 9 de gener. Punts de recollida: CCU (c/ Villarreal, 81), Càritas (pl. Nova, 1), Fundació Formació i Treball (Cristòbal de Moura, 126-128) i Ràdio Estel (Comtes de Bell-lloc, 67-69).

JUSTÍCIA I PAU

- **CONCERT D'ANY NOU.**— La Comissió de la Infància de Justícia i Pau i Euroconcert organitzen el tradicional concert d'any nou al Palau de la Músi-

ca Catalana de Barcelona. Les audicions es faran el 5 de gener, a les 21.00, i el 6, a les 19.00, a càrrec de l'Orquestra Simfònica Johan Strauss de Budapest, dirigida per István Bogár. Més informació: tel. 932 957 200.

- **FESTA DE SANT RAMON DE PENYAFORT.**— El 7 de gener, a les 19.00, celebració a la parròquia de Barcelona que el té per patró, amb una missa solemne concelebrada. Rambla de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237.
- **EN RECORD DE ROSA DEULOFEU.**— Serà el 7 de gener: a les 19.30, semblança sobre Rosa Deulofeu, a càrrec de Mn. Rovira Belloso; a les 20.00, celebració de l'eucaristia i comiat d'acció de gràcies. Serà a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA
FUNDACIÓ LLUÍS ESPINAL

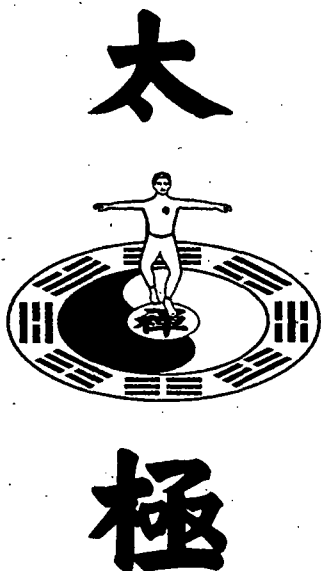
- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— Els dies 10, 17, 24 i 31 de gener, i 7 i 14 de febrer, de 19.30 a 21.30, Víctor Codina (professor de Teologia a Bolívia) i Francesc Roma, s.j., imparteixen el seminari *Els sagraments des de la teologia de l'alliberament*; en les mateixes dates Josep Oton (licenciat en Geografia i Història) dirigeix el seminari *Arrelar-se. Pensament utòpic de Simone Weil*. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

¡BON ANY NOU!

Sí Senyor.
Tot va bé.
Tant se val?
No ve d'aquí?

VISCA LA PEPA!

德信

TAI - TXI ZEN CRISTIA

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.
Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.
Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

18,03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Des del carrer

Com sant Agustí, Josefina Cebrián va cercar Crist a tot arreu, i el va trobar en les coses petites: en l'harmonia de moviments, en la natura, en els sentiments, en aquell patir que sembla que no té sentit... La seva fascinació per la figura de Jesús la va dur fins i tot a escriure fa uns anys un llibre sobre ell: «Cristo, una luz en la oscuridad». L'obra, de plena vigència en aquestes dates nadalenques, es pot adquirir a la seu barcelonina de Càritas (pl. Nova, 1), entitat a la qual Josefina Cebrián ha decidit destinar tots els beneficis.

Josefina Cebrián, autora de «Cristo, una luz en la oscuridad»

«Jesucrist soluciona en dues línies tots els problemes de la humanitat»

—Què la va portar a escriure un llibre sobre Jesús, un dels personatges sobre els quals més s'ha escrit en la història?

—Aquesta necessitat va néixer en mi fa uns quants anys. Vaig veure amb claredat, davant dels problemes socials que vivim, que havia d'escriure sobre la figura de Jesús, el missatge del qual assoleix una profunditat no igualada per ningú al llarg de la història. Tenim moltes preguntes i molt poques respostes. Moltes inquietuds i necessitats per resoldre. De sobte, va sorgir en mi la figura de Jesús, un líder carismàtic que en dues línies ens resumeix la solució a tots els problemes de la humanitat: «Estima Déu sobre totes les coses i els altres com a tu mateix.» El llibre pretén presentar Crist des d'un punt de vista diferent de l'habitual; des del punt de vista d'una dona senzilla, mestressa de casa, fascinada pel seu missatge.

—I què ha volgut aportar de novetat aquesta dona senzilla, mestressa de casa, sobre la figura de Jesús?

—És un llibre nascut del més profund del meu cor. He de confessar que no he recorregut a cap dada d'arxiu que no sigui la informació més enllà del que jo ja sabia. Fins i tot demano disculpes a teòlegs i estudiosos del tema, i a la mateixa Església, perquè l'obra ha estat

escrita seguint els dictats del meu cor. *Cristo, una luz en la oscuridad* són set capítols que s'inicien amb un poema i, tot seguit, unes reflexions en prosa. És una cosa molt personal, que no pretén establir càtedra. És la meua experiència sobre la transcendència, sobre Déu. D'on venim? A on anem? Són les preguntes que tots portem dintre...

—Era conscient quan escrivia el llibre que la figura de Jesús no està avui «gaire de moda»?

—Jo crec que la grandesa del missatge de Crist continua plenament vigent. No entenc com no ha estat elevat a fòrums internacionals on s'avis del món debaten sobre el futur de la humanitat. Qualsevol problema es resol immediatament en Crist. El llibre vol ser una crida a la reflexió, una invitació a aturar-se i a pensar en el personatge de Jesús, el més gran de la història.

—Personalment, a algú que no es dedica professionalment a això, què li va suposar editar *Cristo, una luz en la oscuridad*?

—Jo no puc descriure amb paraules la satisfacció interna que he sentit. És el més bonic que m'ha passat mai. M'ha donat una gran pau i a partir d'ell una sèrie de coses meravelloses m'han anat passant en cadena. Veig la mà de Crist propera en tot. Convido el lector perquè

li demani i parli amb ell com ho faria amb un amic.

—Per què ha decidit destinar tots els beneficis de la venda d'aquest llibre a Càritas?

—La tasca de Càritas demostra sentir a fons el missatge de Crist, en pensament, paraula i testimoni de vida. Són veritables testimonis de l'amor de Déu. L'encarnen en les realitats més desfavorides. En un moment donat, una sèrie de circumstàncies en la meua vida em van convidar a pensar en la gratuïtat, a fer les coses pels altres a canvi de no-res... i vaig pensar com a exemple en el voluntariat de Càritas. Ajuden la gent sola, ancians, gent sense recursos, minusvàlids... En el món convuls en què vivim, amb tantes realitats de pobresa i marginació, he descobert gent de fortes conviccions cristianes, no només religiosos i religioses, sinó també laics que es deixen la pell en entitats com Càritas.

—Ells també són llum en la foscor?

—He viscut experiències a través de les quals he arribat al convenciment que Déu existeix, a través d'aquestes històries. Hi ha persones que transparenten la veritat, la bondat i la bellesa, que són, sota el meu punt de vista, els tres pilars de la vida de Crist.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Les memòries de Tarancón

Si la carta pastoral *El nostre pa de cada dia* palesava la sensibilitat social de Tarancón en un context eclesial encara conformista i poc compromès, l'Assemblea conjunta de Bisbes i Preveres ens el mostra ja madur, encapçalant un procés de responsabilització històrica de molts sectors de l'Església a Espanya. Des de Solsona havia reivindicat el pa del poble, ara assumia la defensa dels drets humans, la línia del Vaticà II. Som a la passera que va del nacionalcatolicisme a aquell crit tristament famós: «Tarancón al paredón.»

Quan Tarancón explica en les seves *Confesiones* les raons de fons que van determinar la convocatòria de l'Assemblea conjunta, parla amb una total franquesa. Ni en aquest punt ni en cap altre d'aquesta temàtica estalvia detalls ni anècdotes, noms de persones ni de grups. Entre aquelles raons, la principal era la comprovació d'una doble —i creixent— desconfiança dels preveres, compartida per molts laics, sobretot dels moviments especialitzats respecte de l'episcopat: es queixaven d'una mala recepció del Vaticà II i del manteniment dels lligams de l'Església amb l'Estat. Calia evitar, escriu Tarancón, el risc d'una separació greu. Un mitjà adequat podia ser una assemblea, ben preparada, dels bisbes amb els preveres.

La primera mesura va ser l'elaboració d'una enquesta, seriosa i ponderada, que seria complimentada a totes les diòcesis en assemblees locals. Recordo perfectament amb quin clima d'expectativa la vam contestar a Barcelona. Ja en aquesta fase preparatòria va haver-hi, segons les *Confesiones*, controvèrsies internes —promogudes per grups integristes— i intromissions dels mitjans de comunicació més propers al Règim, que no ajudaven gens.

Finalment, el 13 de setembre del 1971, a les 10 del matí, s'obria l'Assemblea, al Seminari de Madrid, amb una assistència massiva de bisbes i preveres, i amb policia als voltants. El discurs inaugural de Tarancón, com totes les seves intervencions al llarg de l'Assemblea, va ser aclaridor, serè i asserenador. L'endemà, l'aparició a la premsa d'una declaració de disconformitat amb l'Assemblea signada per un petit nombre de participants tornà a crear inquietud. Anècdotes d'aquestes es repetirien, però l'Assemblea va arribar a bon terme. El tema més espectacular per les seves repercussions polítiques va ser el que feia referència a la guerra civil espanyola i a les seves derivacions. La proposta que va ser sotmesa a votació deia: «Si dèiem que no hem pecat, tindríem Déu per mentider...» (1Jn 1,10). Així, doncs, reconeixem humilment i demanem perdó perquè no sempre hem sabut ser veritables ministres de reconciliació en el si del nostre poble, dividit per una guerra entre germans.» La majoria hi votà afirmativament, però no amb prou vots perquè la proposta resultés aprovada.

Encara altres intrigues seguien l'Assemblea conjunta, un cop acabada: hi va haver, fins i tot, un intent de fer-la desaprovar per Roma... Es tracta, en resum, d'una història apassionant que, vista des d'avui, impressiona per la claredat i la contundència amb què les diferents opcions sortien a la llum del dia.

Ara mateix

Rauxa

Puritanisme malaltís

Aquestes darreres setmanes s'ha difós pels mitjans de comunicació la sorprenent notícia que algunes escoles bressol municipals de Barcelona, per tal de no ferir la sensibilitat dels nens immigrants, han decidit prescindir de tot referent religiós durant la preparació de les festes de Nadal. Aquest puritanisme és fins a tal punt ridícul que fins i tot l'innocent *Fum, fum, fum* ha resultat doblement prohibit perquè a més del contingut cristià descriu el nen Jesús com a «ros i blanquet».

Si els suposats educadors que han tingut aquesta genial ocurrència volen ser totalment conseqüents també haurien de prohibir a aquests alumnes visitar Montserrat, perquè la visió de la Mare de Déu, tot i ser ben negra, els podria ser perjudicial. Tampoc no els haurien d'ensenyar les riqueses culturals dels nostres museus, inclòs el reestrenat MNAC, perquè la majoria d'aquestes riqueses resulta que són plenament cristianes. També haurien de prescindir de conèixer la Sagrada Família, les nostres catedrals, la fira de Santa Llúcia, i tota la història de la música occidental, des del cant gregorià fins a les missés de Bach. Francament, l'aplicació d'aquests disbarats puristes només duria els nens immigrants a una incultura majúscula, solament comparable a la dels «educadors» que per desgràcia els ha tocat.

Eduard Brufau

CAVALL VOLADOR clàssic

**Les històries de sempre
dibuixades pels il·lustradors d'ara**

Contes populars, clàssics i tradicionals,
pensats perquè els més petits puguin llegir sols.

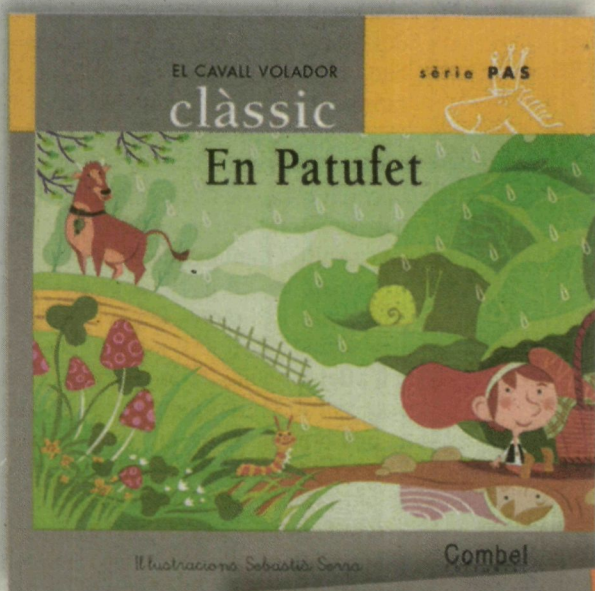
NOVETATS

NOVETATS

NOVETATS

NOVETATS

NOVETATS

Sèrie **PAS**

Contes de nens i nenes

Relats que agradaran, de ben segur, a tots els infants que comencen el camí cap a l'autonomia personal. ¿Hi ha res millor per reconèixer els perills que fer-ho de la mà dels nens més populars del món de la ficció?

La Caputxeta Vermella
En Patufet
Rinxols d'Or
La lletera

Sèrie **TROT**

Contes de les estacions

Històries relacionades amb les estacions de l'any que, a més, faran reflexionar sobre actituds tan humanes com l'estimació, el deure i la responsabilitat, el companyerisme i la necessitat de sentir-se útil. ¿Hi ha res millor per aprendre que unes bones històries que ens fan rumiar?

Les maduixes
La castanyera
El petit avet
La cigala i la formiga

Sèrie **GALOP**

Contes de veritats i mentides

Quatre contes que incideixen de ple en les conseqüències de les mentides i els enganys. Històries de sempre que instrueixen i fan gaudir. ¿Hi ha res millor per aprendre l'autèntic valor de la veritat?

El flautista d'Hamelín
El vestit nou de l'emperador
El rei de les Aigües
El pastor mentider

24 pàgines
Cartoné
21 x 21 cm

5,00 €

